ÎNGERUL NEGRU DIN MONTEVIDEO

EDITURA Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

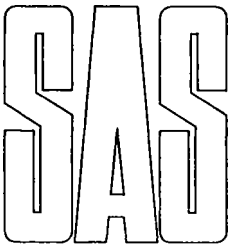

Îngerul negru din Montevideo

V.3.0

v.5.0

www.virtual-project.eu

ISBN
973-9138-44-6

Gérard de Villiers
SAS L’ange de Montevideo
© Malko Productions – Paris.
© Pentru versiunea românească:
TINERAMA, 1998.

Gérard de Villiers

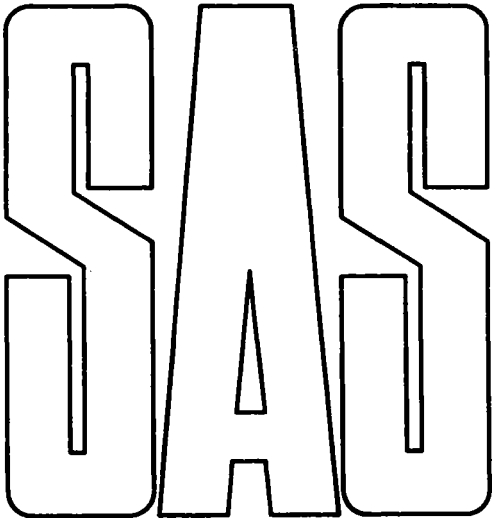

Îngerul negru din Montevideo

În româneşte de
Mărgărita Vavi Petrescu

1998

Capitolul I

Ron Barber se opri pentru un moment în faţa vilei sale. În fiecare dimineaţă, mai înainte de a reveni în tristul lui birou de pe Calle Yi, aflat la primul etaj al Jefaturei[1], îi făcea plăcere să contemple câteva clipe golful Rio de la Plata.

Calea Mar Antarctico domina Playa Verde, peste crestele arborilor din parcul Virgilio. Era o stradă liniştită, rezidenţială, fără nici un magazin, paralelă cu Rambla.

În vreme ce Ron îşi făcea cura de aer curat, şoferul lui – un uruguayan – ieşi din Buick-ul albastru şi deschise portiera din spate. Americanul mai trase o gură de aer proaspăt, îşi potrivi ochelarii negri, cu un gest automat verifică prezenţa revolverului „Cobra” prins la centiron şi coborî scările peronului.

Îşi introduse precaut statura de un metru nouăzeci în Buick-ul care, brusc, păru minuscul. Aruncă o privire pe ceas. Opt fix. Dennis O’Hara, analistul politic al ambasadei, întârzia. Maşina lui era în pană şi îl rugase pe Ron Barber să meargă împreună.

Puţin agasat, acesta din urmă se întoarse să vadă dacă nu venea. Dar nu dădu cu ochii decât de bătrânul Dodge, o rablă în care se înghesuiau patru poliţişti uruguayeni în civil. Cei care-i asigurau protecţia. Cel puţin o dată pe săptămână, Ron Barbar găsea în corespondenţa lui o condamnare la moarte, semnată: „Movimiento de Liberacion National”[2].

Colegii lui Ron din ambasada Statelor Unite nu erau, vai, singurii la curent că el deţinea funcţia de şef al Central Intelligence Agency.

Tupamaros, luptători de gherilă urbană, care tăiau şi spânzurau în Montevideo, nu ignorau faptul că duşmanul lor cel mai periculos era *gringo* din biroul cu numărul 107 al Jefaturii. Oficial – Biroul consilierilor. O cameră tristă, fără aer condiţionat, cu un plafon de şapte metri. În realitate, antena CIA Din cadrul poliţiei uruguayene, cu misiunea de a-i lichida pe luptătorii Tupamaros. Ceea ce nu-i împiedica deloc să devină tot mai îndrăzneţi. Declarându-se continuatori ai defunctului Che Guevara şi Mao, scopul lor mărturisit era lichidarea regimului

1 Prefectura Poliţiei

2 Mişcarea de Eliberare Naţională

democratic şi corupt din Uruguay. Cele două partide mari din ţară – Blanco şi Colorado – se uniseră pentru a-i denunţa opiniei publice şi pentru a cere ca CIA să-i scape de rebelii Tupas…

Ron Barber căscă. Nu dormise destul. În ajun, fusese cu Maureen, soţia lui, la un cocteil oferit de ambasada Paraguay-ului. Băuseră mult. Fără să-şi fi dat prea bine seama cum, Ron se pomenise făcând dragoste cu soţia lui la patru dimineaţa, în cămaşă de smoching, pe canapeaua din antreu. După opt ani de căsătorie mai era încă îndrăgostit de Maureen.

Se auziră paşi răsunând pe trotuar. Dennis O'Hara venea în fugă, legănând o servietă grea, neagră. Se aşeză precaut alături de şeful lui ierarhic şi, cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna. Tânărul analist avea o faţă rotundă, plină de pistrui, ochi albaştri nevinovaţi şi un nas în vânt, ştrengăresc.

— Am încercat să dau un telefon, se explică O'Hara.

Ron dădu din umeri, plictisit:

— Eu unul, am renunţat de multă vreme.

Telefoanele ajunseseră o ruşine a Uruguay-ului, una dintre cele mai agasante.

Buick-ul demară lin. Maşinal, Ron se întoarse să vadă dacă Dodge-ul îi urma. Bătrâna maşină venea după ei gâfâind, într-un zgomot de angrenaje martirizate. Montevideo era un gigantic muzeu de material rulant. După treizeci de ani de inflaţie supergalopantă, maşinile se vindeau foarte scump. Cei care posedau un vehicul îl ţineau până ce se făcea praf. Străzile mişunau de Ford-uri T de prin anii cincizeci, târându-se demne cu patruzeci la oră. Pentru aniversarea căsătoriei lor, Ron îşi oferise un Cadillac bleu din 1925, care ar fi valorat în S.U.A. cât zece Cadillac-uri noi.

Şoferul se întoarse.

— *Vamosa a Yi?*[3]

— Nu, o luăm pe Rambla.

Ron trecea întotdeauna pe interminabila şosea de pe malul mării. Sinuoasă, desfundată şi murdară. Fusese crescut în Arizona şi se sufoca în acest mic oraş de provincie, cărămiziu şi decrepit, cu clădiri îmbătrânite înainte de vreme.

Şoferul pătrunse printr-o străduţă în pantă ca să dea în Rambla, care şerpuia cât era Montevideo de lung, până în port. Ambasada americană se afla ceva mai retrasă de şosea, în

3 Mergem la Yi?

mijlocul unui teren viran, din faţa pieţei Ramirez. O adevărată cazemată din beton, construită pe piloni, practic fără deschideri spre exterior, pentru a putea fi apărată mai uşor. După modelul ambasadei din Saigon…

Buick-ul depăşi o rablă inimaginabilă, care se trase temătoare spre bordură. În oricare altă ţară ar fi reprezentat un obiect de atracţie într-un muzeu.

Puţin mai departe, vreo treizeci de maşini stăteau la coadă în dreptul unei staţii de benzină Ancap.

— Ce se întâmplă aici? întrebă O'Hara.

Ron Barber clătină din cap descurajat.

— De mâine se scumpeşte benzină cu 100%. Lumea încearcă s-o mai cumpere la vechiul preţ.

Aşa era de la sfârşitul războiului încoace. Uruguay-ul, care fusese pe vremuri Elveţia Americii de Sud, se prăbuşise în ritm alert în subdezvoltare din cauza bizantismului politicii sale interne. Peso-ul scăpase de multă vreme de sub control, rostogolindu-se tot mai jos.

Salariile creşteau cu 30% din şase în şase luni, dar nu era suficient. Funcţionarii nu mai ieşeau la pensie ca să nu moară de foame. Staţia de benzină dispăru din câmpul vizual al lui Barber. Americanul era îngrijorat. Începuse să iubească această ţară. Uruguayenii erau oameni cumsecade, blânzi, inofensivi. Dacă nu reuşeau lichidarea luptătorilor Tupamaros, se ajungea la o anarhie completă. Dar, dacă ei erau eliminaţi, ţara continua să se afunde liniştit în corupţie şi mizerie.

Dureroasă dilemă.

Ron Barber nu era însă aici ca s-o rezolve el. Misiunea lui era să-i desfiinţeze pe rebeli.

Dennis O'Hara îşi lăsase privirile să rătăcească pe golful Rio de la Plata care defila pe stânga şoselei Rambla.

— Ai zice că-i ruginit, remarcă el pe un ton decepţionat. Asta era una dintre marile lui deziluzii. Îşi imaginase întotdeauna un lac argintiu şi, în realitate, nu era decât o imensitate de ape noroioase şi gălbui. Încă o escrocherie a ţărilor subdezolvatate.

Ron Barber nu-i răspunse. Hurducăit de gropile de pe Rambla, încerca să citească un raport mincinos şi insipid, care urmărea să-l conducă spre o nouă pistă falsă, natural, în căutarea omului ce-i aluneca printre degete de şase luni.

„LIBERTAD". Şeful rebelilor Tupamaros. Acest pseudonume fusese tot ce putuse afla despre el. În pofida „prezumţiilor", de

regulă eronate, ale uruguayenilor. Un scrâşnet de pneuri martirizate îl făcu să tresară.

Dodge-ul, cu pneurile lui lustruite, era gata-gata să iasă de pe carosabil în spatele lor… Această gardă de pistolari, bătătoare la ochi, cu eficacitate îndoielnică, îl exaspera pe Ron Barber. Evident, ea nu se justifica în nici un chip, dată fiind funcţia lui de „Consilier” pe lângă poliţia uruguayană.

Nu afişându-se în acest fel ar fi putut ajunge până la misteriosul Libertad. În oraş se vorbea că ar fi fost un membru marcant al „Rostrei” din oligarhia uruguayană. Dar nimeni nu ştia mai mult.

Ron Barber îşi închise dosarul. O să descopere el până la urmă cine era Libertad.

Şi atunci se va termina şi cu Tupamaros…

Dennis O’Hara se scarpină discret pe gât. Ron Barber îl intimida. Se şopteau atâtea despre uriaşul taciturn şi placid.

— Iar o să crăpăm de căldură, remarcă el.

Era sfârşit de decembrie – în plină vară – şi, spre stânga lor, Playa Pocitos – „micul Copacabana”, cum spuneau uruguayenii, complexaţi de puternicul lor vecin din nord – forfotea de lume.

Câteva *cochillas* – nişte rable vechi – erau parcate în chip de spic pe mijlocul Ramblei. Dodge-ul se târa la vreo sută de metri în spatele Buick-ului. Marea plăcere pe care şi-o oferea şoferul lui Ron Barber era să-şi lase mult în urmă colegii.

El frână brusc trăgând o înjurătură. Un grup de şase călugăriţe se angajaseră în traversare pe zebra pentru pietoni, pictată pe şosea şi respectată aproape maladiv de către şoferii uruguayeni. De altfel, mulţi pietoni îşi petreceau timpul abuzând de această prerogativă şi aruncându-se cu sânge rece sub roţile maşinilor.

Uneori, câte o *cochilla* fără frâne lua în bot un grup de gură-cască…

Fără să se grăbească, cele câteva călugăriţe defilară prin faţa capotei Buick-ului.

— Un pension în toată regulă, remarcă Dennis O’Hara.

Ron Barber nici nu-şi ridică privirea. Religia nu-l interesa. Se cufundă din nou în paginile dosarului „Libertad”. Deodată, ultima călugăriţă întoarse capul spre Buick, se desprinse de grup şi veni direct spre maşină. Tânărul analist observă o figură voluntară dar graţioasă, nişte ochi mari negri sub bonetă şi o gură senzuală. „Doamne, că frumoasă mai e, îşi zise el. Ce păcat că se află sub această uniformă urâcioasă…”

În acel moment, un scrâşnet de frâne îi făcu pe cei doi americani să privească în urma lor.

Un vehicol decapotabil, de prin anii treizeci, se urnise din locul unde staţiona, oprindu-se chiar sub nasul Dodge-ului însărcinat cu protecţia. La câţiva metri în spatele lor. Conducătorul auto, căruia i se oprise motorul, coborî din maşină şi încercă să-l pornească învârtind la manivelă. Cu un zâmbet de scuză faţă de poliţiştii blazaţi care moţăiau, abrutizaţi de soarele arzător.

Călugăriţa o luă de-a lungul Buick-ului şi, în momentul în care şoferul băga în viteză, ciocăni uşor în geamul portierei din stânga spate.

Zâmbea.

Ron Barber tresări, ridică privirea şi-şi întinse un surâs mecanic pe faţă. După o infimă ezitare, manevră comanda electrică a geamului.

— O secundă, i se adresă şoferului.

Una dintre regulile absolute ale agenţilor CIA în străinătate era de a încerca să-şi apropie populaţia locală.

Frumoasa călugăriţă îşi aplecă faţa energică spre interiorul maşinii şi întrebă cu o voce melodioasă:

— Puteţi să mă duceţi la mănăstirea dominicană de pe calle General Rivera?

Ca toţi uruguayenii, ea pronunţă „caje”. Ron Barber se scuză stânjenit.

— E o maşină oficială, Miss. Regret.

Dominicana nici nu clinti, de parcă n-ar fi înţeles. Dennis O’Hara realiză brusc că ochii ei aveau o fixitate stranie, ca cea a unor fumători de marijuana.

Dar nu avu timp să aprofundeze această uluitoare ipoteză. Dintr-o fluturare a mânecii, din pânza bleu-gri îşi făcu apariţia un obiect metalic. Un revolver Smith and Wesson calibrul 38, de cinci gloanţe şi ţeava de doi ţoli. Cu piedica ridicată, îndreptat spre tâmpla lui Ron Barber, la câţiva centimetri de pielea lui. Zâmbetul se şterse de pe frumoasă faţă a dominicanei. Îşi întinse mai mult braţul, astfel încât oţelul ţevii să atingă capul americanului şi rosti în engleză cu o voce aspră:

— Nu mişcaţi, nu strigaţi, că vă omor.

Lui Ron Barber nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se foi, încercând să pună mâna pe „Cobra” prinsă la brâu, dar se opri imediat sub presiunea revolverului „38”. Ca într-un vis, vedea vehicule defilând pe partea opusă a bulevardului, oameni pe

terasa unei „churrasqueria”[4]. Dodge-ul cu poliţiştii era mereu blocat în spatele rablei rămase în pană. Celelalte călugăriţe dispăruseră.

Era un coşmar. Ireal. Împietrit.

Apoi, totul se puse în mişcare dintr-o dată. Şoferul se întoarse, văzu revolverul, trase o înjurătură cumplită. Lăsând volanul, se repezi spre podea unde era mitraliera lui, dar nu avu timp să pună mâna pe ea. Portiera dinspre el fu deschisă brutal de un tânăr în cămaşă, înarmat cu un automat negru. Se auzi o detunătură seacă şi şoferul se prăbuşi peste volan cu un glonţ în ceafă. Imediat, ucigaşul trase corpul jos târându-l printre maşinile oprite, sări pe scaunul şoferului şi-şi îndreptă arma spre cei doi americani.

— *Silencio*[5], ordonă el.

Rapid, frumoasa călugăriţă îşi retrase braţul, deschise portiera şi se instală aproape în braţele lui Ron Barber. De cum ajunse în interiorul maşinii, minusculă alături de giganticul american, îşi scoase din nou pistolul.

— *Vamos*, Ramon, rosti ea.

Tânărul în cămaşă apucă volanul, băgă în viteză şi Buick-ul zvâcni înainte. Atacul nu durase mai mult de un minut. Paralizat de frică şi surpriză, Dennis O’Hara realiză brusc faptul că erau pe cale de a fi răpiţi în plină zi, în plin Montevideo. Întoarse capul şi dădu peste figura necruţătoare a tinerei dominicane.

*

**

Jose, şoferul poliţiştilor, privea cu un ochi bovin la conducătorul rablei rămase în pană cum se chinuia învârtind la manivelă. Distrat, văzu trecând prin apropiere câteva dominicane care se depărtau cu un pas grăbit pe Ramba. Cochilla îi ascundea Buick-ul. În cele din urmă, bătrânul motor începu să tuşească într-un vacarm îngrozitor. Imediat, conducătorul urcă la volan, le surâse poliţiştilor şi demară traversând Rambla pentru a o lua în sens invers.

De îndată ce zebra se goli de lume, Buick-ul demară. Bătrânul Dodge scâlciat, cu ambreiajul patinând, o luă şi el din loc, încercând să prindă Buick-ul din urmă. Înainte să ajungă în dreptul zebrei, Jose observă un corp întins între maşinile

---

4 Bodegă

5 Tăcere

staţionate, îmbrăcat în cămaşă verde al şoferului de pe Buick.

Frână atât de violent încât maşina se opri brusc. Văzu Buick-ul cum se îndepărtează şi sări afară din maşină.

— *Hijo de puta*!

Se repezi spre corpul întins pe spate, se uită la ochii ficşi, la sângele care curgea dintr-o nară. Şoferul nu mai respira.

Jose se simţi sufocat de panică. Buick-ul dispăruse la virajul din faţa piscinei municipale. Cine-l conducea?

Rateurile rablei în pană îl împiedicaseră să audă focul de armă care-l ucisese pe şoferul Buick-ului.

Trebuia să-l ajungă din urmă cu orice preţ. Înnebunit, Jose făcu un salt până la Dodge.

— Manuel, strigă el, coboară şi rămâi aici.

Nu laşi un cadavru să zacă singur. Pe Jose îl trecură sudori reci gândind la reacţia lui Ricardo Toledo, şeful luptei antitero. Băgă în viteza întâi cu dinţii încleştaţi. Maşina se smuci înainte.

Buick-ul avea un avans de cinci sute de metri. Putea coti la dreapta pe zecile de străzi care plecau din Rambla către centru. Jose avea o şansă la o mie să-l mai poată ajunge din urmă.

*

* *

O tăcere de moarte domnea în Buick-ul care coti pe bulevardul Artigas, o stradă largă, rezidenţială, cu două sensuri de circulaţie, ducând, către nordul oraşului Montevideo. Călugăriţa, cu aceeaşi mână fermă, îşi ţinea revolverul îndreptat spre pântecul lui Ron Barber. Pistolul acestuia din urmă era aruncat pe jos în maşină. Nimeni nu părea să-i urmărească.

Ron Barber îşi înghiţi saliva nebun de furie şi de neputinţă. Ce umilinţă faţă de uruguayeni:

— Ceea ce faceţi voi e o idioţenie, se forţă el să articuleze. N-o să ajungeţi prea departe.

Fata nici nu catadicsi să-i răspundă. Un autobuz reintra pe firul de circulaţie, obligându-l pe ucigaş să încetinească şi apoi să oprească. Toate autobuzele C.A.S.C.E. erau în aşa hal de scâlciate şi turtite de parcă şi-ar fi petrecut nopţile prin depouri luându-se la bătaie între ele…

Dennis O’Hara îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Datorită trupului masiv al lui Ron Barber, aproape că n-o vedea pe călugăriţă. Dar nici ea nu-l putea zări. Cu multe precauţii, el apăsă pe mânerul portierei. În momentul în care Buick-ul porni din nou, izbi portiera cu umărul şi se aruncă afară fără să

privească măcar în urma lui.

Simţi un şoc violent în umăr, o durere ascuţită în gleznă şi se ridică de-a buşilea.

Buick-ul stopase la cinci metri în faţa lui. Tânărul încercă să se îndepărteze. În căzătură îşi pierduse pantoful stâng. Pe trotuar, oamenii începură să se oprească. Strigă spre ei fără a-şi da seama că vocea lui era acoperită de tumultul circulaţiei. Glezna îi provoca o durere insuportabilă.

— *Help*, urlă el, revenind automat la engleză.

Buick-ul făcu brusc o manevră de marşarier, revenind până în dreptul lui. Tânărul dădu să fugă, căzu în genunchi, ajunse în mijlocul drumului împleticindu-se printre maşinile care treceau.

În spatele lui răsună o împuşcătură şi el încercă o durere vie în partea stângă. Un nou foc de armă şi simţi cum pieptul i se sfâşie.

Gura îi era deschisă ca să strige, dar nici un sunet nu mai ieşi. Încovoiat în două, nemişcat în mijlocul bulevardului Artigas, se prăbuşi cu gura plină de sânge, dându-şi seama că era pe moarte. O maşină frână din răsputeri pentru a-l evita, dar trecu totuşi peste braţul lui. Durerea atroce a osului rupt le estompă pe celelalte. Vomită un urlet într-un val de sânge şi rămase întins sub soarele orbitor. Ca într-un vis, auzi motorul Buick-ului. Înainte de a leşina resimţi o senzaţie lipicioasă în locul unde pătrunseseră gloanţele.

*

* *

Ron Barber era alb ca varul. Tânăra dominicană trăsese în spatele lui Dennis O’Hara cu sângele rece al unui vânător de porumbei. Împuşcăturile făcuseră să vibreze dureros timpanele americanului. Mirosul acru al corditei umpluse Buick-ul. În mijlocul bulevardului, analistul se împleticea cu două pete mari de sânge pe cămaşa albă.

Buick-ul demară brutal, lipindu-l pe Barber de speteaza canapelei. Mai rămăseseră trei gloanţe în magazia revolverului „38” şi arma era aţintită spre burta lui. Rece, cu faţa ei pătrată crispată încă de încrâncenare, dominicana îl avertiză:

— Să nu faci ca el, altminteri păţeşti la fel.

În ciuda tinereţii şi a crimei recent comise, călugăriţa părea să-şi fi păstrat tot sângele rece.

Ron Barber îşi ţinea mâinile pe genunchi. Silueta analistului care se clătina pe picioare îi mai stăruia încă în minte.

— L-aţi ucis, rosti el cu o voce pe care se străduia s-o controleze. Nici măcar nu era înarmat.

Muşchii maxilarului călugăriţei se contractară sub pielea mată, dându-i chipului ei o expresie şi mai dură.

— Cu atât mai rău pentru el. A plătit pentru toţi tovarăşii noştri pe care voi îi torturaţi şi îi ucideţi la Jefatura.

Vocea îi era glacială, fără umbră de emoţie. Ron Barber îşi dădu seama că era, într-adevăr, faţă în faţă cu unul dintre rebelii pe care-i hăituia. Îşi strânse buzele fără să răspundă, încercând să recunoască drumul pe care-l urmau. Părăsiseră bulevardul Artigas şi se îndreptau spre centru prin una dintre străzile care toate semănau între ele. Pierduse orice speranţă de a mai fi ajunşi din urmă. Brusc, se gândi la Maureen, dar încercă să-şi alunge din minte imaginea ei.

Buick-ul coti la stânga pe o stradă în pantă, paralelă cu bulevardul Artigas şi încetini. Un garaj aştepta deschis. Pătrunseră în el.

Imediat cineva trase oblonul metalic în spatele lor şi întunericul se lăsă de nepătruns.

Era o particularitate a oraşului Montevideo. Multe prostituate acţionau în înţelegere cu şoferii de taxi. Pentru o repriză rapidă de amor, ele îşi aduceau clientul până la garajul maşinii şi oficiau, ori în interior, ori pe o saltea pusă direct pe jos. Era mai ieftin şi mai discret decât o cameră de hotel. Chiar şi Ron Barber se lăsase într-o bună zi tentat de o foarte tânără creatură întâlnită la ieşirea din bătrânul Casino de Carrasco. Pe vremuri, când Maureen mai era încă în S.U.A.

Fata venise în întâmpinarea dorinţei lui cu o măiestrie de care îşi mai aducea încă aminte. Cu toate puterile, încercă să se scuture de această amintire plăcută. Un bec se aprinse. Ţeava revolverului i se înfipse în grăsimea de deasupra ficatului.

— Ieşi afară, porunci călugăriţa.

De data aceasta, timpul pe care avea să-l petreacă în garaj urma să fie cu mult mai puţin agreabil.

*

* *

Un băieţandru veni în fugă de la farmacie, aducând aramină pentru o injecţie intravenoasă. Bătrânul medic, îngenunchiat lângă Dennis O’Hara, pregăti imediat seringa. Tensiunea rănitului era doar şase. Cu fiecare respiraţie, un horcăit groaznic răzbea din rana lui. Glonţul intrat prin spate ieşise deasupra

mamelonului, ratând artera pulmonară. Tânărul american avea buzele strânse, tenul livid.

Jose şi ceilalţi poliţişti stăteau roată în jurul lui. Din întâmplare, Dodge-ul o luase tot pe bulevardul Artigas şi dăduse peste american. Cum era şi de înţeles, Buick-ul se volatilizase demult. Un camion plin cu soldaţi din „Fuerza cojuda” – specializat în lupta anti-tupamaros – opri şi ostaşii săriră din vehicul, barând pentru orice eventualitate bulevardul, stângaci şi neliniştiţi. Jose, care nu avea radio în maşină, dăduse alarma dintr-o cafenea alăturată. Ricardo Toledo în persoană venise la faţa locului. Cuprins de panică. Ce să mai vorbim de ambasadorul american!

Sirena unei ambulanţe, care abia îşi trăgea sufletul, se apropia. Jose se aplecă spre medic.

— Cum se simte?

Doctorul avu o expresie neliniştită.

— Aramina îi va ridica tensiunea. Pe urmă, om mai vedea. Depinde ce vase au fost atinse de glonţ.

Din fericire, spitalul Firmin Ferreira se afla la o distanţă de cinci minute. Jose, iritat şi nebun de furie, îi împrăştie pe gură-cască adunaţi şi-l strigă pe un poliţist care stătea de vorbă cu un grup de fete.

Îndepărtându-se spre maşina lui, auzi o femeie rostind pe un ton înspăimântat:

— L-au răpit pe şeful spionilor americani…

Capitolul II

Dennis O'Hara nu se mai vedea dintre tuburile de plastic. Avea câte un perfuzor înfipt în fiecare braţ pentru a i se asigura transfuzia şi perfuzia. Un tub îi pătrundea în gât, legat la o maşină respiratorie. Zăcea întins pe spate, cu ochii închişi, foarte palid. Un perete etanş, de sticlă, izola complet rezerva aseptică de sas-ul unde se îngrămădeau vizitatorii. Winston McGuire, ambasadorul Statelor Unite, se aplecă spre urechea lui Malko.

— A suferit ablaţiunea splinei, dar medicii n-au putut încă să-i deschidă cavitatea toracică. Totuşi, s-ar părea că va fi salvat. Glonţul a trecut pe lângă artera pulmonară.

Ochii aurii ai lui Malko erau striaţi de filamente verzui. Spectacolul unei făpturi tinere, în pericol de moarte, întotdeauna îi strângea inima. Şi oboseala celor douăzeci şi şase de ore de zbor petrecute de la Viena la Montevideo începuseră să-şi spună cuvântul. Cu toate acestea, îşi găsise timp să îmbrace un impecabil costum de alpaca neagră şi să-şi schimbe cămaşa, mai înainte de a ajunge la spital. Coridorul care ducea spre rezerva tânărului american gemea de poliţişti din Jefatura. Malko privi trăsăturile ca de ceară ale tânărului.

— A putut spune ceva interesant?

Ambasadorul clătină din cap. Cu părul lui cărunt, cu ochelarii în montură metalică, cu faţa rotundă şi puţin flască, avea aerul unui mărunt funcţionar. Depăşit de evenimente.

— Doar câteva cuvinte. A pomenit de o călugăriţă, o dominicană, s-ar părea, foarte tânără, mai curând frumoasă. Ar putea s-o recunoască. Ea a tras în el. Sigur, era deghizată.

Un bărbat într-un costum de culoare deschisă se apropie de ei cu un aer important. Zvelt, nervos, osos, cu chipul barat de o mustaţă fină. Ambasadorul făcu prezentările.

— Senor Ricardo Toledo, şeful Gărzii Metropolitane, însărcinată cu lupta anti-tupamaros. Alteţa Sa Serenissimă, Prinţul Malko Linge.

Uruguayanul păru surprins la anunţul titlurilor lui Malko. Imediat, ambasadorul preciză cu voce scăzută.

— Prinţul Malko numai ce a sosit aici la cererea Washington-ului. Este „consultant" pe lângă Departamentul Federal. Are

toate împuternicirile pentru a încerca să-l regăsească pe Ron Barber….

Malko rămăsese impasibil, doar cu o uşoară umbră de ironie pe faţă. Consultant în caz de moarte subită, de cele mai multe ori.

Poliţistul uruguayan îl fixă pe Malko bănuitor, apoi îşi aruncă spre spate o şuviţă de păr care-i cădea în ochi.

— Lăsaţi că-i găsim noi, afirmă el sec. Acum e o chestiune de ore.

Trecuseră trei zile de când Tupamaros îl ridicase pe şeful de la C.I.A… Şi, în afara unui comunicat al lor, transmis tuturor ziarelor din Montevideo, nu se ştia nimic altceva…

Cu acest poliţist nervos, prea sigur de el şi cu nişte *pistoleros* în costume ajustate, pantofi ascuţiţi şi ochelari negri, Ron Barber nu prea avea multe şanse. Ambasadorul îl trase pe Malko de-o parte, cu un surâs de scuză la adresa uruguayanului.

— Trebuie neapărat ca dumneavoastră să luaţi afacerea asta în mână, rosti el în şoaptă. Departamentul Federal vrea ca Ron Barber să fie recuperat în viaţă.

— Credeţi că mai trăieşte? îl întrebă Malko sceptic.

Ambasadorul dădu din cap afirmativ.

— Cred. Nu vor îndrăzni să ucidă un funcţionar străin. Desigur, el era consilierul poliţiei. Dar numai în probleme strict administrative.

Malko îşi înăbuşi discret un căscat. Era frânt de oboseală. Mesajul sosit de la Central Intelligence îl surprinsese în plin weekend la castelul lui din Liezen. Slavă Domnului că cei câţiva prieteni de încredere care se aflau acolo, n-au fost şocaţi să vadă un elicopter al armatei Statelor Unite depunându-se în curtea de onoare a castelului. Erau în cunoştinţă de cauză că Alteţa Sa Serenissimă, Prinţul Malko Linge, conte al Sfântului Imperiu Roman, cavaler al Vulturului Negru, cavaler al Ordinului Serafimilor Landgrave de Kletgaus şi cavaler al Ordinului de Malta, era, de asemeni, agent cu statut special în cadrul Central Intelligence Agency.

Aceasta îi furniza grămezi de aur pe care el trebuia să le caute, de regulă, în infern.

Castelul Liezen era nesătul. Într-un moment de luciditate, Malko socotise că-i înghiţise un milion şi jumătate de dolari. Băgaţi în piatră, acoperişuri, încălzire centrală şi alte mărunţişuri fără importanţă, vulgare şi subalterne. Dar costisitoare.

Văzând elicopterul, logodnica lui Malko, tandra şi vulcanica Alexandra, rosti glacial:

— Iată-mă din nou văduvă, pentru moment. Până ce-am să ajung de-a binelea!

Încerca să facă haz de necaz. Malko se mulţumi să-i sărute mâna. De altfel, lui îi plăcea culoarea neagra. Fusese avertizat doar cu câteva ore mai înainte că avea să plece în Uruguay.

Central Intelligence Agency nu se putea lipsi de un agent de importanţa lui Ron Barber. Şi pentru a-l recupera, trebuia să plătească.

Preţul nu avea importanţă.

Pentru a-i înfrunta pe Tupamaros, un om ca prinţul Malko era mai indicat decât un diplomat de carieră sau un agent de talie medie. Deşi, pe acest coridor de spital, între funcţionarii subalterni de la CIA şi poliţiştii uruguayeni, Malko se simţea ciudat de dezarmat.

— Aveţi vreo sugestie? îl întrebă pe ambasador. Am prea puţine relaţii în Montevideo…

Diplomatul se încruntă, brusc stânjenit.

— Vai, nu. Noi nu avem nici o relaţie cu aceşti Tupamaros. Nu ne-au cerut nici o despăgubire. Nu înţeleg raţiunea acestei răpiri. Eu n-am urmărit îndeaproape activitatea lui Ron Barber. Habar n-am ce legături avea. Trebuie discutat cu soţia lui. Poliţiştii de la Jefatura, se pare că, n-au aflat nimic util.

Doi funcţionari ai ambasadei îl salutară pe diplomat.

Malko era impresionat de zăpăceala tuturor celor prezenţi. Răpirea şefului CIA, în mod evident, îi luase prin surprindere pe toţi. Pe americani şi pe uruguayeni.

Un flash izbucni în spatele glazvandului care închidea culoarul. Cam o duzină de ziarişti aşteptau de partea cealaltă. Imediat, câţiva *pistoleros*, uscăţivi şi arţăgoşi, se îndreptară spre ei proferând injurii şi îmbrâncindu-i într-o busculadă furioasă, la îndemnurile lui Ricardo Toledo, cu şuviţa de păr căzută în ochi. De îndată ce culoarul se eliberă, uruguayanul se întoarse către Malko şi ambasador.

— *Adelante*[6].

Malko nu se clinti.

— Aş vrea să vorbesc cu aceşti ziarişti, spuse el. Să intre înăuntru.

---

6 Să mergem.

Ricardo Toledo îi aruncă o privire de parcă ar fi pronunţat o obscenitate. Totuşi, spaniola lui era perfectă, fiind una dintre numeroasele limbi reţinute de prodigioasa lui memorie. Poliţistul şovăi, îşi aruncă nervos părul pe spate, apoi le ordonă scurt subalternilor.

Ziariştii, tăcuţi şi uimiţi, veniră până în faţa celor doi străini. Malko le zâmbi.

— Numele meu este Prinţul Linge, rosti el. Numai ce am sosit la Montevideo. Guvernul american mi-a cerut să mă ocup de regăsirea domnului Barber, în viaţă. În consecinţă, ofer o primă de un milion de pesos aceluia care mă va ajuta să ajung până la el. Locuiesc în *Victoria Plaza*. Aş mai vrea să adaug ceva: dacă cei care l-au răpit vor accepta să-l predea teafăr şi nevătămat, nu voi întreprinde nimic împotriva lor. Asta-i tot.

Tăcu. O linişte glacială urmă cuvintelor lui. Ziariştii se retraseră fără să-i pună nici o întrebare. Câteva flash-uri pârâiră ca un consimţământ. Ricardo Toledo se repezi spre ambasador şi, împroşcând cu salivă, îi vorbea în şoaptă. Diplomatul se apropie de Malko, vizibil contrariat.

— Cred că n-ar fi trebuit să faceţi această ofertă, declară el. Nici un ziar n-o va putea tipări. Guvernul nu vrea să capituleze în faţa rebelilor Tupas. În plus, există riscul să fiţi răpit şi dumneavoastră. Poliţia va fi obligată să vă acorde protecţie.

Malko schiţă un surâs plictisit.

— Dacă vor fi la fel de eficace ca pentru Ron Barber… Chiar dacă ziarele sunt cenzurate, am convingerea că întregul Montevideo va fi la curent în două ore cu ceea ce am declarat eu. Dacă aceşti Tupas sunt atât de puternici precum se zice… iar eu nu pot ajunge până la ei, să vină ei la mine…

Ambasadorul părea prăbuşit într-un abis de perplexitate.

— Nu veţi avea o sarcină prea uşoară.

Malko oftă:

— Din păcate, nu sunt plătit pentru sarcini uşoare.

Ultimii ziarişti se retraseră. Important şi sub presiune, Ricardo Toledo se apropie de Malko.

— Senor, rosti el cu emfază, eu răspund de securitatea dumneavoastră. Eu trebuie…

Malko îl întrerupse. Puţin cam rece.

— Vă mulţumesc pentru solicitudine, dar în câteva minute doi dintre adjuncţii mei vor fi aici. Consider că vor veghea foarte bine asupra mea. Mă simt, însă, încântat şi liniştit pentru protecţia pe

care mi-o acordaţi…

Şeful poliţiei îl privea pe Malko, încercând să depisteze unde se ascundea ironia, apoi se hotărî s-o lase baltă.

Malko îşi spuse că, mai înainte de a face o baie, conştiinţa profesională îi impunea să o viziteze pe doamna Barber.

Se simţea cam la fel de proaspăt ca un somnambul.

*

* *

Chris Jones aruncă o privire spre Rio de la Plata cu un aer dezgustat.

— Ai zice că-i piscina unui texan nu cine ştie ce înstărit, făcu el.

Milton Brabeck, care încerca să nu adoarmă, alături de el, pe canapeaua Cadillac-ului ambasadei, întredeschise un ochi cu o căutătură chiondorâşă.

— Aş prefera să fiu mort ca să pot aţipi şi eu niţel, gemu el.

— N-ar trebui să zici aşa ceva, obiectă serios Chris Jones. Sunt destui cei care ar putea să ţi-o coacă. Te-ar putea auzi…

Lui Milton puţin îi păsa. Visa la un pat, cum un câine visează după un os. Nouăsprezece ore de zbor de la Washington până aici. Şi, după opinia lor, CIA nici măcar nu plătea prea bine… Deşi Chris Jones şi Milton Brabeck se numărau printre gorilele cele mai eficiente ale „companiei”. Cândva, la Istanbul îi salvaseră viaţa lui Malko. De atunci, luaseră parte la diferite misiuni, cu atât mai mult cu cât Malko evita să recurgă el însuşi la metode violente, pe care le detestă…

Cei doi, Chris şi Milton aveau capacitatea de gândire a unui canar adult şi puterea de foc a unui mic portavion… În costumele lor gri-deschis, cu cravatele de mătase imprimată, cu pălăriile, ochii albaştri-cenuşii şi zâmbetul nu tocmai liniştitor, cei doi americani aveau aerul a ceea ce erau: nişte ucigaşi cu sânge rece, lucizi şi bine antrenaţi. Nutreau faţă de Malko un amestec de admiraţie invidioasă şi de reprobare, datorată escapadelor lui amoroase în timpul orelor de serviciu. Că banii contribuabililor americani serveau finanţării unor acţiuni contrarevoluţionare, era în regulă. Dar ca să încurajeze performanţele amoroase ale unui Don Juan titrat, asta nu!

Cadillac-ul ambasadei rula pe trista avenida Italia. Chris căscă, mai să-şi disloce maxilarele.

— Ăsta arată ca un sat nenorocit, remarcă el.

Îi plăceau călătoriile, dar, cu condiţia să nu se depărteze mai

mult de 500 de mile de Kansas City. Pentru el, New York-ul era în străinătate.

Claxonând mereu, maşina voluminoasă străbătu un pasaj, strecurându-se printre autobuze datând din epoca de piatră. În cele din urmă, opri în curtea spitalului Ferreira, alături de un Cadillac asemănător, care purta fanionul ambasadorului.. Cele două gorile coborâră, examinând faţada vopsită în ocru, cu mutre neîncrezătoare. Milton urmări din ochi o femeie bătrână care traversa curtea.

— Aici intri cu un guturai şi ieşi cu lepră, făcu el cu jumătate de glas.

Chris Jones se întinse. Şoferul se uita la el încremenit. De departe, făcea impresia unui student deşelat, dar mai de aproape, i se puteau vedea antebraţele ca nişte jamboane de Virginia, musculatura lui cântărind pe puţin două sute cincizeci de livre[7].

O uşă a spitalului se deschise şi apăru ambasadorul însoţit de Malko. Celor doi americani le veni inima la loc, văzând această siluetă familiară şi i se grăbiră în întâmpinare. Chris strânse mâna lui Malko, zdrobindu-i câteva oscioare.

*

* *

Liniştea de pe calle Mar Antarctico era artificială. De-a lungul trotuarelor, maşini pline de oameni aşteptau. Poliţişti sau ziarişti. Storurile vilei lui Ron Barber erau trase. Un mic grup de jurnalişti se afla pe trotuar. Pentru orice eventualitate.

Malko apăru din Cadillac-ul negru, urcă repede peronul şi sună de două ori. Chris şi Milton îşi reluară siesta în interiorul maşinii. Acasă la Ron Barber, Malko nu risca nimic.

Uşa vilei se deschise şi în cadrul ei se arătă o femeie tânără şi înaltă, cu părul strâns într-o fundă. În mâna dreaptă ţinea o batistă mototolită. Nici urâtă, nici frumoasă, cu faţa puţin cam plată, dar cu un corp suplu, mulat într-o bluză subţire şi un blue-jeans. Avea ochii roşii şi părea sfârşită. Schiţă un surâd palid la adresa lui Malko şi se trase într-o parte pentru a-i permite să intre. Ambasadorul o prevenise printr-un telefon.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse ea. Sper ca dumneavoastră să-l salvaţi pe Ron.

— Pentru asta mă aflu în Montevideo. „Compania” mi-a cerut

---

7 Livra/pound (1 lb. = 453,6 gr.) 250 lb. x 453,6 gr. = 113,4 kg

să încerc imposibilul.

Undeva în casă se auzi un telefon zbârnâind. Maureen Barber urcă în grabă scările. Malko o auzi răspunzând, apoi închizând. Maureen coborî din nou.

— N-a fost decât poliţia, rosti ea cu o voce descurajată. Ei pretind că ar avea o pistă. Au găsit maşina pe şoseaua Punta del Este. Arsă. Nu s-au descoperit urme de sânge. Dar eu sunt sigură că Ron este în Montevideo. N-ar fi riscat ei pentru nimic în lume să părăsească oraşul.

Acelaşi lucru gândea şi Malko. Îl conduse într-un mic living banal şi se aşeză în faţa lui într-un fotoliu.

— Ştiţi ceva ce m-ar putea ajuta? o întrebă el.

Doamna Barber negă printr-o mişcare a capului.

— Aş face orice pentru Ron, declară ea. Orice. Dar eu nu ştiu mare lucru din munca lui. Nu-mi spunea nimic. Ştiu doar că era consilier la Jefatura. Că era o treabă de rutină, fără nici un pericol.

Să lucrezi pentru CIA întotdeauna era periculos. Malko o ştia prea bine. Cei de la Jefatura nu-l puteau ajuta.

— În afară de Jefatura, întrebă el, nu vedeţi pe nimeni care…

Maureen Barber ezită.

— Se întâlnea foarte des cu Juan Etchepare, consulul Paraguay-ului.

— De ce?

Maureen îşi lăsă ochii în jos stânjenită.

— Nu ştiu exact. Eu… eu nu-l prea pot suferi. Cred că-i furniza lui Ron informaţii politice.

Malko scoase un parker de aur.

— Unde locuieşte?

— La Carrasco. Lângă Country Club. Camino Belanger, o vilă mare cu o grădină foarte frumoasă.

Malko notă. Se ridică. Doamna Barber nu-i mai putea fumiza alte informaţii.

— Am să vă anunţ de îndată ce aflu ceva.

Îl conduse până la uşă şi îi strânse mâna îndelung. Malko se simţea înduioşat de spaima ei, de ochii căprui scăldaţi în lacrimi.

Coborî în fugă peronul şi urcă în Cadillac. Cele două gorile tresăriră la zgomotul portierei.

— Şi acum? întrebă Chris Jones.

— Mai avem o vizită de făcut, anunţă Malko.

În ochii lui Milton Brabeck străluci o răutate pofticioasă.

— La vreo târfă?

Se juca cu un glonţ de Magnum 45 în stare să despice un elefant în două.

— Nu neapărat, spuse Malko. E vorba de consulul Paraguay-ului!

Îi dădu şoferului adresa. Maşina neagră şi suplă alunecă în lungul trotuarului.

— Ca să vezi, eu am crezut întotdeauna că Paraguay este o boală, remarcă Milton. Cum ar fi holera sau malaria.

Prin Rambla, ajunseră până în Carrasco, o luară prin faţa cazinoului pentru a pătrunde apoi într-un labirint de străzi liniştite, mărginite de copaci înalţi. Găsiră cu uşurinţă Country Club. Alături, se vedea o vilă mare şi joasă adăpostită în spatele unei peluze şi a unui gard viu. Pneurile late ale Cadillac-ului scrâşniră pe prundiş. Opriră în faţa unei porţi grele, dintr-un lemn închis la culoare.

Chris Jones sări imediat din maşină. Milton şi Malko îl urmară. Vila era tăcută. De parcă ar fi fost părăsită. Grădina se prelungea şi în spate. Totul respira lux. Gazonul impecabil, piatra de construcţii frumos fasonată, iedera tunsă cu grijă.

Malko sună.

Nici o reacţie. Sună din nou.

Aceeaşi linişte deplină. Şi totuşi, măcar nişte servitori şi tot ar fi trebuit să locuiască acolo... O fereastră se deschise violent, fără ca cineva să fi băgat de seamă.

Chris Jones făcu un salt înapoi, imediat cu pistolul lui în mână. Milton se şi adăpostise în spatele Cadillac-ului, cu un enorm Colt 45 Magnum aţintit spre fereastră.

Nu din teamă, ci din prudenţă.

Malko observă între perdele ceva ce aducea cu ţeava unei mitraliere. Încă o secundă şi masacrul era gata.

Capitolul III

— Senor Juan Etchepare? strigă Malko, rămânând descoperit în faţa privirilor celor din vilă.

— Cine sunteţi? întrebă din interior o voce bolovănoasă.

— *Embajada de los Estados Unidos*, replică Malko, articulând clar fiecare cuvânt.

Un om apăru în cadrul ferestrei. Gras, aproape chel, cu o mustaţă pe oală şi o mitralieră veche, tip Thomson, proptită pe braţul drept.

Cadillac-ul înmatriculat CD şi părul blond al lui Malko parură să-l liniştească. Mitraliera coborî.

— Mergi şi deschide, Angel, strigă pistolarul.

Imediat încuietorile se răsuciră şi uşa se întredeschise dând la iveală o ţeastă defrişată şi nişte dinţi proeminenţi ca de iepure. Cel de-al doilea *pistolero* era cumplit de slab, mult mai tânăr şi ţinea strâns între degetele lui osoase un Colt 45 automat şi nichelat. Îi măsură cu neîncredere pe Malko şi pe cele două gorile.

— Sunt un prieten al lui Ron Barber, spuse Malko şi fac parte din ambasada americană.

Figura cumplitei creaturi se transformă pe loc.

Coltul dispăru, uşa se dădu în lături. În efluvii de curtoazie tipic spaniolă, Angel îi introduse pe cei trei bărbaţi, regretând neînţelegerea care ar fi putut avea urmări tragice. Nu credea ce spunea, specialitatea celor două gorile de la CIA Fiind mai curând de distrugere.

Livingul mare, plin de canapele şi de măsuţe joase, dădea spre grădina din spatele vilei printr-o enormă uşă de sticlă şi se prelungea cu o verandă acoperită.

Pistolero cu mitraliera apăru escortat de o femeie foarte tânără, cu faţa prelungă, uşor asimetrică, cu ochii înfundaţi în orbite, cu un păr lung, negru şi cu un tors mult prea îngust faţă de şoldurile ei generoase. De parcă ar fi dorit să-şi răscumpere imperfecţiunile fizice, purta o fustiţă ultrascurtă care-i dezvelea coapsele grăsuţe, mulate în ciorapi negri de o vulgaritate agresivă. Venea cu mâna întinsă spre Malko.

— Eu sunt Laura Iglesia, secretara lui Juan Etchepare.

Strângerea ei de mână era sinceră. Puţin cam prea prelungită. O senzualitate animalică se degaja din trupul ei prost proporţionat. Malko îi explica cine era, exprimându-şi dorinţa de a-l vedea pe Senor Etchepare, dacă era posibil.

— *Como no*[8]?

Din clipa în care pronunţase numele lui Ron Barber, Laura Iglesia devenise mult mai binevoitoare. După ce-l instala pe Malko şi pe cele două gorile, dispăru printr-o altă uşă. Pistolarii se instalară discret în hamacurile de pe verandă împreună cu artileria lor.

Uşa se deschise din nou. Laura anunţă cu o notă de emfază.

— Excelenţa sa, Juan Etchepare.

Prin canaturile întredeschise, Malko avu timp să zărească o încăpere cu o mochetă roşie groasă şi o oglindă mare laterală, în care se reflecta parţial un pat circular, acoperit cu o cuvertură de guanaco.

Apoi, în cadrul uşii îşi făcu apariţia Juan Etchepare. Nu aducea deloc cu un sud-american sadea, cu figura lui colţuroasă, nasul mare, ochelarii pătraţi în rame de baga şi siluetă mai curând uscăţivă. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi un pantalon sport. Ţinea în mână un aparat de fotografiat marca Nikon, pe care-l depuse pe un gheridon. Îndreptându-se către Malko, îi întinse mâna.

— Domnul…

— Prinţul Malko Linge.

O pisică siameză le trecu printre picioare. Malko îi explică în câteva cuvinte cine era, declanşând o uşurare vizibilă cu ochiul liber pe figura consulului paraguayan. Acesta se instală împreună cu Malko pe o canapea mare sub formă de L.

— Rebelii Tupamaros sunt nişte bandiţi, proclamă el cu privire catifelată şi gestul emfatic. Asasini şi criminali. De altfel, m-au ameninţat şi pe mine (schiţă un zâmbet forţat). O condamnare la moarte pronunţată de Tribunalul Poporului.

Laura Iglesia, picior peste picior, cât îi permitea fustiţa mini, ricană dispreţuitor. Nu-i prea avea la inimă pe revoluţionari.

— Îi atacă şi pe diplomaţi? întrebă Malko.

Consulul Paraguayului dădu trist din cap.

— Bandiţii ăştia nu respectă nimic, Senor.

Ceva suna fals în vocea lui. Malko simţea că paraguayanul nu-i

---

8 Cum să nu ?

dezvăluia tot adevărul…

— Rebelii au pică pe dumneavoastră pentru că sunteţi prieten cu Ron Barber?

— Sigur că da, asta-i cauza, aprobă Juan Etchepare, dornic în mod vizibil să pună capăt discuţiei.

Părea din ce în ce mai nervos, aruncând priviri dese spre uşa dormitorului.

— Eraţi la curent cu activitatea lui Ron Barber? întrebă Malko.

Chipul paraguayanului se împietri. Îşi încrucişă privirea cu ochii albaştri şi reci ai lui Chris Jones, reveni asupra celor aurii care-l fixau. Îşi şterse fruntea cu o mişcare maşinală. Nu se simţea deloc în largul lui.

— Ce vreţi să spuneţi?

Vocea lui parcă se spărsese.

— Vreau să spun, replică Malko liniştit, că Ron Barber n-a fost trimis de Central Intelligence Agency în această ţară numai pentru a da sfaturi poliţiei din Montevideo.

— Într-adevăr? făcu Juan Etchepare cu glasul ştrangulat.

Se uita ţintă la uşa dormitorului. Malko întoarse capul şi văzu că ea începuse să se deschidă.

Silueta care-şi făcu apariţia îi tăie respiraţie: o femeie purtând o pălărie cu voaletă deasă care-i disimula chipul. Un mantou dintr-un şantung gros, negru îi acoperea trupul zvelt, oprindu-se deasupra genunchilor. Ciorapi lungi, fumurii, foarte subţiri, pantofi de lac cu toc cui şi o bridă îngustă îi subliniau conturul piciorului şi fineţea gleznei. O veritabilă retrospectivă a burgheziei anilor ’30… Necunoscuta înainta timid. Gorilele, înlemnite la vederea acestei apariţii insolite, uitaseră să mai respire. Malko şi Juan Etchepare se ridicară automat. Consulul Paraguayului zâmbi mecanic, îl prezentă pe Malko şi bolborosi:

— Dona Maria-Isabel Corso.

Malko se înclină deasupra unei mâini fine şi parfumate. Apoi, privirea lui se ridică până la colierul de perle care împodobea gâtul aristocratic, urcă spre gura senzuală, ireal de frumos desenată şi ochii negri, imenşi, migdalaţi, care se ghiceau sub voal.

Dona Maria-Isabel Corso era superbă. Atât doar: era îmbrăcată cam bizar. Privirea ei întârzie asupra lui Malko două, trei secunde cu o insistenţă ambiguă, apoi rosti cu o voce melodioasă şi profundă:

— Vă rog să mă scuzaţi, sunt teribil de grăbită.

Demnă, într-un foşnet de nailon care provocă un frison agreabil pe şira spinării lui Malko, traversă livingul şi ieşi.

În tăcerea jenantă care urmă, Juan Etchepare îşi drese glasul.

— Amica dumneavoastră e răpitoare, spuse Malko.

Juan Etchepare întoarse capul, evitând ironia ochilor aurii. Dar Malko era frământat de alte probleme. Simţea că praguayanul l-ar fi putut ajuta, dar îi era frică. Trebuia să-l dezgheţe.

— Şi eu fac parte din CIA, sublinie el. Ca şi cei doi prieteni ai mei. Vreau să-l regăsesc pe Ron Barber chiar dacă ar trebui pentru asta să-i lichidez pe toţi revoluţionarii din Montevideo.

Consulul Paraguayului păru să-şi fi regăsit calmul datorită acestor cuvinte energice. Schimbă o privire cu Laura Iglesia. Tânăra interveni imediat:

— Cred că am putea avea încredere în Senor Linge.

Consulul Paraguayului se foia încurcat, aruncându-i lui Malko priviri piezişe.

— E o chestiune foarte delicată, Senor, rosti el. Foarte, foarte delicată.

Malko îl întrerupse:

— Mă puteţi ajuta să câştig timp. Ron Barber n-a acţionat de unul singur. „Compania” deţine rapoarte complete privind activităţile sale. Mi-ar fi suficient să le cer.

Juan Etchepare îl privi fix.

— Faceţi parte cu adevărat din Central Intelligence Agency…

Malko zâmbi.

— Oricum, lucrez pentru „Company”. Ambasadorul ar putea să vă confirme…

Paraguayanul se hotărî brusc.

— Poliţia din Montevideo nu-i deloc eficace, declară el. Înainte de sosirea domnului Barber, nu a fost în stare să obţină cine ştie ce rezultate în privinţa rebelilor. Atunci, Senor Barber a avut ideea să procedeze ca în Brazilia, să creeze un fel de Escadron al Morţii pentru a lupta mai eficient împotriva acestor tupamaros.

Vorbea cu ezitări sub privirea rece a lui Malko.

— În ce calitate l-aţi ajutat pe domnul Barber? întrebă el puţin cam prea suav.

— Senor Barber avea nevoie de oameni de încredere. Eu i-am adus pe cei doi *machos* din Asuncion. Sunt foarte devotaţi… Anumite persoane de la Metro au acceptat să lucreze cu noi. Aveam nevoie de bună credinţă, nu-i aşa?

Şi totuşi, nu era vorba de Armata Salvării.

— Cum v-aţi botezat organizaţia?

— „Comando Cassa Tupamaros”, mărturisi cu jumătate de glas consulul.

Malko începea să înţeleagă. Dar voia să meargă până la capăt. Zâmbi pentru a-l încuraja pe diplomat. Laura Iglesia îi sorbea cuvintele.

— Activitatea dumneavoastră a fost importantă? întrebă el pe un ton degajat.

Juan Etchepare părea din ce în ce mai stânjenit. Întoarse capul spre cei doi *pistoleros* întinşi în hamacurile de pe verandă.

— Cred că am adus servicii ţării, făcu el modest. Iar rebelii au început să ne ia în serios.

Aerul lui mârşav îi deschise ochii lui Malko. Comandoul Cassa Tupamaros îi amintea altceva.

— În Vietnam, rosti el domol, CIA a iniţiat programul *Phoenix*, care avea ca scop lichidarea fizică a cadrelor vietnameze. Prin mijloace, să zicem, paralegale. Am impresia că organizaţia dumneavoastră are scopuri similare.

Un înger trecu în zbor cu aripile pătate de sânge. Consulul Paraguayului îşi contempla bombeurile. Laura Iglesia renunţă să mai stea picior peste picior. Chris tuşi.

— Dacă doriţi.

Vocea lui Juan Etchepare era ştearsă şi imperceptibilă. Nu deţinea o reală vocaţie de asasin.

*

* *

După al doilea pahar de J and B fără apă, consulul Paraguayului îşi dezlegă limba. Se aplecă spre Malko peste masă.

— Înţelegeţi? spuse el. Îndată ce erau arestaţi, luptătorii din gherilă evadau. În Uruguay nu există pedeapsa cu moartea. Şi atunci…

Atunci, CIA împreună cu el au reintrodus-o. De capul lor, pentru binele poporului… După prima mărturisire, diplomatul nu se mai putu opri. Malko, de altfel, ştia totul despre CCT. CIA furniza armele şi banii, iar Juan executanţii. Un program Phoe*nix la* scară redusă. Uruguayul era o ţară mică. Candida Laura Iglesia se dovedi de temut ca un bărbat. Marele ei regret era de a nu fi putut tortura cu propriile-i mâini un Tupamaro…

Fermecătoare creatură…

Malko îşi aminti de durerea lui Maureen Barber. Ştia ea, oare,

că soţul ei conducea o întreprindere planificată de asasinate politice? Şi, că din această cauză, fusese el răpit?

— La câte execuţii, mai exact, aţi procedat? întrebă Malko.

— La unsprezece.

Laura îşi lăsă ochii în jos, pudică.

— La douăsprezece, rectifică ea. Senora Cat…

— Ah, da, aşa-i, exclamă Juan Etchepare, dar asta a fost o greşeală. Primul nostru caz. (Coborî vocea). Enrique s-a dovedit un neîndemânatec. Nervos, a ucis-o accidental pe soţia celui care trebuia să fie executat. Foarte regretabil. Toate ziarele au vorbit despre acest caz.

Ancheta se împotmolise în noroi. Providenţial şi definitiv.

Malko desluşi o licărire de dezgust în privirea gri-albastră a lui Chris Jones.

— Cine este Enrique? întrebă el.

Juan Etchepare făcu un semn către verandă.

— Cel gras cu mustaţă. Un băiat straşnic. Îl am în serviciu meu de multă vreme. De pe când lucram cu mister Barber la Asuncion. Celălalt se numeşte Angel.

Malko făcu un efort să-şi ascundă repulsia.

— Enrique a dovedit mai multă îndemânare în următoarele cazuri?

Juan Etchepare schiţă un zâmbet rău, abject.

— Bineînţeles, bineînţeles, atât doar că am schimbat tehnica. Cei de la Jefatura au fost de părere că făcea impresie proastă uciderea oamenilor în mod public. Domnului Barber i-a venit o idee. În loc să fie împuşcaţi, erau răpiţi…

Ceea ce se cheamă ironia soartei…

— Şi pe urmă? se informă Malko politicos.

— Niciodată nu i-am torturat, afirmă Juan Etchepare. N-au suferit deloc. Angel şi Enrique depuneau corpurile într-un butoi de ciment proaspăt şi le scufundau în Rio de la Plata. Într-un loc unde fundul mâlos e destul de adânc.

Din ce în ce mai bine: CIA împrumuta metodele mafiei. Dat fiind preţul cimentului şi al butoiului vechi, bugetul, probabil, că nu era prea grevat.

Interpretându-i tăcerea drept o critică, Juan Etchepare preciză:

— În felul acesta, nu-i aşa, nu rămânea nici o urmă. Şi dacă nu e găsit corpul, nimeni nu poate afirma că cineva e mort.

Limpede. Şi înfricoşător. Totuşi, Ron Barber era, fără putinţă de tăgadă, un funcţionar integru, un bun tată de familie şi un

patriot. Malko preferă să nu se mai gândească: ar fi vrut să se întoarcă fuguliţa la castelul lui. Să-i lase pe lupi să se sfâşie între ei… Se uită la cei doi *pistoleros* care se bronzau pe terasă. Tartori relaxaţi ai oroarei.

Se văzu nevoit să se gândească la zidul Berlinului, la minciunile comuniste, la atrocităţile universului concentraţional sovietic, pentru a-şi şterge indispoziţia. Nici samuraii Japoniei antice nu slujiseră întotdeauna unor cauze pe care le aprobau în întregime.

— Care-i următorul pe listă? întrebă el.

Juan Etchepare scutură din cap.

— Nu ştiu. Numai Senor Barber lua aceste decizii. El primea informaţiile. Ştiu că intenţiona să-l identifice, pentru a-l lichida, pe un individ care-şi luase pseudonumele de LIBERTAD. Unul dintre şefii cei mai mari ai revoluţionarilor. Nu-i cunoaştem adevărata identitate…

Se vede treaba că Libertad contraatacase. O lovitură de anvergură. În locul candidului funcţionar răpit de rebelii cumpliţi, Malko descoperea două organizaţii teroriste care se luptau pe viaţă şi pe moarte.

— Şi acum, ce aveţi de gând să faceţi? întrebă el.

— N-am idee, recunoscu Juan Etchepare. Dacă aş putea să vă ajut…

Ceva nu-i dădea pace lui Malko.

— Cum îşi depista Ron Barber adversarii? întrebă el. Presupun că Tupamaros nu figurează în cartea de telefon.

Juan Etchepare schiţă un surâs mieros şi mârşav.

— V-am mai spus că era informat.

— Cine îl informa?

Tăcere. Consulul deveni brusc excesiv de prudent. Se afla pe un teren periculos. Malko insistă.

— Avea mulţi informatori?

Paraguayanul aprobă printr-o mişcare a capului.

— Eh, sigur. Dar mai ales unul, care era şi foarte bine plasat. Un tânăr.

— Îi ştiţi numele?

— Da, răspunse cu regret diplomatul.

— De ce trăda?

— Cred că Senor Barber îi făcuse cadou o maşină foarte frumoasă, sport, un Porsche. Băiatul e nebun după maşini…

Un Porsche pentru douăsprezece vieţi omeneşti. Părea să fi

fost o tranzacţie bună. Un trădător era exact ceea ce-i trebuia lui Malko.

Juan Etchepare nu-i mai era de mare ajutor. Dar, prin acest trădător, care părea să fie bine informat, ar fi putut, poate, să afle unde era ascuns Ron Barber.

— Vreau să intru în contact cu cel care-l informa pe Barber, rosti Malko ferm.

Juan Etchepare aruncă o privire oblică spre Laura Iglesia.

— Numele lui e Cabrero. Fidel Cabrero. Laura îl cunoaşte. Cred că ea ar putea să vă pună discret în legătură cu băiatul.

— Când?

— Chiar în seara asta, dacă doriţi, interveni tânăra. Ştiu unde poate fi găsit. În jur de unsprezece noaptea.

— Foarte bine, spuse Malko. Treceţi să mă luaţi de la *Victoria Plaza*.

Cel puţin găsise ceva de rumegat. Diplomatului parcă i se ridicase o piatră de pe inimă că nu i se cerea să se deplaseze în persoană.

— Dacă aveţi nevoie de Enrique sau de Angel? propuse el.

Malko refuză cu o mişcare a capului. Nu ajunseseră deocamdată la butoiul cu ciment.

— Cine mai ştie că băiatul trădează?

Juan Etchepare scutură din cap.

— Cred că nimeni.

Malko voia să spere că ăsta era şi adevărul. Începuse să înţeleagă de ce Tupamaros îl răpiseră pe Ron Barber în loc să-l fi omorât.

Se ridică urmat de diplomat şi de gorile.

— Am să vă ţin la curent, promise el.

Juan Etchepare clătină din cap.

— Tare mă tem că nu-l veţi putea găsi pe Senor Barber. Tupamaros au ascunzători peste tot. Lumea i-a poreclit *tatouceros*, pentru că trăiesc pe sub pământ, îşi sapă adăposturi în locurile cele mai de necrezut. Îl vor ucide cu siguranţă.

— Sper să-l regăsesc mai înainte de asta, răspunse simplu Malko.

În prag, diplomatul îi strânse mâna. Deodată, rosti cu vocea scăzută:

— Aş prefera să nu pomeniţi nimănui de prezenţa *Donei* Maria-Isabel în casa mea. Îmi face multă plăcere s-o fotografiez, dar faptul ar putea fi interpretat greşit de soţul ei, nu-i aşa?

— Puteţi conta pe discreţia mea, îl asigură Malko fără nici un zâmbet. Lumea-i atât de rea…

Liniştit, diplomatul strânse mâna celor două gorile.

— *Hasta la vista*, *caballeros*?

Chris şi Milton zâmbiră ipocrit. Era pentru prima oară când cineva îi trata de *caballeros*.

Laura strânse viguros mâna lui Malko, cu ochii în ochii lui.

— Pe curând, spuse ea.

Cei doi pistolari se materializaseră, veghind asupra patronului lor. De cum intră în Cadillac, Chris aruncă:

— Cred că secretara v-a pus gând rău.

— Iisuse Cristoase, făcu Malko.

Mai prozaic, Milton Brabeck mormăi:

— Eu am impresia că am nimerit într-o haznă.

Ceea ce reprezenta încă un understatement[9].

Cadillac-ul lung rula pe străzile liniştite din Carrasco. Malko lăsase în jos geamul maşinii şi un aer umed năvăli în interior. Era pe 27 decembrie, în plină vară australă.

Se ruga în tăcere ca Fidel, trădătorul, să trădeze cu adevărat. Altminteri ar fi trebuit să ia în răspăr un întreg oraş de două milioane de locuitori.

În lipsa oricărui indiciu.

— Ar fi bine să închideţi fereastra, fu de părere timid Chris Jones.

Praful unui oraş ca Montevideo nu putea fi decât o cultură de bacterii.

*

* *

Cele douăzeci de etaje din cărămidă ale hotelului *Victoria Plaza* dominau Plaza Independencia, centrul oraşului Montevideo. Un mic scuar ca dintr-o localitate de provincie, cu cocotierii ei anemici, cu mărunta clădire cenuşie a sediului Preşedinţiei şi inevitabila statuie ecvestră a Libertador-ului local.

Escorta lui Malko se lăsă furată de priveliştea portului şi a golfului Rio de la Plata. Din cauza formei oraşului, aveai impresia că te afli pe un vapor.

Chris Jones îşi scoase haina. Malko nu se putu împiedica să nu zâmbească. Revolverul lui „38”, cu ţeava de şase ţoli, îi atârna la subsuoară. Dar mai avea şi un „38” mic, *snub-nose,* într-un toc

---

9 Adevăr spus numai pe jumătate. (Limba engleză în original).

prins la cingătoare şi încă unul la fel ataşat de pulpa piciorului… Milton Barbeck se mulţumea numai cu două Magnum „357” enorme – unul la centiron, celălalt într-un holster. În fiecare crosă erau scobite şase alveole, astfel încât, nu mai era nevoie de cartuşieră.

Cu o haină mai largă pe deasupra nu se vedea nimic. Şi, oricum, se aflau într-o ţară prietenă. Malko gândi că dacă Ron Barber ar fi avut doi body guarzi de un asemenea calibru, ar fi fost acum în libertate. Pentru cazurile mai dificile, Chris Jones poseda un Magnum 45 în stare să despice un om în două, iar Milton un girojet, o veritabilă bazooka de buzunar.

— Ce facem acum? întrebă Chris Jones.

Nu putea suporta inactivitatea. O zi fără un masacru era pentru el o zi fără soare…

— Eu am să mă duc să-l întâlnesc pe turnător, spuse Malko. Între timp, voi gresaţi-vă pistoalele.

Chris Jones protestă printr-o mişcare lentă a capului.

— No way[10]. Avem ordin să nu vă scăpăm din ochi. Şi asta mi se pare destul. Ce, vă e ruşine cu noi?

— Bine, dar atunci mă aşteptaţi în maşină. Pentru moment, n-am altă sarcină pentru voi…

— Nici o grijă, apar ele, făcu Milton Brabeck, mereu pus pe zeflemele.

La Saigon, în Bahamas, la Istanbul sau chiar în castelul lui din Austria, Chris şi Milton se dovediseră nişte ajutoare preţioase. Şi la Montevideo aveau şansa să fie utili. Cu condiţia de a pune mâna pe insesizabilii Tupamaros…

Malko suspină în faţa fotografiei panoramice a castelului său, pusă la vedere pe birou. Cele câteva modificări aduse sălii de arme şi încălzirii centrale din aripa de nord aveau să-i înghită tot ceea ce urma să câştige în această nouă misiune. Cu condiţia, bineînţeles, de a scăpa teafăr. Tot jucându-se cu focul, până la urmă avea să dea de dracul.

Evident, la Montevideo misiunea lui era teoretic de mediere.

Chris Jones contempla gânditor troleibuzele care aruncau scântei albăstrii, şaisprezece etaje mai jos.

— Şmecherii ăştia de rebeli, făcu el cu un aer dezgustat, să fie oare castrişti?

În Middle West, Castro trecea drept un Antihrist…

---

10 Nici pomeneală, nu ţine. (limba engleză în original)

— Nu tocmai, explică Malko. Ei consideră că ţara le-a căzut pe mâna unor politicieni corupţi. Vor o schimbare. Sunt tineri, studenţi proveniţi din păturile liberale. Până în momentul de faţă şi-au bătut joc de poliţie. Sunt convins că uruguayenii nu-l vor regăsi pe Ron Barber dacă nu intervenim noi.

Soneria telefonului zbârnâi aproape imperceptibil. Malko ridică receptorul. La început, nu auzi decât o respiraţie la capătul celălalt al firului. Apoi, o voce groasă, masculină, întrebă:

— El Senor Linge?

— Cu cine vorbesc?

— Vreţi noutăţi în legătură cu Senor Barber? întrebă vocea. Malko îşi reprimă o exclamaţie de triumf.

Conferinţa de presă de la spital să dea, oare, rezultate atât de rapid?

— Da, spuse el.

Urmă o tăcere prelungită, plină de ţârâituri. Apoi, vocea anunţă:

— Veniţi în seara asta, la ora nouă cu banii în faţa hotelului *Columbia*. E acolo un teren viran. Să fiţi singur. Sunteţi supravegheat.

Mai înainte ca Malko să poată articula un cuvânt, necunoscutul închise telefonul. Malko îşi ridică ochii spre Chris.

— Avem noutăţi.

Le rezumă conversaţia.

— Coboară la portar şi închiriază o maşină, spuse el. O să avem nevoie de ea.

Americanul se încruntă.

— N-aveţi de gând să preveniţi poliţia?

Malko scutură din cap.

— N-am încredere în uruguayeni. Te poţi trezi că trimit tancuri şi avioane… Dacă există o şansă cât de mică să intru în contact cu răpitorii lui Barber nu trebuie s-o ratez.

— Şi dacă o să vă răpească? întrebă Milton.

Malko îşi deschise servieta şi luă pistolul extraplat pe care-l introduse la curea.

— Nu ne lăsăm noi chiar aşa, cu una cu două.

Mai exista o posibilitate. Să fie luat la ochi ca un iepuraş, fiindcă rebelii ştiau cine era. Şi, probabil că nu apreciaseră la justa valoare gluma cu butoaiele pline de ciment.

— Eu cobor la restaurant, îi anunţă el. Am auzit că uruguayenii se pricep să prepare delicios carnea. Măcar să mor cu burta plină.

Dar vai, carne nu se găsea în fiecare zi. De vreo patru luni, Uruguayul exporta toate vitele pentru a face rost de valută. Se aflau în timpul Vedei… perioadă de post.

Capitolul IV

Ron Barber încercă să nu mai ia în seamă zvâcniturile dureroase din încheieturile mâinilor. Cătuşele purtate de când fusese răpit, aveau nişte şuruburi care i se înfundaseră în carne până la os. Cea mai mică mişcare îi provoca o durere atroce.

Şi moral suferea în egală măsură, fiind gol puşcă. Temnicerii îi luaseră toate hainele de cum îl aduseseră. Îl năpădise barba, ceea ce-i dădea un aspect de murdar. În celula minusculă în care se afla – 1,50 m. înălţime, 1,00 m. lăţime – nu se putea nici întinde, nici mişca. Pentru a se folosi de o oală de noapte veche pusă la picioarele lui, era nevoit să se contorsioneze dureros. În restul timpului rămânea înţepenit pe un taburet, cu spatele rezemat de zidul îngheţat.

Era o vizuină săpată direct în pământ. Fusese băgat acolo printr-un canal de scurgere. Apucase să zărească o altă „celulă” asemănătoare cu a lui, care dădea spre un mic tranşeu, apoi, uşa de lemn se închisese în urma lui. Un bec fără abajur lumina fără întrerupere, împiedicându-l să doarmă. Duhoarea scursurilor se infiltra până la el.

Auzi că cineva încerca să deschidă lacătul şi se îndreptă. În cadrul uşii apăru tânărul cu ochelari şi cu un aer serios care-i aducea mâncarea. Un pistol automat, de calibru mare, îi era ataşat la şold.

Se aplecă şi ridică strachina de supă cu un cap de peşte, care reprezentase ultima masă a lui Ron Barber.

— Ieşi afară, spuse el.

Anchilozat, americanul se ridică greoi, Dar îi venea să strige de bucurie că putea în cele din urmă să se ridice în picioare în tranşeul acela îngust. Pe o latură zări uşa care dădea spre canalul de scurgere, pe unde fusese adus.

În fund era o scară care ducea spre o deschidere circulară.

— Urcă, ordonă tânărul cu ochelari.

Îşi scosese automatul – un Llama spaniol – şi-l ţintea în şalele lui Ron Barber. Acesta din urmă, din cauza cătuşelor, urcă anevoie pe barele metalice. Era gata să cadă pe spate de câteva ori. În sfârşit, ajunse într-o pivniţă cu mult mai spaţioasă. Abia trăgându-şi sufletul, se uită în jurul lui.

Înăuntru se aflau mai mulţi bărbaţi. Şi o singură femeie. Cea care îl răpise!

În „civil”, îmbrăcată într-o fustă plisată şi o bluză albă, ai fi putut s-o împărtăşeşti fără spovedanie... Se uită spre el cu o privire pătrunzătoare şi glacială, iar americanul se simţi cumplit de stânjenit. Ideea de a-l lăsa gol era excelentă din punct de vedere psihologic. Dominicana vorbea cu un bărbat înalt şi zvelt, cu părul foarte negru, pieptănat spre spate, cu trăsături regulate şi energice. Ron Barber nu-l mai văzuse niciodată. Necunoscutul se opri din vorbit şi detalie cu interes trupul musculos al prizonierului.

— Cum vă simţiţi, Senor Barber?

Vocea era rece, distinsă şi distantă.

— Aveţi de gând să mă ţineţi multă vreme în groapa aia? replică Ron.

Se străduia să pară la fel de calm ca adversarul lui, deşi era convins că minutul adevărului se apropia. De când fusese adus aici, pentru prima oară era scos din celula lui.

— Vă aflaţi în închisoarea poporului, rosti necunoscutul. Şi veţi rămâne aici atâta vreme cât va fi necesar.

Tânăra fată se apropie şi continuă conversaţia cu ochii aprinşi de ură.

— Ar fi trebuit să fiţi ucis pe loc, aruncă ea.

Bărbatul cel distins dădu din cap aprobator.

— Senor Barber, veţi fi judecat pentru crimele comise. Dar mai înainte, vreau să obţin de la dumneavoastră ceva anume.

Ron Barber făcu eforturi să nu-şi manifeste teroarea. Era convins că la un moment dat se va ajunge şi aici.

— Ce doriţi? întrebă el, încercând să-şi întipărească în minte trăsăturile necunoscutului.

— Numele celui care i-a denunţat pe camarazii noştri, cei asasinaţi de dumneavoastră.

Mărul lui Adam al lui Ron Barber se ridică şi coborî, dar privirea nu i se clinti.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Necunoscutul distins clătină uşor din cap.

— Sunteţi stupid, Senor Barber. Trebuie să vă fac să vorbiţi. Indiferent cu ce preţ. Existenţa Mişcării noastre e în joc.

Rămase tăcut câteva clipe, mai înainte de a adăuga:

— Cred că înţelegeţi că-i mai important pentru noi decât viaţa unui agent CIA chiar şi de talia dumneavoastră.

Ron Barber respiră adânc. Mai presus de orice, să nu-şi piardă cumpătul.

— Poliţia scotoceşte întregul oraş, spuse el. Prietenii mei nu mă vor părăsi. Aţi face mai bine să-mi daţi drumul.

Un surâs palid lumină figură frumoasă a revoluţionarului.

— Aici unde vă aflaţi, n-o să vină nimeni să vă caute. Chiar dacă poliţia ar înconjura locul, n-aţi reuşi să ieşiţi în viaţă. (Îi arătă o deschidere pătrată din plafon.) Deasupra noastră sunt şase sute de tone de apă. O piscină. La cea mai mică alarmă, această subterană va fi inundată. Veţi muri în câteva secunde. Chiar dacă băiatul care vă păzeşte n-ar avea timp să vă tragă un glonţ în cap.

— Dar ar muri şi el, obiectă Ron Barber.

— Exact, recunoscu Tupamaro. Dar el e pregătit pentru asta. Noi toţi suntem gata să murim. Asta-i forţa noastră.

Ron Barber nu răspunse. Ştia că adversarul lui avea dreptate. Revoluţionarii îl ţinuseră prizonier pe ambasadorul Angliei patru luni fără a se da de urma lui.

— Vă mai las o singură oră de reflecţie, rosti bărbatul distins. Nu vreau să vă torturez inutil.

Tânărul cu ochelari se apropie şi-l conduse pe Ron Barber către deschiderea ce dădea în vizuina lui.

*

* *

Bărbatul distins rămase singur în pivniţă, împreună cu tânăra Tupamaro. Părea îngrijorat.

— Flor, spuse el, trebuie să te ascunzi. Celălalt american te-a văzut. Te poate recunoaşte.

Muşchii maxilarului fetei se crispară. Privirea ei era goală şi dură.

— Am fost convinsă că l-am ucis. E vina mea.

Bărbatul îi puse mâna pe umăr.

— Pleacă din Montevideo pentru un timp. N-are rost să te expui.

Tânăra scutură din cap.

— Nu. Datoria mea e să rămân aici. Dar riscul trebuie eliminat (Ridică spre el o faţă brusc cuprinsă de teroare). Dacă mă prind, nu ştiu dacă aş fi în stare să rezist la tortură.

— Voi încerca să găsesc o soluţie, propuse bărbatul cel distins.

Flor îşi ridică spre el faţă voluntară.

— Nu, este greşeala mea. Mie îmi revine sarcina s-o îndrept.

*

* *

— Dacă vezi un tanc, tu să tragi primul.

Milton Brabeck nu se impacientă. Coltul 45 Magnum de pe genunchii lui făcea aproape cât un mortier… Iar un tanc nu era în măsură să-l sperie. Singurul lucru de care se temea cu adevărat în viaţă erau amibele, din care pricină, îşi îngrămădise în cameră sticle de Vichy, pentru a fi sigur că nu avea să fie nevoit să încerce apa de la robinet.

Cele două gorile aşteptau de o oră, parcate în faţa unui imobil modern şi trist în care se afla, la etajul unsprezece, restaurantul Florida. Rambla era la treizeci de metri în spatele lor.

Mustangul oranj, închiriat, nu mai avea frâne, pneurile erau complet şterse, cutia de viteze plină de pilitură metalică, iar direcţia ca inexistentă. În schimb, era vopsit impecabil.

Cei doi americani nu pierdeau din ochi terenul viran aflat în faţa lor şi care se termina în cubul de beton al hotelului *Columbia*. Din loc în loc, câteva felinare împrăştiau o lumină zgârcită, lăsând zone întinse în umbră. Împrejurimile erau sinistre. Şi cu toate acestea, nu se aflau decât la o sută de metri de calea 18 Iulie şi de Plaza Independencia, centrul oraşului Montevideo. Un vânt furios bătea dinspre Rio de la Plata, ridicând praful maidanului.

Nu se zărea nici un pieton; doar câteva maşini rare. De groaza rebelilor, lumea nu mai ieşea de prin case. Şi pe urmă, viaţa era foarte scumpă. Bogătaşii fugiseră în Europa sau în Brazilia, iar sărăcimea se ascundea. Chris îşi consultă ceasul.

— E timpul.

La treizeci de metri de ei, Malko se plimba pe trotuarul străzii Reconquista, care mărginea maidanul. Îmbrăcat într-un costum negru de alpaca şi cu părul răvăşit de vânt.

— Uite-l şi pe Făt-Frumos al nostru, făcu ironic Chris Jones.

Malko se întoarse, verifică prezenţa Mustangului, apoi se opri la intersecţia celor două străzi şi aşteptă. În Mustang nu se auzea decât şuieratul vântului. Chris şi Milton, ca buni profesionişti ce se aflau, se concentrau asupra celor ce aveau să se petreacă.

O maşină veche, americană, de culoare roşie, îşi făcu apariţia, rulând fără viteză pe Calle de la Reconquista. Încetini şi opri în dreptul lui Malko. Din ea coborî un bărbat care-l abordă. Avu loc o discuţie scurtă după care, cele două gorile îl văzură pe Malko urcând în spate. Maşina demară imediat, coti la stânga trecând

pe lângă Mustang şi se îndreptă spre Rambla. Chris avu răgazul să desluşească mai multe figuri de bărbaţi în interiorul vehiculului. Nu inspirau prea multă încredere.

Răsuci imediat cheia de contact. Motorul sughiţă dar nu demară. Chris încercă din nou, strivind acceleratorul. Fără nici un rezultat. Înjurăturile proferate ar fi declanşat în mod normal sfârşitul pământului, dacă Dumnezeu ar fi fost mai susceptibil.

— Trăzni-o-ar de maşină, făcu Milton care era totuşi credincios.

Celălalt vehicul dispăruse după un colţ al bulevardului Rambla.

Chris mai încercă o dată. Motorul tuşi de două trei ori, după care tăcu.

— Benzina-i de vină! tună americanul.

Făcuseră plinul şi, din economie, luaseră benzină obişnuită, fără să ştie, evident, că, în Uruguay, era apă chioară.

Chris mai aşteptă câteva secunde, apoi răsuci din nou cheia de contact. De data aceasta motorul Mustangului porni. Dat fiind conţinutul rezervorului, era un miracol. Chris Jones lăsă şi ultima pojghiţă din cauciucul pneurilor pe caldarâm. Efectuă o jumătate de întoarcere, demarând în viteză pe Rambla, pustie la acea oră.

Bătrâna maşină americană trebuia să fie undeva prin apropiere.

*

* *

Diego Suarez îşi termină sandviciul cu *tatou*[11], îşi ridică picioarele pe masă şi, lăsându-se pe speteaza scaunului, deschise ziarul *El Pais* la pagina sportivă. Poliţistul abia putea să distingă literele prost imprimate la lumina anemică a becului de pe coridor. Din ziua precedentă, ziarele îşi sporiseră tirajul cu 40%. Colegul lui lipsea. Plecase la Jefatura. Spitalul Firmin Ferreira era cufundat în linişte. În curte, două camioane pline cu poliţişti erau în alertă continuă pentru cazul improbabil în care un comando Tupamaro ar fi încercat să-l răpească pe Dennis O’Hara.

Uşa coridorului se deschise şi Diego Suarez întoarse capul. Venea o infirmieră purtând tăviţa cu medicamente. Cu faţa acoperită de o mască prinsă de urechi. O licărire ştrengărească

---

11 Mamifer din America tropicală, având corpul acoperit cu plăci cornoase. Denumire împrumutată dintr-o limbă indigenă din Brazilia (n.tr.).

se aprinse în ochii poliţistului. Ca aproape toate infirmierele, fata nu avea pe ea decât un halat alb, încheiat în nasturi, scurt, până deasupra genunchilor. Ciorapii închişi la culoare subliniau nişte picioare fine.

— *Guapita*[12], murmură poliţistul ca pentru sine.

Când ajunse în dreptul lui se îndreptă brusc. Îi observă halatul mulându-se peste sâni şi simţi cum i se usucă dintr-o dată gura.

Infirmiera trecu pe lângă el de parcă nici n-ar fi existat şi apăsă pe mânerul uşii de la rezerva unde zăcea Dennis O'Hara. Indiferenţa ei îl agasă pe Diego Suarez. Fără să se mişte de pe scaun, poliţistul întinse mâna şi o apucă pe infirmieră de încheietura braţului, trăgând-o înapoi. Era atât de aproape de el, încât îi putea simţi parfumul.

— Ei, *guapa*, încotro?

Masca se întoarse spre el, anonimă şi derutantă.

— Să-mi îngrijesc bolnavul.

Vocea era rece, puţin crispată.

Ultimul nasture al halatului era descheiat şi Diego îi putea vedea pulpele, chiar în dreptul ochilor lui. Sângele i se urcă la cap şi hotărî să se distreze puţin, ca să-şi mai înveselească puţin lunga noapte de veghe forţată.

— Ai un permis? întrebă el. Nimeni n-are voie să intre în rezerva asta.

Dintr-o smucitură bruscă, infirmiera se smulse din mâna poliţistului. Îşi duse degetul pe sigla brodată pe halat, în dreptul sânului stâng.

— Fac parte din acest spital, rosti ea sec. Eu n-am nevoie de permis.

— Chiar aşa să fie? făcu el, puţin descumpănit de atitudinea distantă a fetei.

Ca pentru a-i verifica sigla, îşi puse arătătorul pe ţesătura albă şi apăsă puţin… Degetul i se afundă în carnea elastică a sânului şi o crampă delicioasă îi strânse stomacul. Dar infirmiera se dădu înapoi şi pătrunse în micul sas care preceda rezerva. Diego Suarez se ridică şi se luă după ea. Vexat şi excitat în acelaşi timp, se întreba cum ar fi putut să-i fure un sărut. Sau altceva. Uşurel, închise uşa în urma lui. O apucă de braţ pe infirmieră şi o întoarse, apropiind-o de el.

— Ţi-am zis că n-ai drept să intri aici, o avertiză el sever. Sunt

---

12 Fată frumoasă.

de la Jefatura.

— Ba am tot dreptul!

Diego gândi că ar putea risca să-i ceară actele..

— Ai la tine *cedula*[13]?

Agasată şi furioasă, negă printr-o mişcare a capului.

— Vedeţi bine că n-am pe mine decât halatul.

Ce-i drept, asta se vedea. Poliţistului ajunsese să i se facă rău de dorinţă. Nu fuma, nu bea, dar manifesta o înclinaţie irezistibilă faţă de fetele foarte tinere.

Motiv pentru care fusese nevoit să se transfere de la Moravuri după vreo două sau trei întâmplări delicate.

Din cauza măştii, fata asta îl excita la culme. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Dacă n-ai *cedula*, o înştiinţă el, trebuie să te percheziţionez.

Tânăra se trase înapoi.

— Să mă percheziţionaţi! Dar…

— Dacă nu, te conduc la Jefatura şi ai să le explici lor acolo…

Nimănui nu i-ar fi convenit să ajungă pe Calle Yi… Fata înţelesese unde bătea el.

— Senor, pledă ea, îndulcindu-şi vocea, acum îmi termin serviciul, trebuie să plec repede, mă aşteaptă logodnicul meu.

— Ce băiat norocos, rosti poznaş Diego. Atunci, lasă-mă să te percheziţionez ca să te poţi întoarce repede la el.

Vorbeau în şoaptă de parcă bolnavul ar fi putut să-i audă. Infirmiera oftă exasperată.

— Bun. Percheziţionează-mă, dar rapid.

Diego nu se lăsă invitat de două ori. O pipăi grăbit pe sub braţe, pe şolduri, pe pulpe ca şi cum o armă ar fi putut fi disimulată sub halatul subţire. Cu sângele zvâcnindu-i în tâmple, o mângâie uşor pe sânii plini, apoi pe pântec.

Al lui se animă pe loc, într-o reacţie imediată şi imperioasă.

Neîndrăznind să meargă mai departe, Diego se trase înapoi. Fata îl fixa cu ochii strălucind de ură dispreţuitoare.

— Ei, gata, ai terminat?

— Şi asta ce mai e?

Îi arătă cu degetul tăviţa pe care se afla un comprimat şi un pahar cu apă.

— Împotriva durerilor, explică infirmiera.

Diego Suarez îşi încruntă sprâncenele, căutând cu disperare

---

13 Buletin de identitate.

un pretext s-o mai reţină.

Infirmiera oftă exasperată.

— Ascultă, am pierdut destulă vreme. Lasă-mă să trec. Glasul îi tremura de enervare. Diego îşi dădu seama că îi cedau nervii dintr-un motiv care-i scăpa.

Blocând cu spatele uşa culoarului, o trase spre el, petrecându-şi braţul stâng în jurul mijlocului fetei. Cu mâna dreaptă îi descheie în grabă cei doi nasturi din partea de sus a halatului.

Sânii elastici şi bronzaţi debordau din sutienul alb.

Infirmiera se zbătea furioasă, împiedicată de tăviţa pe care o ţinea în mâna dreaptă.

— Lasă-mă! se răsti ea de sub mască, sau strig.

Diego Suarez nu mai putea.

— Dă-mi un pupic şi-ţi dau drumul, gâfâi el.

Fără să mai aştepte, îi smulse brida măştii, descoperind un maxilar voluntar, un nas drept, o gură mică şi bine desenată. Când simţi mustaţa subţire atingându-i obrazul, infirmiera avu un violent gest de recul, fiind gata-gata să răstoarne tăviţa cu paharul de apă.

Poliţistul se lipise de ea, căutând contactul cu pântecele. Cuprins brusc de frenezie, se repezi febril la nasturii halatului. Unul dintre ei sări pe jos. Degetele lui găsiră ciorapii şi, urcând până la căldura pântecului, îi dădu jos slipul.

Tânăra infirmieră scăpă un răcnet înăbuşit de gura poliţistului. Încercă să se smulgă din îmbrăţişare, dar fu nevoită să-şi folosească amândouă mâinile pentru a prinde din zbor paharul gata să se spargă.

Gâfâind, Diego nu-şi pierdea timpul.

O lipi pe fată de perete. Sângele îi bubuia în tâmple. Puţin îi mai păsa că ar fi putut fi surprinşi.

Cu mâna stângă se descheie, reveni asupra fetei, îi coborî ciorapii pe coapse şi, flexându-şi genunchii, tatonă până ce reuşi să se împlânte în ea.

Se clătinară pe picioare timp de câteva secunde, ea încercând să scape, pe când el se agita furibund. Explodă imediat, cu degetele crispate pe şoldurile victimei. Se retrase imediat şi se sprijini de zid, cu respiraţia tăiată şi ochii demenţi. Masca albă atârna grotesc, agăţată încă de urechea dreaptă a infirmierei. Avea ochii plini de lacrimi. Buzele îi tremurau. Văzând privirea poliţistului aţintită pe pântecul ei gol, îşi ridică zorit ciorapii, încercând să-şi încheie halatul.

Apoi, îşi prinse masca la loc.

În tot acest timp, nu lăsase din mână tăviţa. Descoperind intensitatea urii din ochii ei, lui Diego Suarez i se făcu frică. Schiţă un zâmbet stângaci, în timp ce-şi punea veşmintele în ordine.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, *guapa*… Dar eşti aşa de frumoasă. N-are rost să-i spui logodnicului tău, *claro?*

Acum începea să se gândească la consecinţele actului său… La nevastă… La posibilul scandal… Dar mai păstra încă în lăuntrul lui acea senzaţie delicioasă, fantastică, pe care o încercase violând-o.

Durase puţin, dar fusese formidabil.

— Scârbă, murmură fata. Poliţist scârbos şi nenorocit.

Dacă ochii ei ar fi putut ucide, Diego s-ar fi transformat instantaneu în praf şi pulbere.

Fără să mai adauge nimic, fata se răsuci pe călcâie şi intră în rezerva lui Dennis O’Hara.

Diego ieşi pe coridor cu capul încă bubuind. Colegul lui nu se întorsese, ceea ce-i convenea de minune. Un secret împărţit în doi nu mai e un secret. Îşi reluă locul pe scaun şi încercă să se intereseze de *El Pais*. Nu-şi putea reveni de norocul care dăduse peste el.

Câteva minute mai târziu, infirmiera ieşi. Îşi încheiase halatul şi trecu prin faţa lui Diego de parcă nici n-ar fi existat. Poliţistul privi şoldurile elastice îndepărtându-se şi, brusc, regretă că nu-i ceruse numele şi adresa. În final, acest intermezzo trebuie că nu-i displăcuse nici ei. Altminteri ar fi ridicat în picioare tot spitalul.

Satisfăcut, se cufundă într-o lungă reverie erotică, retrăind violul secundă cu secundă.

Capitolul V

Vârful ascuţit ca un ac al cuţitului se înfipse câţiva centimetri în coastele lui Malko.

— *Tiene dineros*?

Examină feţele care-l înconjurau. Imposibil să fi fost vorba de Tupamaros. Cel care conducea rabla avea cam patruzeci de ani, părul strălucind de briantină, mâini de ucigaş şi albeaţă pe ochiul drept.

Nici ceilalţi trei nu făceau mai multe parale. O adevărată haită de bandiţi. Tâlhari cum se puteau întâlni în toate porturile din lume.

Se învoise să-i urmeze pentru a nu lăsa să-i scape nici o şansă, oricât de infimă ar fi fost ea.

Maşina rula pe bulevardul Rambla, pustiu, către Carrasco şi plaja aflată la ieşirea dinspre est a oraşului.

Malko căzuse într-o capcană grosolană. Faptul nu l-ar fi îngrijorat peste măsură dacă Mustangul cu gorilele l-ar fi urmat. Chris şi Milton erau anume făcuţi pentru acest gen de situaţii. Dar maşina nu apărea şi pace bună. Ceea ce devenea de-a dreptul îngrijorător.

— De ce mă ameninţaţi? întrebă el.

Omul cu jungherul rânji.

— Suntem Tupamaros. N-ai vrut tu aşa, *gringo*? Ai adus biştarii?

— N-am nici un ban la mine, spuse liniştit Malko şi nu cred că voi sunteţi Tupamaros… Dar, dacă mă duceţi la Ron Barber, veţi primi recompensa promisă.

Era mai bine s-o facă pe prostul şi să câştige timp.

Malko tresări. Uruguayanul mai înfipsese puţin cuţitul.

— Dacă nu dai paralele, *gringo*, îţi tăiem gâtul.

Îi luaseră chiar de la început revolverul extraplat. Îl ţinea unul dintre tâlharii aşezat în faţă. Ar fi fost, într-adevăr, o mare prostie să se lase ucis în asemenea condiţii…

— O să daţi de bucluc dacă mă omorâţi, obiectă Malko.

Banditul rânji:

— Ce bucluc? Tu n-ai să mai poţi depune plângere… Celălalt vecin al lui îi pipăi hainele cu grijă; apoi trase o înjurătură.

— *Claro*! N-are banii.

— *Vamos a la playa*, făcu şoferul.

Cel care ţinea cuţitul adăugă.

— N-ai făcut bine că n-ai adus banii, *gringo*.

Malko ştia că indivizii minţeau. Oricum l-ar fi ucis. Bulevardul pustiu defila pe dinaintea ochilor. Câţiva tineri făceau autostopul. Trecură prin faţa hotelului-cazino Carrasco. Dar, în loc să cotească la stânga pentru a da în Punta del Este, îşi continuară drumul drept înainte, de-a lungul plajei pustii, trecând pe podul de fier de peste râul Carrasco. Dincolo de el nu se mai zărea nici o aşezare.

Malko se întoarse. Nici urmă de Mustang.

Rabla încetini şi opri sub un pâlc de salcâmi aflat între şosea şi plajă. Omul cu jungherul îl împinse pe Malko către portieră. Marea era la treizeci de metri. I se auzea freamătul.

— Coboară!

Se supuse. O boare răcoroasă sufla dinspre Rio de la Plata. Liniştea era deplină. Banditul cu jungherul îl înţepă în şale.

— Mişcă pe plajă, *gringo*!

N-avea încotro, trebuia să asculte, pândind cea mai mică ocazie pentru a se salva. Malko o luă spre plaja pustie. Ceilalţi bandiţi coborâră la rândul lor.

*

* *

Cramponat de volanul Mustangului, Chris Jones încerca să se menţină pe carosabil, în ciuda lipsei amortizoarelor şi a frânei. Ai fi zis că era un vapor beat turtă.

Şi nici urmă de maşina răpitorilor. Ar fi putut coti pe cine ştie ce stradelă, dar Chris gonea orbeşte drept înainte, ghidat parcă de un al şaselea simţ.

Mustangul zbură ca un bolid prin faţa bătrânului Casino de Carrasco. În mod normal, ar fi trebuit s-o ia la stânga, fiindcă drumul de pe malul mării se înfunda. Însă Chris nu cunoştea oraşul şi merse drept înainte. Trecură peste pod şi dădură brutal într-un drum bătut cu pietriş. Macadamul se oprea aici.

Înjurând, Chris făcu o manevră de întoarcere. Fugitiv, prinse în lumina farurilor o maşină ascunsă sub copaci. Roşie, ca rabla căutată de ei.

— Aici sunt, făcu Chris înviorat.

Îşi recăpătă pe loc tot calmul.

Instantaneu, americanul întrerupse contactul şi parcă. Cei doi

bodyguarzi săriră din maşină şi o porniră în fugă pe sub arbori, supli, silenţioşi şi periculoşi, ca şerpii cobra.

*

* *

Bandiţii făcuseră roată în jurul victimei lor, pentru a n-o lăsa să fugă spre şosea, încurajându-l pe înfundate pe cel cu jungherul. Malko respinsese deja două atacuri violente, dar îşi dădea seama că nu va putea rezista la infinit acestui joc. Fusese imposibil să-i facă să judece pe aceşti indivizi primitivi.

Curbat în două, cu lama cuţitului pe orizontală, vagabondul cu albeaţă pe ochi se îndreptă spre el, hotărât să-l spintece dintr-o singură lovitură de jos în sus.

Instinctiv, Malko îşi încrucişă mâinile pe burtă, aşa cum fusese învăţat la şcoala din Fort-Worth. Derizorie apărare. Celălalt se apropia centimetru cu centimetru. Brusc, Malko observă două siluete în penumbra din spatele omului cu jungherul.

— Chris!

Banditul se întoarse, îi văzu pe cei doi americani şi răcni sălbatic.

— *Maricon*[14]!

Făcând stânga-mprejur, se aruncă asupra lui Chris, hotărât să-l taie. Dar, aceasta a fost cea mai nefericită idee şi ultima din viaţa lui. Chris trase doar o singură dată, dar glonţul blindat Smith and Wesson explodă în aorta tâlharului. Aruncat pe spate de impact, acesta se prăbuşi ca o masă inertă. Milton Brabeck se apropie cu câte un Colt Magnum în fiecare mână şi anunţă rece:

— Primul care mişcă un deget, e un om mort.

Deşi nu înţelegeau englezeşte, cei rămaşi în viaţă încremeniră locului, ca un singur om. Malko îşi recuperă revolverul extraplat, îngreţoşat de inutilitatea celor petrecute. Terorizaţi, cei trei vagabonzi nu mai îndrăzneau nici să respire. La fel de împietriţi ca şi mortul.

— O luăm la picior? propuse Chris.

— Nu, răspunse Malko. Am fost în legitimă apărare. Merg să telefonez la Jefatura.

*

* *

Ricardo Toledo ridică din umeri şi, cu un aer dezgustat, îşi aruncă pe spate eterna lui meşă.

---

14 Poponarule!

— Au fost nişte *vivos*, spuse el, haimanale fără anvergură.

Şeful poliţiei metropolitane sosise la locul crimei după o jumătate de oră. Poliţiştii îi ridicară pe supravieţuitori, trimiseră mortul la morgă şi toată lumea se regrupă la etajul patru al Jefaturii, în biroul tapisat de imaginile pioase ale şefului din Metro.

Acesta din urmă, îşi schimbă brusc expresia.

— Senor, declară el, fapta comisă de dumneavoastră este foarte gravă.

De data asta nu era în contradicţie cu legea…

— Dar, protestă Malko, am fost atacat şi domnul Jones a tras pentru a-mi salva viaţa.

Şeful Metro mătură mortul din discuţie cu un gest peremptoriu.

— Nu despre asta-i vorba. Ministrul interzice orice tentativă de contactare a rebelilor. Sunt în afara legii şi nu se poate discuta cu ei. Vă înţeleg grija de a-l salva pe Senor Barber, pe care noi îl apreciem mult. Dar legea nu trebuie violată. Aveţi încredere în poliţia Uruguayului, încheie el pompos.

Malko se trăgea înapoi din faţa potopului de salivă. O să aibă multă bătaie de cap. Nimic nu poate fi mai susceptibil ca o ţară subdezvoltată. Era pe punctul să riposteze când, cineva bătu la uşă. Un civil voinic îl salută servil pe Ricardo Toledo şi veni să-i şoptească ceva la ureche. Şeful poliţiei se descompuse într-o clipită. Malko îl auzi murmurând ceva.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Domnule… Senor O’Hara a murit.

— A murit!

Malko nu-şi putea veni în fire. Cu câteva ore mai devreme îl văzuse pe tânărul american. Medicii declaraseră că-i în afara oricărui pericol.

— Ce s-a întâmplat?

Uruguayanul oftă.

— O complicaţie imprevizibilă, Senor. Complet imprevizibilă.

— Vreau să merg imediat la spital, spuse Malko. Veniţi cu mine.

Şeful poliţiei îl urmă fără replică. Malko se gândi la Laura Iglesia care, probabil că-l aştepta în *Victoria Plaza* pentru a-l conduce la turnător. Întârziase deja o oră…

*

* *

Malko ridică cearşaful care acoperea faţa lui Dennis O'Hara. Pielea era albăstruie, pupilele dilatate şi muşchii maxilarului contractaţi. În spatele lui, internul le explică.

— I s-a administrat cianură. Cel puţin 150 de miligrame. A murit în cinci minute, de paralizie respiratorie.

Şeful poliţiei tuşi, teribil de încurcat.

— Oamenii mei nu s-au clintit de pe culoar. Numai infirmiera de noapte a putut intra la el.

Malko se întoarse către poliţişti, ochii lui aurii arzând de furie.

— Unde-i infirmiera?

Ce stupizenie! Pe când el se bătea cu pungaşii, singura persoană în măsură s-o recunoască pe cea care-l răpise pe Ron Barber fusese asasinată.

— N-am reuşit s-o găsim, recunoscu Ricardo Toledo. Internul afirmă că el n-a trimis pe nimeni în rezerva bolnavului.

Orice comentariu era inutil.

— Vreau să-i văd pe poliţiştii care au lăsat-o să intre, ceru Malko.

Şeful poliţiei se întoarse şi făcu un semn poruncitor. Diego Suarez înaintă, umil şi viclean. Malko îl măsură din cap până în picioare fără să-l cruţe.

— Cum arăta infirmiera asta? întrebă el.

Uruguayanul părea petrificat.

— Purta o mască, rosti el cu o voce gâtuită. Am văzut doi ochi negri…

— Probabil că ai mai văzut şi două braţe şi două picioare, i-o reteză Malko ironic. Nici un semn distinctiv?

Poliţistul şovăia, legănându-se pe încălţările lui cu bombeu ascuţit.

— Nu, Senor, nu, într-adevăr. Nu-mi amintesc. Mi-a spus că trebuia să-i facă o injecţie. Purta un halat de spital. N-aveam de unde să ştiu, nu-i aşa?

Îşi ferea privirea de ochii lui Malko. Acesta din urmă îşi dădu seama că tipul minţea. Să fie, oare şi el complice al rebelilor? Era stupefiat de îndrăzneala lor. Probabil că cea care-l răpise pe Ron Barber, venise să-l suprime pe patul de spital pe singurul martor capabil s-o identifice, anulând astfel orice pistă de descoperire a americanului. Poliţistul începuse să bată în retragere. Internul de serviciu intră în rezervă şi se aplecă asupra cadavrului.

— A ştiut ce face, remarcă el. Doza de cianură a fost foarte bine calculată.

— Cianura se vinde la voi prin toate farmaciile? întrebă Malko.

Internul clătină din cap.

— Nu. A fost nevoie de complicitatea unui medic.

Malko ieşi din rezervă. Plăpândul Ricardo Toledo se agita pe tocurile lui, mai febril ca oricând. Din nou, culoarul mişuna de poliţişti în civil şi în uniformă. Îl văzu pe cel interogat de curând îndepărtându-se pe culoar. Cuprins de o subită inspiraţie, Malko se luă după el, racolându-i în trecere pe Chris şi Milton.

Îl lăsă pe Diego Suarez să coboare cele două etaje, fără a interveni. În curtea spaţioasă, poliţistul se îndreptă spre o maşină Austin 1945, parcată mai la o parte. Malko se întoarse către Chris.

— Aş vrea să-l întreb ceva pe individul ăsta. Cred că el o cunoaşte pe ucigaşa lui Dennis O'Hara.

— Nu-mi vine a crede! făcu Milton Brabeck, cuprins de o ferocitate voioasă.

Malko deschise portiera Austin-ului în clipa în care poliţistul era pe punctul de a pune contactul.

— Aş mai avea câte ceva să vă întreb, spuse el, aplecându-se spre interiorul maşinii.

— Dar, Senor, v-am mai spus că…

Diego Suarez părea cuprins de panică.

Malko schiţă un surâs rece.

— Aţi minţit. Ascundeţi ceva şi eu vreau să ştiu ce anume. E în joc viaţa domnului Barber…

Malko se aşeză alături de poliţist şi închise portiera. Chris ş Milton, un grup înduioşător, se instalară în spatele maşinuţei, presaţi ca nişte sardele.

Chris scoase pistolul cu ţeava de şase ţoli şi o sprijini în ceafa lui Diego. Apoi, ridică piedica.

Diego Suarez tresări auzind clinchetul metalic.

— Or să se împrăştie creierii peste tot, remarcă judicios Milton.

Vorbise în englezeşte.

Diego bâigui:

— Ce zice?

— Îţi face o ofertă pe care n-ar trebui s-o refuzi, îl informă politicos Malko. Ori spui adevărul, ori îţi zboară creierii…

Tăcerea dură câteva secunde. Apoi, Diego se descompuse brusc.

— Senor, nu-i ce credeţi dumneavoastră, se bâlbâi el.

— Am putea să-l ţinem cu capul sub apă până ce-i extragem

rădăcina pătrată din data lui de naştere, propuse Milton, cu acelaşi aer ştrengăresc.

În cuvinte sacadate, Diego Suarez începu să relateze cum o violase pe infirmieră. Nu tocmai mândru, aruncând priviri piezişe spre Malko.

Deodată, poliţistul coborî vocea:

— Când am atins-o, Senor, am simţit o mică asperitate. Pe coapsa dreaptă. Halatul era dat în lături. Am văzut un fel de aluniţă mare, foarte sus, spre dreapta, aproape de…

Îşi căuta cuvintele. Nefericit şi mârşav. Malko îi făcu semn lui Chris să-şi retragă pistolul. Era evident că Diego Suarez spunea adevărul. Dar, era imposibil să le pretindă tuturor locuitoarelor din Montevideo să se dezbrace.

— Foarte bine, spuse el. Totul va rămâne între noi.

Poliţistul nu-şi ascunse sentimentul de uşurare. Malko ieşi din maşină urmat de cei doi americani. Singura persoană care-l mai putea ajuta acum era trădătorul. Tânărul cu maşina Porsche. Dar Juan Etchepare, consulul Paraguayu-lui, ar fi fost încântat să afle acest ultim episod macabru. Poate că l-ar fi ajutat să mai reconstituie câteva parcele de adevăr.

În orice caz, noaptea lui era compromisă. Ceea ce era foarte adevărat, date fiind emoţiile prin care trecuse Malko.

Capitolul VI

— *Canos imundos*[15]!

Juan Etchepare îl fixa pe Malko, cu trăsăturile brusc întinse, privirea goală şi mâna crispată pe Nikon-ul lui. Nu-i mai stătea capul să facă fotografii. Întâlni privirea întrebătoare a Laurei Iglesia.

— Îmbracă-te! îi ordonă el brutal.

Chris Jones şi Milton Brabeck se uitau consternaţi la tânăra alungită pe patul rotund, doar cu un minuscul slip roşu pe ea. O combină muzicală, în chip de toaletă, revărsa în surdină o muzică „pop”, americană. Laura se răsuci cu faţa în sus, expunând nişte sâni mici şi plini. Îi zâmbi lui Malko.

— V-am aşteptat la *Victoria Plaza*, spuse trăgând pe ea o fustiţă neagră… N-am ştiut.

Gura îi alunecă bizar spre stânga, de parcă ar fi vrut să şoptească un secret. Ochii plini de viaţă, inteligenţi, provocatori, îl ţintuiau pe Malko.

— Tot mai vreţi să-l întâlniţi pe Fidel?

— Mai mult ca oricând, declară el.

Venise direct la vila diplomatului paraguayan după ce părăsise Jefatura. Şi pentru a-l preveni asupra asasinării lui Dennis O’Hara, dar şi pentru a o regăsi pe Laura Iglesia.

De data aceasta, *pistoleros* erau pitiţi în grădină. Din fericire, Malko, precaut, coborâse din Mustang în plină lumină. Evident, Juan Etchepare nu-l aştepta… Relatările lui Malko îi tăiaseră definitiv elanurile erotico-fotografice al căror obiect era planturoasa Laura.

— Vor încerca să mă lichideze şi pe mine, bâigui el, lăsând jos Nikon-ul.

Laura tocmai îşi trăgea pe ea o pereche de ciorapi negri. Îşi scutură părul lung, privindu-l pe Malko.

— N-o să le meargă cu noi, îl asigură ea.

Laura dispăru în camera de baie. Malko realiză că încăperea în care se aflau era cu adevărat bizară. Cu oglinzi peste tot. Chiar şi pe plafon se afla una, lungă, dreptunghiulară, în dreptul patului. Puţin stingherit, Juan Etchepare, care-i urmărise privirea, preciză:

---

15 Câini mârşavi.

— Într-un fel, aici este şi studioul meu. Îmi place la nebunie să fotografiez.

Deschise un sertar şi scoase un pachet de fotografii mari, color, pe care i le întinse lui Malko. Toate fuseseră luate pe imensul pat rotund. Toate reprezentau fete, cu sau fără Laura. În diferite stadii de despuiere. Malko rămase uluit în faţa unei superbe tinere femei, brune, doar în nişte ciorapi roşii lungi, care-i ajungeau până la jumătatea coapsei, cu mâinile împreunate pudic dinaintea sexului, privindu-şi propria imagine cu o expresie ambiguă şi senzuală. *Dona* Maria-Isabel. Fără voaletă era şi mai frumoasă.

Juan Etchepare îşi procura, fără îndoială, nişte distracţii ciudate. Laura ieşi din baie.

— Cred că-i timpul s-o terminăm cu acei Tupamaros, remarcă sarcastic Malko.

Diplomatul îşi trecu mâna pe frunte. Cu o expresie rătăcită.

— Bineînţeles, bineînţeles, făcu el. Eu aş furniza mai ales armele.

Laura Iglesia ieşi din dormitor. Malko se apropie imediat de diplomatul paraguayan. Laura Iglesia îl neliniştea puţin.

— Putem avea încredere în ea? îl întrebă.

— Deplină, răspunse Etchepare. Îi urăşte pe rebeli. M-a ajutat deseori. Tatăl ei este unul dintre cei mai mari fermieri din regiune. Dacă rebelii ar câştiga partida, el ar fi un om ruinat.

Întotdeauna există un argument ideologic cu greutate… Cei doi bărbaţi i se alăturară Laurei în living. Deschisese o sticlă de Moet et Chandon 64 şi mângâia o pisică siameză.

— Să mergem la *Zum-Zum*, propuse ea.

— E discoteca în vogă la Montevideo, comentă Juan Etchepare. Acolo o să…

— Atunci, să mergem la *Zum-Zum*, făcu Malko.

Din nou diplomatul păru nervos. Clipea des în spatele lentilelor şi nasul lui mare se făcuse parcă şi mai lung.

— Sper să nu încerce nimic împotriva mea în noaptea asta, rosti el vrednic de milă..

Malko avu o inspiraţie subită, văzându-i pe Chris şi Milton tolăniţi în fotolii.

— Vreţi să vi-i împrumut pe pistolarii mei? se oferi el amabil. În seara asta n-aş avea nevoie de ei şi sunt nişte băieţi pe care se poate conta.

Auzind că sunt trataţi de pistolari, Chris şi Milton se îmbufnară.

Nu intra în regulile sindicale…

— Aţi face aşa ceva? întrebă îngrijorat Etchepare.

— *Como no*, îi răspunse Malko, afişând o curtoazie puţin distantă, foarte iberică.

Ca pentru *Zum-Zum*, Chris şi Milton ar fi fost discreţi ca maşina pompierilor…

— Vă place aici? îi întrebă.

— Parcă am fi în California, răspunse Milton, care călătorise la viaţa lui.

— Ei bine, atunci o să vă petreceţi noaptea în casa domnului consul. Să vegheaţi împreună cu confraţii voştri locali asupra sănătăţii Excelenţei Sale…

Chris aruncă o privire chiorâşă diplomatului paraguayan. Dacă ar fi fost după el, Etchepare putea fi lichidat pe loc.

— Vorbiţi serios? întrebă el.

— Serios, confirmă Malko.

Cei doi americani căzură pe gânduri, privind picioarele groase, îmbrăcate în negru ale Laurei. Ca din întâmplare, tocmai cu ea pleca Malko…

Acesta savură cupa de Moet şi se ridică.

*

* *

Fidel Cabrero trecu în viteza a cincea, îşi lăsă mâna câteva secunde pe levier, apoi o strecură ca din greşeală pe coapsa Lindei. Ea nu clinti, cu ochii ţintiţi pe direcţia de drum, de parcă n-ar fi simţit nimic.

— Cu cât mergem? întrebă ea.

— Cu 170, răspunse mândru Fidel Cabrero. În curând atingem 200…

Linda scoase un mic ţipăt de încântare. Era o fetişcană fermecătoare de optsprezece ani, cu o siluetă ca de Tanagra[16], cu sâni agresivi şi părul lung, aproape blond. Dacă n-ar fi fost Porsche-ul n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să iasă cu un băiat şchiop ca Fidel. Se lăuda întotdeauna că flirtase cu cei mai frumoşi băieţi din colegiul Stella Maris. Din confidenţele prietenelor ei, Fidel aflase că nu se dădea înapoi de la anumite extravaganţe sexuale, dacă i se cereau cu destulă insistenţă. Dar împrumuta urgent un aer pudic, dacă băiatul n-o excita.

---

16 Localitate din Grecia (Beofia), celebră pentru elegantele statuete din pământ ars, provenind din sec. al IV-lea înainte de Christos, (n.tr.).

Fidel îşi plimbă puţin mai sus mâna aşezată pe coapsă, privind drumul dinaintea lui. Linda purta un mini, ca de obicei. Îi simţi sub degete carnea elastică, pielea călduţă care i se oferea. Îşi ridică şi mai sus mâna cu gura uscată. Brusc, apăru o groapă în şosea şi se văzu nevoit să apuce volanul cu amândouă mâinile, pentru a evita derapajul. Pe urmă, nu mai îndrăzni să repete gestul. Continua să conducă, strângând volanul în mâini, fără a forţa prea mult maşina. Îi era teamă să nu strice motorul.

Întoarse capul şi dădu cu ochii de profilul orgolios al sânilor Lindei.

— Mergem după aia la *Zum-Zum*? propuse el pe un ton degajat.

La discotecă ar putea să bea ceva, ceea ce lui i-ar da curaj, iar pe ea ar dezgheţa-o. Apoi, cum Linda locuia în Carrasco, ar găsit o modalitate să oprească pe una dintre aleile liniştite… Fremăta amintindu-şi de ce-i povestiseră prietenii lui.

Linda suspină ipocrit.

— Mi-ar face multă plăcere, declară ea, dar mâine dimineaţă trebuie să mă scol devreme.

Să se plimbe cu Porsche-ul era plăcut. Dar să meargă la *Zum-Zum* cu un tip care nu putea dansa din cauza piciorului, nu mai era deloc amuzant. Mai ales că ar fi pipăit-o ca un nebun în timpul melodiilor lente.

— Nu stăm mult, pledă Fidel.

Linda îşi scutură pletele blonde şi întoarse capul spre băiat cu o expresie parşivă.

— Ar fi mai bine să mă conduci acum acasă. În felul ăsta ne-am putea opri puţin să stăm de vorbă.

Fidel gândi că în cele din urmă avea să-şi atingă scopul. Pe urmă, o să se ducă singur la *Zum-Zum*. Ca întotdeauna. Uneori agăţa fete care aveau chef să facă un tur cu maşina lui. Încetini, verifică dacă şoseaua era liberă şi întoarse spre Montevideo.

Mersul rotund al motorului îl mai linişti puţin.

— Mână mai repede, ordonă Linda. Ador viteza.

Încerca o plăcere senzuală să vadă arborii de pe Interbalnearia gonind în urma lor. Fidel se conformă.

*

* *

Ron Barber deschise ochii cu un geamăt de durere. Adormind, se sprijinise cu spatele de zid. De douăzeci şi patru de ore era bătut cu o curea de ventilator luată de la un camion şi i se punea

mereu aceeaşi întrebare.

— Cine este trădătorul?

Loviturile plouau cu nemiluita pe corp şi pe faţă, aplicate de tineri Tupamaros, care-l băteau fără ură şi fără grabă, foarte serioşi. Dar fără întrerupere. Nu apucase să doarmă mai mult de patru ore.

Lacătul zornăi. Veneau să-l ia pentru o nouă repriză. Ca să le demonstreze că nu-i învins, se ridică singur. Dar în sinea lui tremura... Cât o să mai poată reziste? Îi luaseră ceasul şi pierduse noţiunea timpului.

Cu becul care ardea fără întrerupere nu mai ştia dacă era zi sau noapte în acea închisoare a Poporului...

Studentul cu ochelari îl scoase din celulă. Ron abia se mai putea ţine pe picioare.

— Urcă.

Cu greu, Ron Barber o porni pe scăriţă. Nu servea la nimic dacă rezista. Trebuia să-şi drămăluiască energia. Ca să le facă faţă şi să tacă. N-ar fi crezut niciodată că goliciunea lui l-ar fi stânjenit în asemenea măsură în faţa altor oameni...

Se simţea slăbit şi i se învârtea capul. Ce făceau cei de afară pentru salvarea lui? Cunoştea bine ineficienţa poliţiei uruguayene. Cât despre Juan Etchepare, el probabil că se mulţumea fotografiindu-şi fetele. Prea fricos pentru a întreprinde ceva. Nu-i mai rămâneau decât prietenii din O.S.S., aflaţi în birourile din Washington. Ei probabil că nu-l vor lăsa. Imaginea lui Maureen îi trecu prin faţa ochilor, dar o alungă rapid.

Nu era momentul. Nu-l scoseseră ei din groapa aceea pentru treburi plăcute. Ajunse în pivniţă. Îl recunoscu pe unul dintre rebelii care-l torturaseră. Slab, cu dinţi proeminenţi şi zâmbet trist. Aerul unui hindus. Individul îi arătă o saltea veche întinsă pe o somieră metalică..

— Culcă-te acolo, ordonă hindusul.

Ron Barber se supuse, străbătut de fiori. Salteaua era udă. Pricepu ce avea să-l aştepte.

Capul i se goli şi stomacul i se strânse ghem de spaimă.

Tânărul cu ochelari se apropie de el cu o glugă dintr-o pânză groasă legată cu un şiret. O trase pe capul lui Ron Barber fără menajamente şi o înnodă în jurul gâtului. Americanul se simţi sufocat: şi pânza era udă.

Nu procedau astfel pentru a nu-i putea identifica pe torţionari. Dar, psihologic, tortura era şi mai greu de suportat... Ţeava unui

pistol i se propti în ceafă şi simţi că i se scoteau cătuşele.

— Nu mişca, *gringo*! rosti autoritar tânărul cu ochelari.

N-avea de gând să se mişte. Unde să se ducă?

Îi legară cearşafuri ude în jurul încheieturilor şi a gleznelor. Zăcea întins pe spate, una cu salteaua, cu mâinile şi picioarele în lături. Încerca să respire regulat sub glugă, dar inima îi zvâcnea cu viteză, mai să-i spargă pieptul. Îi auzi pe ceilalţi doi bărbaţi trebăluind în jurul lui. Într-o fracţiune de secundă avu o vedenie. Aproape aceeaşi scenă. Dar el era cel în costum şi cravată, în picioare, lângă un om în poziţia lui actuală. Un Tupamaro. Murise după şedinţa aceea. Spânzurat în celula Jefaturii.

— Unda e *picana*? întrebă o voce calmă.

Ca şi cum ar fi întrebat: „Unde sunt ţigările?”… Americanului i se accelerară bătăile inimii. Pica*na era* electrodul, în argou poliţist. Elementul numărul unu în tortura prin electricitate. Metodă americană importată în Uruguay.

Apoi, nu se mai întâmplă nimic. Sub glugă, lui Ron Barber îi venea să strige să înceapă o dată. În acelaşi timp, ştia că-l aşteptau suferinţe cumplite. Dacă nu intervenea un accident, tortura prin electricitate se putea prelungi la infinit cu un individ aşa solid ca el…

O uşă clănţăni. Ron auzi o voce de femeie şi o recunoscu imediat: era vocea tinerei Tupamaro care-l răpise. Se foiră, se învârtiră, apoi tânăra îi vorbi chiar în ureche:

— Cine te informa, *gringo*?

Surprins, Ron nu răspunse imediat. Apoi, articulă:

— Nu mă informează nimeni.

Auzi un oftat exasperat.

— Imbecilule! Până la urmă ai să vorbeşti tu. Ai să ajungi să înnebuneşti. Şi o să avem grijă să nu te lăsăm să te sinucizi.

Ron Barber se întinse brusc că un arc. Electrodul îi fusese aplicat pe încheietura mâinii, prin cârpele ude. Se auzi gemând şi se zvârcoli. Senzaţia era atroce. Necruţătoare, fata plimbă electrodul de-a lungul braţului. Simţea bila mică alergându-i pe piele şi dezlănţuind senzaţii oribile, inumane. Strânse din fălci mai să le rupă, ca să nu urle, să reziste.

Totul se opri brusc. Era lac de sudoare.

— Tot nu vrei să ne spui cine e? întrebă vocea dulce şi nemiloasă. Greşeşti…

Se aplecă deasupra lui.

— După ce am să termin interogatoriul, n-ai să mai poţi face

dragoste niciodată.

Delicat, tânăra îi apucă penisul şi-i dezveli glanda cu profesionalismul unui medic. Involuntar, Ron încercă să se tragă înapoi. Dar era complet neputincios.

Se scurseră câteva secunde, care durară cât o eternitate şi *picana* intră în contact cu pielea delicată a sexului. Mica bilă metalică se lipi de orificiu, ţinută de fată cu o mână fermă.

Ron avu impresia că explodează. Urlă cât îl ţinu gura, să-şi rupă coardele vocale, cu trupul zguduit de spasme incontrolabile, cu balele curgându-i pe sub glugă şi ochii ieşiţi din orbite.

Avea impresia că partea de jos a abdomenului i se despicase în două, că i se smulgeau rinichii şi mai ales mădularul. Că i se căscase o gaură între coapse. Durerea era atât de inumană că nu mai putea nici să urle.

Îi era imposibil să-şi dea seama cât timp durase totul.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, vocea suavă îi murmură în ureche:

— Am fi putut crede că ne aflăm la Jefatura, nu? Am să continui până ce ai să vorbeşti. Chiar dacă ai să crapi.

O auzi dând ordin să fie udate din nou bandajele care se zvântaseră. Ca să treacă mai bine curentul. Ron tremura din cap până-n picioare, fără să se poată controla. Avea impresia că sexul lui ajunsese o bucată de lemn carbonizat.

— Păcat pentru nevastă-ta, remarcă fata. O să se vadă nevoită să-şi găsească alt bărbat cu care să facă dragoste.

Ron spera ca răgazul să mai dureze. Dar imediat electrodul i se aşeză pe piept, în dreptul inimii. Gura i se deschise mare, însă nu ieşi nici un sunet. Avu impresia că inima îi invadase tot pieptul, că sângele îl sufoca şi era gata să moară. Încă o dată supliciul se opri. Îi trebuiră mai multe minute să-şi recapete suflul.

Deodată, un sunet neaşteptat îi ajunse la urechi: o muzică pop pusă tare, în apropierea lui. Era un cântec cunoscut, al cărui titlu nu şi-l putea aminti. Vocea suavă a fetei îi vorbi în ureche:

— Urli prea tare, *gringo*. Acum avem tot timpul. Să ştii că-mi place mult muzica de dans. N-am să-ţi mai pun nici o întrebare. După ce ai să te saturi de suferinţă, ai să-mi dai numele pe care-l vreau.

Ron Barber îşi muşcă gluga. Dar, când teribila bilă îi atinse iar sexul, scoase un urlet atroce. Din nou îşi simţi vintrele clocotind. De data asta ştia că tortura nu se va opri nici după zece minute.

*
* *

Laura Iglesia înghiţi dintr-o dată trei pilule roz.

— Asta-i cina mea, comentă ea cu un râs nervos. Sunt mult prea grasă. Dar situaţia asta n-o să dureze. Acum doi ani eram slabă ca o biafreză…

Îşi puse picior peste picior, dezgolindu-şi sfidător pulpele dolofane. Purta o bluză de mătase imprimată, direct pe piele. Era pentru prima oară că Malko vedea un bar de noapte pe piloni. *Zum-Zum* arăta ca un cub de beton cocoţat pe stâlpi de ciment, cu ferestre mari, acoperite de draperii închise la culoare, ridicat la picioarele imensei clădiri Triamericana, de pe bulevardul Rambla. Un poliţist în uniformă îl asista pe cerberul în smoching de la poartă. Laura Iglesia părea să fie foarte populară. De cum intrară, o jumătate de duzină de băieţi veniră s-o sărute. Discoteca era mică, cu un ring de dans minuscul, un bar lângă intrare şi „alveolele” confortabil tapisate cu perne. Laura îl trase pe Malko într-una, cea mai retrasă. Un bec anemic pus pe masa joasă difuza o lumină abia suficientă să te poţi vedea la faţă. Discurile se succedau fără întrerupere şi ringul era plin de cupluri care, dacă ar fi fost sudate de pardoseală, nu s-ar fi mişcat mai mult…

— E plin de Tupas, remarcă Laura veselă. Malko se miră totuşi.

— Unde-i vezi?

Tânăra ridică din umeri.

— Jumătate dintre tinerii de aici fac parte din organizaţie. Îi ascund pe tipii căutaţi, poartă mesaje, îşi pun la dispoziţie maşinile. Montevideo e un oraş mic. Tinerii nu schimbă şcolile, merg împreună din clasă în clasă şi se cunosc de la grădiniţă. Din cauza asta poliţia întâmpină atâtea dificultăţi în penetrarea mişcării.

Pe ring se aduna din ce în ce mai multă lume pentru a asculta „Mr. And Mrs. Jones”.

— Aş vrea să dansez, spuse Laura.

*
* *

Erau lipiţi unul de celălalt, imobili. Laura îşi petrecuse braţul în jurul gâtului lui Malko, cu obrazul lăsat pe pieptul lui.

Discul făcu loc unui jerk. Laura se desprinse de Malko la vreo trei metri şi, începu să se mişte îndrăcit. Cu cât bea mai mult, cu

atât i se destindeau trăsăturile. Brusc, se apropie de el şi-i spuse în şoaptă:

— Asta-i băiatul pe care-l căutaţi.

Malko se întoarse şi dădu cu ochii de un tânăr înalt cu barbă, bine proporţionat, în baston şi cu nişte ochi blânzi şi timizi în spatele ochelarilor de elev sârguincios.

Nici pe departe alura unui trădător…

Se instalase la bar şi observa ringul. Mai multe fete îi zâmbiră trecând pe lângă el. Se amuză ridicând uşor cu bastonul rochia uneia dintre ele, care se feri râzând.

Malko o conduse pe Laura spre alveola lor. Fata dădu peste cap dintr-o răsuflare un pahar plin ochi cu scotch şi se prăvăli între perne, practic în braţele lui Malko, care observă în ochii ei o expresie buimacă, rătăcită, tulbure.

— Mă simt tare ciudat, murmură ea. Aşa păţesc întotdeauna când amestec alcoolul cu pilulele mele.

Prin ţesătura uşoară a bluzei, vârfurile sânilor ei începură să dea semne de viaţă. Ca din joacă, îi descheie cămaşa lui Malko, descoperindu-i pieptul.

— Nu purtaţi medalioane, remarcă ea. Pe la noi, toţi băieţii au. De câte ori se culcă cu vreo fată mai adaugă unul… (Începu să râdă). Se vede treaba că nu vă culcaţi prea des cu fete…

Se azvârli brusc peste el şi buzele i se lipiră de pieptul lui Malko, fără să-l sărute cu adevărat. Dar într-un fel foarte intim. Ca şi când ar fi fost singuri, capul îi coborî tot mai jos. Se îndreptă pentru câteva secunde şi, adunând pernele în jurul ei, plonjă din nou asupra lui Malko. Cum el încerca să se elibereze, îşi înălţă capul indispusă:

— Nu vă plac deloc, nu-i aşa? spuse ea cu amărăciune. Sunteţi atât de frumos! Aţi putea avea toate fetele pe care le-aţi dori. Eu, eu sunt mult prea grasă.

— Aveţi mult farmec, afirmă Malko, preocupat să nu-l piardă din ochi pe tânărul bărbos.

Laura Iglesia nu răspunse. Capul i se prăbuşi iar peste el. Când Malko îi simţi gura arzătoare, tresări sufocat că cineva se putea deda unor asemenea activităţi într-o discotecă la modă din Montevideo… Ascunsă printre perne, Laura îi administra un tratament care n-ar fi dezamăgit o profesionistă… Cu automatismul neîndurător al unui somnambul. Un chelner le aduse vodcă rusească Laika, c*omand*ată de Malko. Fata parcă nici nu-l observă… Răsturnată între perne, semăna cu un boa

constrictor pe cale să înghită un iepure, atât îi erau gesturile de măsurate şi tandre.

Malko închise ochii, depăşit. La naiba cu conformismul. În câteva secunde avea să explodeze în gura unei dame pe care o cunoştea doar de câteva ore şi care reprezenta una dintre cele mai bune partide din Montevideo.

Îşi deschise ochii. Bărbosul părăsea barul, sprijinindu-se în baston… Malko tresări atât de violent încât ajunse să scape din gura aceea vorace. Laura mormăi şi se agăţă de el. Malko ezită o secundă între datorie şi plăcerea momentului. Apoi, îndepărtă uşor capul Laurei stupefiate, îşi potrivi hainele în grabă şi se ridică.

— Mă întorc imediat, spuse el cu un zâmbet jenat.

Laura îl fixă cu ochi de nebună, apoi, izbucnind în hohote de plâns, îşi înfundă capul între perne.

Niciodată în viaţa ei nu mai încercase o asemenea umilinţă.

*

* *

Ron Barber îşi reveni din toropeală sub efectul alcaliului administrat, care-l ajuta să respire. Leşinase de mai multe ori. Nu-i scoseseră gluga şi avea impresia că mai multe persoane se reuniseră pentru a-l tortura. Se întreba cât timp va mai fi în stare să reziste. Tot corpul îi era ca o rană deschisă.

Auzi o discuţie în şoaptă, apoi cineva vorbi:

— Nu s-a săturat de *picana*…

— Vrei să-i mai dai un pic?

— Oh, sigur!

Cu nervii ghem, Ron aştepta să i se aplice electrodul pe piele. Încercă încă o dată o durere atroce, care nu putea însă ucide. Apoi, parcă-i explodă capul. Îi băgaseră oribila bilă în ureche. Creierul începu să-i fiarbă şi ochii îi săriră din cap. Totul dură numai câteva secunde.

O voce neliniştită rosti:

— Ei, vrei să-l omori sau să-l scrânteşti! mai bine aplică-i pe boaşe. N-are cum să-i mai dăuneze pentru că n-o să mai aibă ocazia să facă dragoste.

— Trebuie să vorbească nenorocitul ăsta de *gringo*, făcu cealaltă voce.

Electrodul îi atinse vintrele şi Ron se chirci. Deschise gura să le spună că ar vrea să vorbească, că totul era lipsit de importanţă, dar nici un sunet nu-i ieşi din gâtlej. Pentru moment

era mut.

Nu avea decât o singură dorinţă: să doarmă. Măcar o oră. Restul i se părea zadarnic şi lipsit de importanţă.

Capitolul VII

Micul parching care înconjura *Zum-Zum*-ul era plin de maşini. Una mai prăpădită ca alta. Malko se strecură până la Fidel Cabrero, aflat pe punctul de a intra într-un superb Porsche vernil, 911 S. O maşină care l-ar fi costat pe un muncitor uruguayan salariul pe trei sute de ani… Bărbosul întoarse capul auzind paşi, fără o nelinişte aparentă. Malko se opri chiar lângă maşină, ca şi când ar fi căzut în admiraţia ei.

— Frumos autoturism, remarcă el în spaniolă.

Chipul blând al lui Fidel Cabrero se lumină pe dată de un zâmbet încântat.

— E singurul 911 S din tot Montevideo, spuse el cu mândrie. Fac mai puţin de o oră până la Punta…

Malko studie figura adolescentului. Nu-i venea a crede că era amestecat în evenimente atât de dramatice. Ai fi zis, un băieţel cuminte care asculta de tăticul, fără probleme.

— Vă pricepeţi la maşini, Senor? întrebă tânărul intrigat de tăcerea lui Malko.

Acesta din urmă schiţă un zâmbet rece.

— Puţin. O maşină ca asta trebuie să coste aici o avere, nu?

— 500.000 de pesos, preciză Cabrero.

Malko îi căută privirea, cu braţul sprijinit de portieră.

— Ron Barber v-a oferit-o, nu-i aşa? rosti el blând.

Fidel Cabrero avu impresia că i se opreşte inima. Cine era acest necunoscut elegant, care părea să-l cunoască, la curent cu secretul lui ascuns cu atâta dibăcie? Un secret care putea să-l coste viaţa. Primul lui reflex fu s-o rupă la fugă, să-şi pornească motorul atât de puternic… Dar străinul îl prinsese de braţ.

— Trebuie să vă vorbesc, făcu el pe un ton fără replică. Dacă-i posibil, să nu fim văzuţi. Ar fi mai bine pentru dumneavoastră. Deschideţi-mi!

Malko înconjură maşina. Cabrero se lăsă pe spate şi întinse braţul ca să deschidă cealaltă portieră. Malko urcă şi îşi puse revolverul extraplat pe genunchi.

— Ia-o pe Rambla. Întrevederea noastră ar putea să dureze.

*

* *

Tânăra revenise. Îi recunoştea atingerea delicată şi feroce, inumană. Niciodată, chiar şi la Jefatura, Ron Barber nu văzuse un poliţist atât de înverşunat împotriva celui torturat. Momentul lui de slăbiciune trecuse, dar simţea că ar fi putut ceda dintr-o clipă în alta. Tupamara proceda prin atingeri uşoare, după ce umezise din nou cârpele din jurul pumnilor lui şi a gleznelor. Puţin pe gât, puţin pe cap, pe piept, apoi pe burtă.

Poznaşă, îi atinse picioarele. Acum urca… Îşi simţi din nou sexul sfâşiat de o durere fulgerătoare.

— Ai curaj, *gringo*, remarcă ea ca pentru sine. Dar n-o să-ţi servească la nimic.

Ron avea impresia că devenise o cârpă inertă, lipsită de capacitatea de a mai gândi. Gluga îl sufoca. Vomitase în interiorul ei, dar nimeni nu acceptase să i-o schimbe.

— Înainte, către generaţiile viitoare, rosti fata cu un umor feroce. Între timp, individul pe care tu îl protejezi face probabil ochi dulci vreunei tipe. Poate chiar neveste-tii, *gringo*… Nu-i bine să laşi femeile multă vreme singure…

Picana îi atinse un testicol, apoi, deodată, i se înfipse în anus.

Vintrele îi explodară.

— Muzica! strigă fata, pentru a acoperi urletele americanului.

Nu era nevoie să fie tulburat acel cartier liniştit din Montevideo.

*

* *

— Vă jur că nu ştiu nimic, repetă pentru a douăzecea oară Fidel Cabrero. Vă jur pe mama mea…

Ochii aurii ai ui Malko îl ţintuiră cu intensitate aproape hipnotică. Tânărul reprezenta o enigmă pentru el. Nici pomeneală de turnătorul clasic. O fiinţă înnebunită, naivă, iresponsabilă… Panica îl făcuse să transpire în aşa măsură încât mirosul de sudoare îl acoperea pe cel de piele nouă al maşinii. Se parcaseră la Carrasco, în faţa vechiului hotel-cazino, pe malul golfului Rio de la Plata. Din timp în timp, trecea icnind câte o rablă de maşină.

— Trebuie să ştii unde se află ascunzătoarea prietenilor dumitale, insistă Malko. Calitatea informaţiilor furnizate lui Ron Barber demonstrează că eşti foarte bine introdus în mişcarea revoluţionară.

Fidel Cabrero lovi cu palma în volan.

— Nu! Nu! Vă asigur, celulele sunt foarte compartimentate.

Există zeci de ascunzători, nu le cunosc pe toate…

— Ştii că au de gând să-l omoare?

Cabrero nu răspunse. Părea de doisprezece ani, în ciuda bărbii lui. Cum naiba de se lăsase antrenat în murdăria asta? Pentru a-l destinde, Malko îl întrebă cu blândeţe:

— De ce furnizezi informaţii la CIA? Doar ştiai care puteau fi urmările…

Mărul lui Adam al tânărului urcă şi coborî. Spuse cu o voce imperceptibilă:

— Ştiu… N-am vrut… Dar…

— Dar ce?

Fidel şovăi.

— Oh! E o idioţenie. Am solicitat o bursă pentru a merge în S.U.A. Acolo viaţa e foarte scumpă pentru noi. Directorul colegiului m-a trimis la consilierul cultural al ambasadei americane. A fost foarte gentil cu mine, ne-am simpatizat imediat. M-a invitat la cocteiluri. L-am întâlnit pe domnul Ron Barber. Şi el a fost foarte drăguţ cu mine. Din întâmplare, mi-a pomenit de Tupamaros. I-am spus că-i dezaprobam, într-o oarecare măsură pentru a-i face plăcere. Şi pe urmă, într-o seară, m-a invitat să cinăm la Galeon. Am băut vin şi i-am povestit de toate. Domnul Barber mi-a vorbit de un medic tupa pe care nu puteau să pună mâna. I-am spus că-l cunoşteam, cred că i-am dat chiar numele.

— Cum de-l ştiai?

Fidel Cabrero îşi lăsă capul în jos. Vocea lui deveni şi mai înceată.

— Era tatăl unei fete de care mă îndrăgostisem.

— Şi?

În maşină se lăsă un lung moment de tăcere. Nu se auzea decât freamătul valurilor mării. În sfârşit, tânărul uruguayan reluă:

— O săptămână mai târziu, acest om a fost împuşcat de nişte necunoscuţi pe când ieşea din casă. Împreună cu soţia lui… La început n-am făcut nici o legătură. Apoi am aflat că domnul Barber lucra la Jefatura, că era şeful rangerilor americani[17]… (Trase adânc aer în piept). Am plâns o zi întreagă. Îmi venea să mă duc şi să le spun tot alor mei. Domnul Barber mi-a telefonat, dorea să mă vadă. A fost un moment groaznic. L-am înjurat, l-am

17 Soldat american din trupele de şoc, (n.tr.).

ameninţat. El era foarte calm. M-a lămurit că acei oameni erau nişte criminali, că doctorul trăsese asupra celor care veniseră să-l aresteze, că ei n-au vrut să-l omoare. Dar că eu merit o recompensă…

Câteva zile mai târziu, am primit un telefon de la garajul Volkswagen. O maşină Porsche era la dispoziţia mea.

— Cum le-ai explicat prietenilor?

Fidel zâmbi trist.

— Am un unchi în Germania. Le-am spus că a vrut să-mi facă o plăcere cu ocazia aniversării celor douăzeci de ani ai mei. Că acolo nu costa scump.

Tăcere. Malko reflecta. Amar. Serviciile secrete sunt întotdeauna fără milă. Fidel era şi el o victimă…

— Şi pe urmă? întrebă el.

— N-am avut curajul să nu iau maşina, mărturisi băiatul. Era visul meu. Îi vorbisem despre el domnului Barber. Acesta m-a lăsat în pace câteva săptămâni. Apoi, m-a contactat din nou. Mi-a dat de înţeles că Tupamaros nu aveau încredere în mine, că eram în pericol… Bineînţeles, mi s-a făcut frică. Atunci mi-a zis: „Singura modalitate de a nu-ţi risca viaţa e să-i predai pe toţi. Pe cei importanţi, pe şefi. Nu li se va face nimic rău. Vor fi doar băgaţi la închisoare…”

Vocea lui Fidel Cabrero se frânse.

— Următorul a dispărut fără urmă. Ziarele au scris că fusese executat de un Comando Cassa Tupamaro… Eu ştiam care era realitatea, dar nu mai puteam da înapoi. Şi îmi era din ce în ce mai frică. Toţi colegii mei sunt Tupas. Cu piciorul meu, le eram mai puţin util, dar îmi spuneau tot. Şi până acum nimeni nu m-a bănuit.

Malko se văzu nevoit să-şi adune tot curajul pentru a continua interogatoriul. Fidel îi făcea milă. Dar el avea să fie strivit de mecanismul monstruos al serviciilor secrete. Chiar dacă Ron Barber ar reuşi să scape.

— Cine este fata care a condus răpirea? întrebă el.

Fidel Cabrero îşi scutură capul.

— Nu-i ştiu numele, vă jur. Sunt multe cele care lucrează pentru Tupamaros.

Inspirat subit, Malko îl întrebă:

— Era cu adevărat o dominicană, nu-i aşa?

Cabrero tresări.

— Cum de-aţi aflat?

Tăcu brusc. Conştient că vorbise prea mult. Malko îşi dădu seama că nimerise în sfârşit peste un fir serios.

— Am aflat, afirmă el pe un ton fără replică. Dar cum de se amestecă nişte călugăriţe în asemenea răpiri?

Tânărul ezită. Sub privirea inchizitorială a lui Malko, începu să vorbească:

— Oh, nu sunt chiar călugăriţe în adevăratul înţeles al cuvântului. Există o mănăstire de dominicane pe strada General Rivers, cu novice. Tinere care poartă de pe acum rasa călugărească, dar care n-au depus încă legământul. Pot ieşi cu uşurinţă în oraş sau merge la ele acasă.

— E tot ce ştii?

— Da.

În spatele lentilelor, ochii îi jucau în lacrimi. Lui Malko i se făcu silă de sine însuşi, dar îşi spuse că trebuia să-l strângă bine cu uşa pe băiat. Să fie sigur de colaborarea lui.

— Există riscul ca Ron Barber să fie interogat. Ai tot interesul ca el să fie repede eliberat.

Tânărul ridică din umeri şi se întoarse către Malko.

— Chiar credeţi că treaba asta are vreo importanţă pentru mine? Nu mai mi-e frică de moarte. Înainte eram nefericit din cauza piciorului meu. Fiindcă nu puteam dansa, fetelor nu le făcea plăcere să meargă cu mine la Punta. Dar acum mă apasă greutatea asta, toate secretele pe care nu le pot mărturisi nimănui.

— Du-mă înapoi la *Zum-Zum*, spuse Malko.

Pentru moment, aflase destul. Fidel puse maşina în mişcare şi întoarse. Merseră în tăcere până la discotecă. Puţin mai înainte de a intra în parcare, Malko îi spuse lui Fidel Cabrero să oprească.

— Unde aş putea să te mai întâlnesc?

Fidel şovăi.

— Trec în fiecare seară pe la *Zum-Zum*. Sau la universitate. E de preferat să nu veniţi la mine acasă, nu?

— Încearcă să afli mai multe despre fata asta, îi ceru Malko.

Coborî din maşină şi trânti portiera. Mustangul lui aştepta în parcare. Probabil că vulcanica Laura îşi găsise o altă victimă pe potriva poftelor ei sexuale. Se hotărî să meargă la culcare. Deţinea acum două indicii, care, teoretic, i-ar fi permis s-o identifice pe autoarea răpirii. Nu-i rămânea decât să dezbrace întreaga mănăstire de dominicane…

Capitolul VIII

— Cineva doreşte să vă vadă...

Glasul Laurei era misterios nevoie mare. Nu-i purta pică, deşi Malko nu avusese timp să-i explice de ce plecase în ajun. Dormise prost tot întrebându-se cum ar fi putut s-o identifice pe misterioasa dominicană, fără a declanşa un scandal de pomină. Nici măcar pistolarii lui Ricardo Toledo n-ar fi fost în stare să dezbrace o mănăstire de dominicane din Montevideo. Ar fi însemnat să declanşeze o revoluţie. Or, pentru moment, Malko nu vedea o altă modalitate de a merge pe filieră.

— Cine? întrebă el.

— Nu pot să vă spun la telefon, replică Laura.

Ceea ce confirma bănuielile lui Malko, se produsese: miracolul.

— Vin imediat, spuse el.

— Singur, mai adăugă tânăra uruguayană. E nevoie de o discreţie absolută.

Închise telefonul. Malko îşi luă pistolul extraplat şi se duse să prevină gorilele că puteau face o orgie cu Pepsi-Cola în aşteptarea lui. Dar, din prudenţă, le spuse unde se ducea.

Chris Jones îşi etalase pe pat piesele dragului său pistol „38” şi, se antrena demontându-l cu ochii închişi.

— Dacă nu mă întorc în două ore, îi avertiză el, veniţi să mă căutaţi. Chiar şi cu tancuri, dacă o să fie nevoie.

Nu era cazul să le spună de două ori. Chris şi Milton ardeau să-şi găsească un adversar pe potrivă. Altceva decât un neisprăvit de vagabond cu un cuţit.

Ca de obicei, Malko aşteptă ascensorul cinci minute bune. Afară bătea un vânt furios. Enorma antenă metalică de pe clădirea General Electric, din colţul Pieţii Independenţei, se zgâlţâia sub rafale. Mustangul demară aproape fără a se lăsa rugat. În mod cert, era mai periculos să-l conduci decât să-i înfrunţi pe rebelii uruguayeni. Malko tăie prin trista stradă 18 Iulie – ultima revoluţie atestată de anale – pentru a da în Rambla, prin strada Massini. În faţa primăriei din cărămidă roşie era o manifestaţie.

Acceleră pe aleile pustii din Carrasco. Se grăbea într-adevăr să ia în piept problemele. În ciuda celor aflate despre Ron Barber, îi

era milă de el. Grilajul vilei lui Jaun Etchepare era deschis. Intră şi opri în faţa uşii. Abia apucă să iasă din maşină, că Laura Iglesia îi şi deschise. Se apropie de el:

— Îmi cer scuze pentru aseară, murmură ea, când îmi iau lithiul nu mai ştiu ce fac…

— Vă rog, rosti Malko. Eu sunt cel care m-am comportat urât. Juan Etchepare este acasă?

— Nu. Lipseşte până la ora patru. I-a luat cu el şi pe băieţi. Intraţi.

Malko o urmă în interior. Era foarte demnă, îmbrăcată într-un pantalon şi o şemizetă opacă. O pisică veni să i se frece de picioare. Livingul era gol.

— Mi-aţi spus că…

Laura Iglesia schiţă surâsul ei ciudat din colţul buzelor şi, cu degetul îi arătă uşa care dădea în „studioul” lui Juan Etchepare.

— Sunteţi aşteptat acolo.

Intrigat, Malko se apropie de uşă. Laura îl observă. În momentul în care dădu să intre, observă deodată un reflex în oglinda de pe perete: două picioare lungi în ciorapi de culoare închisă şi o voaletă.

Stupefiat, bătu în retragere. Laura îşi duse degetul la buze. Ridicându-se pe vârful picioarelor îi şopti lui Malko la ureche.

— Ea mi-a telefonat! A vrut să vă întâlnească neapărat. Ştia că azi Juan nu-i acasă… şi că eu n-am să-i spun nimic.

Hotărât lucru, când femeile din lumea bună vor să-şi facă de cap, nu le mai pasă de nimic.

— Dar am văzut-o o singură dată, numai trei minute! zise Malko. E o nebunie.

Laura ridică din umeri.

— Nu fiţi prost, îl îndemnă ea. *Dona* Maria-Isabel este una dintre cele mai frumoase femei din Uruguay. Eu vă las.

Se îndreptă către uşă. Descumpănit, Malko o luă spre camera cu oglinzi şi cu ciudatul pat rotund. N-o să ajungă în felul ăsta la Ron Barber, dar instinctul lui de mascul îi interzicea să dea bir cu fugiţii. Viaţa e prea scurtă.

*

* *

Se priviră câteva secunde fără să ştie ce să spună. Maria-Isabel era aşezată pe marginea patului, picior peste picior. Înfăşurată până la gât în mantoul ei din şantung negru, cu faţa ascunsă sub voaletă. Exact ca prima oară când o zărise Malko. Îi

ghici un surâs uşor în spatele voaletei:

— *Bonjur,* spuse Maria-Isabel Corso. Sunt încântată că aţi venit.

Vocea ei adâncă şi controlată făcu să-l străbată pe Malko un fior delicios. Optă pentru o galanterie extremă ca fiind singura atitudine posibilă faţă de prezenţa tinerei femei.

— Aş fi venit şi mai repede dacă aş fi ştiut că-i vorba de dumneavoastră, rosti Malko.

Maria-Isabel râse cu delicateţe.

— Mincinosul! Când ne-am văzut prima oară abia dacă v-aţi uitat la mine…

Se ridică şi începu să-şi descheie mantoul.

— Nu vreţi să-mi daţi o mână de ajutor?

Malko îi coborî veşmântul de pe umeri. Pe dedesubt, purta un costum dintr-o ţesătură imprimată. Foarte cuminte. Delicat, ea îşi ridică voaleta prinsă de pălărioară. Malko putu, în fine, să-i admire chipul. Părul pieptănat lins, prins în spate într-un inel de aur, îi evidenţia pometii, ochii negri, imenşi, migdalaţi. Nu degeaba erau denumiţi uruguayenii „orientali”. Gura era mai frumoasă decât în amintirea lui Malko: cărnoasă, cizelată, întredeschisă, lăsând să se vadă dinţii regulaţi, uşor ieşiţi în afară. În picioare, în faţa lui Malko, îl fixă timp de câteva secunde cu un surâs imperceptibil. Privirea ei era atât de încărcată de subînţelesuri, încât el avu impresia că ar fi fost demult amanţi.

— Veniţi, spuse ea, aş vrea să vă arăt ceva.

Fără a-şi scoate pantofii, ea se întinse pe pat, sprijinită în cot.

Fusta îi alunecă în sus şi Malko întrezări o jartieră. Pudic, Maria-Isabel îşi trase fusta.

— Am oroare de dresuri, comentă ea. Sunt nişte ciorapi antierotici.

Malko se aşeză lângă ea şi privi în jur. Imaginea lor se răsfrângea în zeci de exemplare în oglinzile mesei de toaletă, de la piciorul patului şi din plafon. Maria-Isabel îşi ridică ochii şi se întinse mai mult. Tot cu pantofii în picioare. Întoarse capul spre Malko.

— De ce nu vă scoateţi haina?

El se supuse, rămânând doar într-o cămaşa albă. Maria-Isabel îşi băgă mâna sub pat şi scoase un pachet de fotografii color, pe care le etală lângă ea.

— Priviţi.

Malko examina fotografiile. Toate erau luate pe patul rotund şi

o reprezentau pe tânăra femeie în diferite etape ale dezbrăcării, momente care nu ar fi dezamăgit o profesionistă a striptease-ului. În anumite fotografii putea fi văzut şi Juan Etchepare. În faţa uneia dintre ele Malko simţi cum i se ridică brusc tensiunea arterială. Întinsă pe o parte, cu faţa spre o oglindă laterală, cu o expresie de încântare pe figura ei frumoasă, Maria-Isabel părea să se dezmierde.

Evident, pudoarea nu se dovedea a fi calitatea ei dominantă…

Maria-Isabel scoase şi ultima fotografie. Juan Etchepare era întins pe spate, îmbrăcat, cu aparatul foto în mâna dreaptă. Tânăra femeie, culcată peste el, îi cuprinse silueta cu membrele.

Complet goală. Cu excepţia colierului de perle.

Malko ridică ochii şi-i întâlni privirea ironică. Îşi muşca şiragul de perle, cu picioarele strânse sub ea. Fără ca el să fi băgat de seamă când, îşi descheiase bluza, lăsând să se vadă rotunjimile sânilor plini şi tari.

— Juan este tare urât, spuse ea. Niciodată n-am putut să fac dragoste cu el.

Totul rostit pe tonul unei conversaţii cât se poate de mondene. Lui Malko i se păru că nu auzise bine. Dar, după pozele pe care numai ce i le arătase…

— Şi ce faceţi cu aceste fotografii?

Ea schiţă un surâs veninos de dulce.

— Nu facem nimic.

— Nimic!

Zâmbetul i se accentuă. Mâna care se juca cu şiragul lung de perle răsfrânse puţin bluza şi petrecu insinuant colierul în jurul sânului drept, ca pentru a-l pune în evidenţă.

— Nu i-am permis niciodată lui Juan să se dezbrace în prezenţa mea, explică ea cu o voce suavă. Îmi făcea plăcere să ma las fotografiată cu toate oglinzile astea. E foarte excitant, nu găsiţi?

Malko găsea. Dar începea să se întrebe ce tratament îi rezerva viguroasa şi sadica Maria-Isabel. Cu ea era mai rău decât cu rebelii. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, îi ceru brusc:

— Sărută-mă!

Gura ei era umedă şi elastică. Când îi puse mâna pe coapsă, chiar deasupra ciorapului, ea fremătă, se lipi de el, apoi se îndepărtă uşor. Doar perlele îi mai îmbrăcau pieptul.

— Întotdeauna mi-am spus că ar fi plăcut să faci aici dragoste cu un bărbat pe care să-l doreşti, zise ea.

Ca un cunoscător ce era, Malko îi admiră cinismul. Când femeile din marea burghezie ţin să fie cu adevărat târfe, le reuşeşte de minune…

— Şi Juan?

În picioare, ea lăsă să-i alunece fusta în lungul coapselor, dezvelind desuuri complicate şi luxoase, de un alb orbitor. Fese să bage în păcat un papă slab de înger şi picioare lungi, musculoase. Ciorapii fumurii erau exact ceea ce trebuia.

— Juan are o conferinţă până la sfârşitul zilei, spuse ea. Împreună cu soţul meu.

Din ce în ce mai bine.

— Cu ce se ocupă soţul tău? întrebă el pentru a mobiliza conversaţia.

Maria-Isabel se apropie de Malko, plantată pe tocurile înalte, cu pântecul la înălţimea ochilor lui. Era epilată cu grijă, excepţie făcând un triunghi negru, distinct.

Malko îşi puse mâinile pe şoldurile ei sub formă de amforă şi o trase spre el. Îşi spuse că, probabil, femeia se scăldase într-o baie de parfum Diorella înainte de a veni. Memoria lui prodigioasă îi permitea să reţină până şi asemenea detalii…

— Cu ce se ocupă soţul tău? repetă Malko.

— E colonel al forţelor armate, spuse ea.

Cu mişcări graţioase, îngenunche pe cuvertura de Guanaco. Mâinile ei lungi îşi făceau de lucru cu hainele lui Malko. Contemplă câteva secunde dovada evidentă a interesului ce i-l purta acesta, apoi se aplecă să simtă corpul cu gura ei frumoasă. Se ridică, în imenşii ei ochi migdalaţi, cu o expresie tulbure.

— Pedro, soţul meu, e un om simplu. Foarte viril şi foarte plicticos. Prima dată când am vrut să-i fac aşa, m-a pălmuit spunându-mi că-s o cocotă…

Malko nu avea deloc chef s-o pălmuiască. Tupamaros şi CIA Trecură, provizoriu, pe planul doi. Fără a se putea împiedica să nu privească siluetele lor înlănţuite, reflectate în plafon. În momentul în care el nu se mai putu stăpâni, Maria-Isabel se întrerupse brusc, contemplă cu o ironie tandră rezultatul ştiinţei ei în ale amorului şi suspină cu satisfacţie.

— Ce bine e!

Se întinse, îl trase lângă ea şi-l lăsă să-i desfacă dantelele care încă o mai acopereau, păstrându-şi în continuare ciorapii şi pantofii. Când îi atinse pântecul, ea se cambră, săpând ca un cuib în cuvertură. Fără un cuvânt, Malko începu s-o mângâie. Ea

îi însoţea mişcările cu un freamăt uşor al şoldurilor, ca pentru a-l încuraja.

Malko îi privi chipul.

Cu ochii larg deschişi, ea fixă plafonul, etalând un surâs de madonă.

O dorea cu violenţă. Avea impresia că i se dăruia de ore întregi. Deodată, ea se zvârcoli, desprinzându-şi bazinul de cuvertură. La auzul gemetelor ei răguşite, una dintre pisicile siameze ale lui Juan Etchepare sări în fugă pe pat să observe scena. Demnă şi distantă.

Se auzi un scrâşnet sec. Maria-Isabel îşi muşca cu toţi dinţii colierul de perle. Ochii i se lărgiseră. Îi zâmbi lui Malko, se destinse şi-l trase spre ea.

— Sunt înspăimântător de egoistă, murmură ea.

Malko era atât de excitat cerebral, încât nu se simţea deloc grăbit să concluzioneze fizic. Maria-Isabel dădu drumul perlelor, îşi scoase pantofii şi ultimele danteluţe, păstrând pe ea doar ciorapii fumurii.

Întinsă cât era de lungă, sublimă, ea se întoarse pe o parte, cu faţa spre oglindă din perete. Privirea ei o căuta pe cea a lui Malko, lungit lângă ea. Malko veni mai aproape. Imediat ea se cambră, lipindu-se de el şi cuprinzându-i strâns trupul musculos. Nailonul ciorapilor îi procura bărbatului o senzaţie delicioasă. Maria-Isabel se reflecta în ochii aurii prin intermediul oglinzii.

Buzele ei abia se mişcară.

— Ştii de ce aş avea poftă? îl întrebă.

Pântecul ei se sprijinea cu insistenţă de Malko. Mâinile acestuia din urmă părăsiră sânii tari şi cuprinseră şoldurile tinerei femei.

Ea nu închise ochii. Îşi muşca doar buzele gemând uşor – crispate de durere – şi, imediat, oferi oglinzii imaginea extaziată a unei femei copleşite.

*

* *

Malko admira silueta lungită pe patul mare şi rotund. Maria-Isabel nu mai avea pe ea decât colierul de perle şi ciorapii fumurii. Se distra privindu-se în toate oglinzile, mai ales în cea mare de pe plafon. Imaginea unui erotism rafinat. Îşi îndreptă ochii spre corpul lui Malko, reflectat în oglindă.

— Eşti frumos când faci dragoste, remarcă ea. Te-am privit adineaori. Parcă erai o fiară.

Avea ochii subliniaţi de cearcăne albăstrii. Totuşi, nu mai încercase un nou orgasm. Părea însă insaţiabilă. Abia îl potolise pe Malko şi iar se apropie de el avidă şi caldă.

— Nu faci niciodată dragoste cu bărbatul tău?

— Nu prea. N-are timp. Îi hăituieşte pe Tupamaros. E mereu prin munţi şi văi. Dar e util să fii măritată cu un colonel. Când am chef să mă duc la Punta del Este, cer un elicopter de la „*Fuerza cojuda*”. Pentru mine, întotdeauna se găseşte unul. Piloţilor le face plăcere să mă însoţească. E mai amuzant decât să-i vâneze pe rebeli…

Malko era convins. Dar acest intermezzo plăcut începea să-i dea un sentiment de culpabilitate. Fiindcă Fidel Cabrero nu dăduse nici un semn de viaţă, trebuia să înceapă cu mănăstirea de dominicane. Şi pentru asta ar fi trebuit să treacă pe la Jefatura. N-avea de gând să fie excomunicat.

Se ridică de pe patul răvăşit.

— Încotro? îl întrebă Maria-Isabel.

— Am o groază de treburi de rezolvat, spuse politicos Malko. Nu figurai în programul meu…

Ea se încruntă.

— M-ai lăsa aici, în starea în care mă aflu?

La drept vorbind, Malko se simţea acum atras spre erotism ca şi o bucată de friptură rece. Coloneleasa îi secase resursele cele mai secrete… Ea se ridică în genunchi, măsurându-l cu un surâs provocator şi tandru…

— Când strămoşii tăi se întorceau din cruciade, spuse ea, trebuie că-şi iubeau nevestele ca nişte nebuni…

Se răsturnă pe spate, îşi scoase ciorapii şi, într-o clipă, întinse braţele spre Malko.

— Vino să-mi spui la revedere.

Era greu s-o refuzi. Simţindu-i pe piele trupul cald şi coapsele musculoase, Malko îşi spuse că s-ar putea să mai facă o tentativă. Maria-Isabel îşi întinse şi mai mult picioarele şi-şi potrivi capul pentru a se putea vedea în oglinda din plafon. Pufni.

— Dacă ne-ar vedea Juan ar face un infarct. El care dorea atât să se culce cu mine…

S-au iubit în toate felurile posibile şi imaginabile. De parcă Maria-Isabel ar fi vrut să-i lase lui Malko cea mai extraordinară amintire din viaţa lui. I s-a oferit fără nici o reţinere, fără nici un pic de pudoare, observându-se în oglindă, în cea mai mare parte a timpului.

Voaleta, pălărioara, costumul înflorat, lenjeria luxoasă, toate zăceau aruncate pretutindeni în cameră. Cât despre chipul răvăşit, nu i-ar fi venit prea la îndemână să-i spună soţului că luase ceaiul cu prietenele…

Simţind-o din nou cambrându-se sub el, Malko remarcă tandru:

— Eşti o nesătulă.

Femeia gânguri:

— Unele dintre prietenele mele susţin că aş fi nimfomană, dar nu-i adevărat… Eu îmi aleg bărbaţii cu care vreau să mă culc. De cum te-am văzut, te-am dorit. Din cauza ochilor tăi aurii şi a înfăţişării. Eşti periculos. Îmi plac bărbaţii periculoşi.

Ca şi când ideea asta ar fi excitat-o, închise ochii şi îl strânse în braţe şi mai tare, rostogolindu-se pe patul rotund.

Malko îşi începea ultima şarjă, când un zgomot insolit îl făcu să ciulească urechea.

Maria-Isabel realiză şi ea şi-şi deschise ochii încărcaţi de voluptate.

— Bate cineva la uşă, spuse ea.

Într-adevăr, cineva bătea… Loviturile deveniră din ce în mai puternice. Amorezilor le pieri cheful de a mai face dragoste. Un cerc alb apăru în jurul buzelor tinerei femei.

— E Pedro, articulă ea în şoaptă. Să ştii că ne omoară.

Malko, lăsând provizoriu la o parte orice galanterie, se repezi să-şi ia hainele şi puse mâna pe revolverul extraplat. Nu scăpase el cu viaţă din misiuni importante, ani de-a rândul, ca să se lase ucis de un soţ gelos. Fie el chiar şi colonel.

Maria-Isabel se ridică la rândul ei şi se grăbi să-şi pună voaleta. Nudă că Eva.

Loviturile în uşă se înteţiseră. Deodată, se produse un trosnet sinistru, un panou se sfărâmă, urmat de hodorogeala unei incursiuni violente. Malko îşi armă pistolul şi-l îndreptă spre uşă.

Partenera lui se gândea la orice, numai să se îmbrace, nu.

Uşa dormitorului se dădu de perete brutal şi în cadrul ei apăru Chris Jones cu pistolul lui de şase ţoli. În spate, se profila silueta lui Milton Brabeck, cu un obuzier în fiecare mână…

— Oh! făcu Maria-Isabel.

Stupoarea ei trebuie că fusese mai puternică decât pudoarea, întrucât nu întreprinse nimic pentru a-şi acoperi trupul perfect. Chris Jones se făcu mai întâi rozaliu, pe urmă grena şi, în final, vânăt. Îşi lăsă în jos ochii şi pistolul.

Malko îi auzi bodogănind:

— Ar fi trebuit să fiu sigur…

Îl împinse aproape cu răutate pe Milton care voia şi el să intre şi care nu întrezărise decât voaleta.

— Şterge-o! Prinţul e cu o damă.

Nici măcar n-avea rost să se mai întrebe dacă era goală. Cele două gorile traseră uşa în urma lor, furioase şi frustrate. Asta le displăcea cel mai mult la Malko. Se deda plăcerilor carnale în orele de serviciu.

— Îi cunoşti? întrebă Maria-Isabel, puţin mai liniştită.

— Sunt pistolarii mei, explică Malko. Am uitat complet că mi-am dat întâlnire cu ei aici.

Fără să-şi ridice voaleta, ea se întinse, apoi veni să se lipească de Malko.

— Atunci, putem continua. Juan nu se întoarce decât peste o oră.

Doar cu voaleta era şi mai excitantă. Dar Malko se gândea la CIA Şi la părerea ce-şi făcuseră gorilele despre el. Risca să-i pervertească pentru tot restul zilelor.

Ridicând voaleta, depuse un sărut cast pe gura frumoasă şi se retrase imediat, pentru a nu reaprinde incendiul.

— Altă dată, îi promise el. Chiar şi fără oglinzi.

Capitolul IX

Într-o fluturare de rochii albe şi albastre, o duzină de tinere novice ieşiră din mănăstire, trecând prin faţa Mustangului orange oprit în colţul străzii General Rivera cu Calle Valentino. Exceptând ţinuta, nu aduceau deloc cu nişte călugăriţe aşa cum şi le închipuia Malko. Una dintre ele aruncă o privire obraznică prin parbrizul Mustangului.

Pe canapeaua din spate a maşinii. Chris Jones şi Milton Brabeck stăteau îmbufnaţi. Bineînţeles, trupul somptuos al Mariei-Isabel îl făcuse pe Milton să viseze, fiind deja corupt în urma contactului cu New York-ul. Dar dezaprobarea îi biruise admiraţia. Mai ales că Malko nu deţinea încă nici cel mai mărunt indiciu în vederea recuperării lui Ron Barber.

În afara aluniţei de pe coapsa fetei violate de Diego Suarez. Şi de confidenţa imprudentă a lui Fidel Cabrero.

Era prea puţin.

Malko le privi pe fete îndepărtându-se de-a lungul zidul înalt al mănăstirii. Una dintre ele putea fi cea căutată de el. Sperase vag, după descrierile lui Diego Suarez s-o poată recunoaşte. Alături de el, Laura Iglesia părea la fel de perplexă.

— Toate sunt la fel, remarcă ea.

Laura îşi făcuse apariţia la zece minute în urma gorilelor. După toate aparenţele, cunoştea pe de rost durata manifestărilor amoroase ale vulcanicei amice. Cu grijă, se apucă să pună în ordine „studioul”.

Malko porni motorul. Coti la dreapta şi fu cât pe ce să intre sub roţile unui autobuz! Toate străzile din centrul oraşului Montevideo aveau sens unic, dar, probabil că uruguayenii, din pudoare, nu plasaseră decât nişte săgeţi minuscule, practic invizibile.

Malko îşi continuă drumul, atent şi neliniştit. Telexurile se îngrămădeau pe biroul ambasadorului Statelor. Toţi prietenii lui Ron Barber din Washington se zbăteau ca nişte diavoli. Departamentul de stat expediase o notă prin care ordona să se întreprindă tot ce era posibil pentru recuperarea lui Ron Barber. Indiferent de mijloacele şi sumele bani intrate în joc…

Numai că, aici aveau de a face cu uruguayeni, cărora puţin le

păsa de agentul CIA Tot ce urmăreau ei era să nu-şi ştirbească supremaţia.

După vreo zece sensuri interzise, Malko opri în faţa unei clădiri cenuşii, masive, în stil gotic, cu colonade înalte. Jefatura, centrul luptei antitupas. Serviciile lui Ricardo Toledo se aflau la etajul patru…

*

* *

Ron Barber tremura din cap până în picioare. Nu mai auzea nimic. Gura contuzionată îl împiedica să vorbească. Pe frunte avea un hematom enorm. Ultima atrocitate la care fusese supus, constase în introducerea lui într-un butoi cu apă unde, torţionarii lui plonjaseră *picana*. Leşinase din nou. Acum, omul cu faţă de hindus stătea aplecat asupra lui şi-i dădea să bea din oribilul coniac argentinian. Probabil distilat în vreo cadă. Alcoolul îi provocă tuse şi-i arse gâtlejul. Avea impresia că abdomenul îi era despicat în două. Ar fi dat orice pentru o sticlă de Perier.

Îi scoase cagula. Ron clipi des din ochi din cauza luminii crude, îşi privi corpul şi rămase uimit să nu constate urme şi cicatrice. Sexul era la locul lui, poate puţin umflat. Îl dezlegă. Dar când dădu să-şi atingă partea de jos a burţii urlă de durere: avea senzaţia că-i o carne vie.

Într-un colţ, observă un casetofon. Sursa muzicii auzite în timp ce-l torturau. Fata dispăruse.

— Hai să te odihneşti, *gringo*, îi spuse hindusul.

Ron Barber se lăsă să alunece în lungul scării şi se îngrămădi într-un colţ din vizuina lui. Brusc, îşi dădu seama că nu-i mai puseseră cătuşele. Oare, ce putea să însemne asta? Îşi masă încheieturile dureroase, invadat de începutul unei spaime atroce. După al treilea leşin nu-şi mai amintea nimic.

Doar frânturi de fraze, de dureri, senzaţii fugitive, un refren de melodie.

De ce opriseră supliciul?

Să fi vorbit, oare? Ce-o fi putut să spună? Îşi strânse pumnii reprimându-şi dorinţa de a urla în gura mare. Nu era posibil ca el, Ron Barber, unul dintre cele mai bune elemente din Central Intelligence Agency, familiarizat cu toate capcanele, să fi vorbit.

Încercă să-şi reconstituie supliciul, dar nu descoperea nici un punct de reper… Dacă a vorbit, Fidel Cabrero era în pericol de moarte.

Brusc, Ron Barber începu să plângă. Era oribil să nu-şi poată

aduce nimic aminte. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că electricitatea poate provoca asemenea ravagii în creierul uman. Se jură să nu mai folosească niciodată această metodă la interogatoriu, dacă va reuşi să scape cu viaţă. Deşi îşi dădea seama că nu-şi va putea ţine promisiunea. Ideea insidioasă şi terifiantă continua să-l sfredelească.

*

* *

Ricardo Toledo aruncă o privire rugătoare Fecioarei policrome, prinsă în piuneze chiar deasupra fotoliului său. Şeful din *Guardia Metropolitana* îşi disimula cu dificultate exasperarea. Cu gestul lui familiar, îşi dădu pe spate şuviţa de păr care-i cădea în ochi. Mustaţa fină fremăta de indignare. Îl fixă pe Malko cu o privire neagră.

— Senor, trebuie să ştiu cine v-a dat această informaţie. Vă faceţi complici printre rebeli, fapt pedepsit de lege…

Malko tocmai îi comunicase informaţia obţinută de la Fidel Cabrero. Fără a da numele tânărului, bineînţeles.

Uruguayanul vorbea intenţionat englezeşte, spre marea bucurie a lui Chris Jones şi Milton Brabeck. Chris se uita la poliţist cu expresia afectuoasă cu care se uită o cobră la un iepuraş. Avea o poftă nebună să procedeze la o demonstraţie de tir instinctiv… Privea faţa strălucitoare de grăsime a poliţistului. Cum Malko tăcea, Ricardo repetă:

— Dacă refuzaţi să-mi răspundeţi, faptul ar putea fi extrem de periculos.

Chris Jones se scarpină după ureche..

— Ar fi cu mult mai periculos pentru dumneata, dacă amicul nostru nu-i descoperit, făcu el.

Ricardo Toledo sări în sus. Întregul lui corp uscăţiv şi nervos păru scuturat de o sarcină electrică. Începu să-şi împrăştie furios stropii de salivă.

— Mă ameninţaţi?

Malko interveni.

— Nimeni nu vă ameninţă, Senor Toledo. Dar scopul nostru este, mai înainte de toate, să-l găsim pe Ron Barber. Eu nu-i protejez pe rebeli, ci pe informatori. Nu încercaţi să-i scoateţi din cursă, să-i anihilaţi.

— Altminteri vă zburăm creierii, adăugă liniştit Chris Jones.

Şeful poliţiei privi ochii cenuşii-albaştri ai americanului, deschise gura şi o închise la loc fără să mai adauge nimic. Chris îi

provoca o spaimă fizică. Malko profită de moment pentru a orienta conversaţia către un subiect mai puţin fierbinte.

— Cum am putea să pătrundem în mănăstire?

Ricardo Toledo clătină din cap stropşind, descurajat din capul locului.

— Problema e delicată. Foarte delicată. Acolo sunt cam patruzeci de novice. Nu dispunem de nici un element de identificare.

Malko zâmbi încurajator.

— Poate că da. L-aţi putea chema pe poliţistul care a văzut-o ucigaşa lui Dennis O'Hara? Diego Suarez, nu? Mi-a venit o idee.

— Diego Suarez! Dar el n-a văzut nimic. Fata aceea purta o mască.

— Ştiu, afirmă Malko, plin de răbdare, dar poate că a remarcat un detaliu, un comportament deosebit, un semn distinctiv. Fiindcă noi suntem convinşi că ea se va afla printre tinerele ce-i vor fi prezentate.

Fără nici o tragere de inimă, Ricardo Toledo ridică telefonul şi-i ceru lui Diego Suarez să se prezinte la el în birou.

— Cred că ne aflăm în faţa unui eşec, fu el de părere.

Cineva bătu în uşă.

Văzându-l pe Malko, Diego Suarez se făcu alb ca varul. Mustaţa păru să i se prăbuşească. Malko se grăbi să-l liniştească.

— Senor Suarez, ne-am gândit că ne-aţi putea ajuta.

Îi rezumă situaţia. În sfârşit, implantându-şi ochii aurii în cei ai poliţistului, spuse accentuând apăsat fiecare cuvânt:

— Deşi n-aţi văzut-o la faţă pe această fată, poate că i-aţi putea recunoaşte înfăţişarea generală.

— Poate, recunoscu moale Diego Suarez, preferând să fie oriunde în altă parte. Malko îi surâdea gentil.

— În acest caz, nu ne mai rămâne decât să mergem la mănăstirea de dominicane.

*

* *

Mirosea a tămâie şi a iasomie. Demnă şi ultragiată, cu rochia albă şi albastră, cu o expresie dispreţuitoare aşternută pe trăsăturile ei ingrate, Maica Superioară a mănăstirii Rivera privea desfăşurarea de forţe care-i invadaseră biroul. Malko, Chris şi Milton, şeful poliţiei metropolitane, doi sticleţi în uniformă şi Diego Suarez, care se făcuse mic de tot. Obrajii îi deveniseră din ce în ce mai livizi. Se şi vedea acuzat în public de viol. Şi colac

peste pupăză, tocmai într-o mănăstire! Singura soluţie era s-o lichideze pe fată mai înainte ca ea să apuce vorbească. Dacă nu, ar fi putut da de dracul.

— Adunaţi-le pe toate novicele, ordonă Ricardo Toledo.

Nu-şi cruţase nici un efort. Un cordon de soldaţi din „Fuerza Cojuda” înconjurau mănăstirea, blocând toate intrările. Circulaţia fusese oprită şi un elicopter survola cartierul.

Malko găsea puţin inutilă o asemenea desfăşurare de forţe. Cât despre Ricardo Toledo, acesta îşi pierdea secundă după secundă siguranţa de sine în faţa dispreţului agresiv al bătrânei stareţe.

— Ce vreţi de la novicele mele? întrebă aceasta din urmă.

— Printre ele se ascunde o criminală, împroşcă Ricardo Toledo.

Maica Superioară afişă o expresie incredulă.

— Senor Commissario, cu ce-mi puteţi dovedi că ăsta e adevărul?

Poliţistul îşi pierdu cumpătul, începu să se bâlbâie şi să stropească şi mai şi cu salivă.

— Dar eu sunt şeful poliţiei. Eu…

— Lumea vorbeşte că pe Calle Yi se petrec tot felul de orori, remarcă dulceag Maica Superioară, că torturaţi şi ucideţi oameni nevinovaţi. Aşa să fie, oare?

Situaţia se inversase. Ricardo Toledo îşi aruncă pe spate meşa rebelă, în căutarea unui teren mai solid.

— E foarte grav ca rebelii să fie ajutaţi, rosti el dându-şi aere importante. Or, noi suntem siguri că una dintre ei se adăposteşte în mănăstirea dumneavoastră. Vom fi obligaţi să procedăm la o percheziţie.

Maica Superioară păru să se umfle ca un curcan.

— Niciodată. Senior!

Tonul ei ar fi îngheţat ca un congelator.

Ricardo Toledo sări în sus în faţa acestei rezistenţe neaşteptate.

— Eu sunt… începu poliţistul.

Dominicana îşi împreună mâinile pe burtă.

— Senor Commissario, vorbi ea apăsat, vă aflaţi aici într-o congregaţie religioasă. Puteţi face ce mi-aţi spus adineaori, dar veţi fi excomunicat. Urbi et Orbi. Precum şi toţi cei care se vor supune ordinelor dumneavoastră, adăugă ea perfid, aruncând o privire către cei doi poliţişti în uniformă.

Un înger trecu în zbor, învârtind o sabie de foc.

Ricardo Toledo se transformase într-o stană de piatră, gândind ce figură ar face nevastă-sa când ar anunţa-o că urma să meargă singură la slujbele de duminică. Montevideo era un oraş mic. Încercă să-l îmbuneze pe dragonul credinţei.

—- Ne interesăm numai de novice, preciza el. Bănuim că una dintre ele e o rebelă de temut. Vinovată de crimă şi de răpirea lui Senor Barber.

— În acest caz, fu de părere călugăriţa, deşi totul mi se pare absolut incredibil, am să le adun pe toate în curte.

— Toate novicele sunt în mănăstire? interveni Malko.

— Toate, răspunse Superioara. Am aici lista lor. O puteţi verifica.

Ricardo Toledo nu insistă.

— Le aşteptăm în curte, spuse el, bătând în retragere afară din birou.

Nerăbdător să iasă la aer curat.

Diego Suarez ieşi ultimul. Avea o puternică stare de vomă.

*

* *

Râsetele înfundate, şuşotelile, fâşâitul voalurilor, îl exasperară pe Ricardo Toledo. Nu pregeta să-şi potrivească şuviţa la locul ei, aruncându-i lui Malko priviri furibunde. Era convins că n-o vor găsi pe fată. Chiar în dimineaţa acelei zile avusese o conversaţie ultraconfidenţială cu şeful partidului Blanco, „patronul” lui politic. Acesta din urmă îi dăduse de înţeles că, dacă rebelii îl vor ucide pe agentul CIA, americanii nu vor mai încerca niciodată să trateze cu ei pe plan politic. Îşi alungă aceste gânduri negre şi se concentră asupra prezentului.

Te-ai fi putut crede la o insolită festivitate de premiere. Aliniate frumos, novicele stăteau în faţa grupului format din maica stareţă, poliţiştii uruguayeni şi americani. Chris şi Milton nu ştiau unde să se ascundă sub privirile inchizitoriale ale tinerelor fete.

Unele erau, într-adevăr, urâte foc, dar Malko descoperise şi câteva chipuri fermecătoare. Oare, ce le determinase pe aceste fete să-şi închine viaţa mănăstirii? Nu ne mai aflam în secolul nouăsprezece… Maica Superioară se întoarse spre şeful poliţiei şi-l întrebă pe un ton sarcastic:

— Ei, Senor, unde-i criminala noastră?

Ricardo Toledo i se adresă lui Diego Suarez, care-şi făcea în

minte cruci după cruci.

— E rândul tău, Diego.

Fără grabă, poliţistul începu să parcurgă rândurile, examinând atent fiecare novice. Unele îşi lăsau ochii în jos altele dimpotrivă, îl fixau cu aroganţă, îi făceau cu ochiul sau mimau că-l scuipă în obraz. Una dintre ele scoase chiar limba.

Dar nici una nu era cea căutată. Nu-i mai rămăsese de parcurs decât un singur rând. Diego îşi simţea inima în gât. Dacă măcar n-ar fi aici!

Trecu încet prin faţa primelor patru. Dizgraţioase ca nişte broaşte de agheasmatar. În faţa celei de a cincea avu impresia că cizmele i se umplu cu plumb. În ciuda bonetei şi a rochiei care-i acoperea picioarele până la glezne, era sigur că dăduse peste ea.

Peste fata cu care făcuse dragoste de-a-n picioarelea, la spital. Cea cu aluniţă pe coapsă… Se forţă s-o privească.

Descoperi de îndată maxilarul pătrat, ochii mari cu o expresie sălbatică, gropiţa voluntară din bărbie.

Fără să clipească, îşi plantă ochii în ochii lui. Faţa îi era împietrită, ca de marmură. Diego simţi că-i dau creierii în fiert. Deschise gura să zică ceva şi o închise la loc. Nu avea la dispoziţie decât o fracţiune de secundă ca să ia o hotărâre. Dacă mai întârzia mult, înlemnit în faţa fetei, toţi aveau să bage de seamă.

Încerca disperat să se convingă că nu era ea. Dar nu încăpea nici o îndoială.

Trebuia s-o aresteze, s-o denunţe. Ar fi fost recompensat. Fata ar mărturisi. Ar sili-o el să mărturisească.

Ca un automat, se mişcă din loc, trecu prin dreptul unui chip ingrat de adolescentă, până la capătul rândului. Tânăra nu se clintise din loc.

Cu paşi rari, pentru a-şi linişti bătăile inimii, poliţistul se întoarse spre grupul lui.

— Ei?

Vocea lui Ricardo Toledo era pe cât de neliniştită, pe atât de furioasă. Pe punctul de a-şi pierde prestigiul sub privirea ironică a bătrânei călugăriţe.

— N-am recunoscut-o, anunţă Diego cu un glas pe care se forţa să-l facă limpede şi calm.

— Eşti sigur?

Poliţistul îşi privi încălţările. Malko nu-l slăbea din ochi. Furios

la culme. Poliţistul îi dădea cu tifla. Era convins că o recunoscuse pe fata violată, dar frica de scandal se dovedise mai puternică.

— Sigur, Senor Commissario.

Şeful poliţiei şovăi mai înainte de a se întoarce spre Maica Superioară. Stacojiu ca un ardei iute.

— Aveţi lista elevelor dumneavoastră? se stropşi el vrednic de milă, pentru a-şi ascunde încurcătura.

— *Como no*! făcu suav călugăriţa. Le pot spune fetelor să se întoarcă la cursuri?

În sinea lui, Diego Suarez îşi spuse că în mod cert una dintre ele nu era fată. Se mai întreba încă de ce n-o denunţase pe Tupamara. Ea se aştepta s-o facă. O citise în ochii ei. Dar îi fusese frică să nu dea de bucluc dacă ea vorbea…

— Pari îngrijorat, Senor Suarez?

Vocea lui Malko îl făcu să tresară. Îşi lăsa capul în jos sub privirea insistentă a ochilor aurii. Se scutură şi-şi stoarse un surâs.

— Nu. Nu. Absolut deloc. Aş fi vrut s-o recunosc pe rebelă. Poate că dacă am să mă mai gândesc am să-mi mai reamintesc ceva…

Lunecos ca un ţipar. Malko nu mai insistă.

— Fetele se vor întoarce la ele acasă? întrebă el.

— Desigur, răspunse aproape amabil Maica Superioară. Ca în fiecare sfârşit de săptămână. Nu sunt încă supuse imperativelor ordinului.

Novicele se împrăştiau. Malko, împreună cu cele două gorilă de la CIA, îşi luară rămas bun de la Maica Superioară. Nu-i afurisise, dar era cât pe ce. Pe trotuar avu loc o scurtă conferinţă, în timp ce soldaţii urcau în camioane. Şeful poliţia era vânăt de furie..

— Informaţia dumneavoastră s-a dovedit inexactă, tună el. Am fost luat drept un imbecil şi am riscat să fiu excomunicat…

— Sunt dezolat, replică Malko. Aş fi preferat să fi fost exactă.

Îl căută din ochi pe Diego Suarez, dar el urcase deja în Austin-ul lui 1945 şi se făcuse nevăzut. Malko îl părăsi pe Ricardo Toledo şi intră în Mustang împreună cu Chris şi Milton. Mai curând descurajat. Şi furios. Nu-i mai rămânea decât Fidel Cabrero.

Chris Jones întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Diego Suarez a minţit, spuse Malko. Fata se afla cu

siguranţă aici. Cam dintr-o duzină, una era cea în cauză. Dar care anume?

*

* *

Chris Jones învârtea butoiaşul revolverului său Colt 38 cu un aer absent şi picioarele întinse pe o măsuţă joasă. Milton se juca cu pisicuţa angora. Juan Etchepare se pregătea să o fotografieze pe Laura şi pe una dintre prietenele ei, care se zbenguiau pe patul cel mare şi rotund. Malko era îngrijorat. Imposibil să dea peste Fidel Cabrero înainte de căderea serii, fără a nu-l expune unor riscuri prea mari. Îi rămânea Diego. Diplomatul paraguayan îi obţinuse adresa de la Jefatura. Dar nu era acasă. Nimeni nu-l mai văzuse după ce plecase de la mănăstire. Şi nu mai intra în serviciu decât lunea viitoare.

Malko hotărî să mai încerce la Jefatura. Formă numărul şi nimeri peste un glas răguşit de beţivan.

— Senor Suarez nu-i aici. E din cale afară de căutat azi.

— De ce? întrebă Malko.

Poliţistul de serviciu oftă.

— O fată l-a tot sunat, de vreo două ori. Şi după voce sigur nu era nevastă-sa.

Malko închise telefonul şi dintr-un salt ajunse în dormitorul cu pat rotund.

Într-un slip roşu şi ciorapi asortaţi, Laura evolua în faţa aparatului de fotografiat al diplomatului.

— Dezolat că vă întrerup, spuse Malko, dar tare mă tem că amicul nostru Diego Suarez e în pericol de moarte. Trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc.

Diplomatul lăsă Nikon-ul din mână. Laura nu i se mai păru excitantă cu ciorapii ei roşii.

*

* *

Te-ai fi crezut la Lourdes în zilele de pelerinaj. Drumul era plin de văluri care plecau pe jos sau urcau în maşini.

Diego Suarez îşi parcase micul său Austin hodorogit la douăzeci de metri de poarta mănăstirii dominicanelor. Le vedea pe toate cele care ieşeau. Acum, după ce se hotărâse, îi revenise calmul. Cât mai rămânea în viaţă, fata asta reprezenta pentru el un pericol de moarte. Sau se speria şi-i punea pe Tupamaros să-l lichideze sau, odată arestată, ar fi vorbit. Necazurile lui Diego

stăteau în echilibru.

Nu-i mai rămânea decât un sigur mijloc de scăpare. Să i-o ia el înainte. Nu spusese, oare, Napoleon că secretul apărării consta în atac…

Bătăile inimii i se accelerară. Fata apăru încadrată de alte două novice. Întoarse spatele Austin-ului şi se îndepărta pe jos. Diego Suarez îşi luă de sub scaun pistolul automat Rossi cu ţeava scurtă şi-l băgă sub haină. Ieşi din maşină şi o închise cu cheia. Era unicul lui bun terestru.

Porni la drum cu paşi mari pentru a o ajunge din urmă pe dominicană. Din precauţie, schimbă trotuarul. Era important să nu-l vadă decât în ultimul moment. Diego Suarez nu ştia dacă ar fi avut curajul s-o împuşte din faţă.

Capitolul X

Rio de la Plata avea, în fine, reflexe argintii, iar asta din cauza miilor de cadavre ale peştilor zburători care pluteau cu burţile în sus.

Sinistră prevestire… Fiindcă pe Diego Suarez parcă-l înghiţise pământul!

Malko privi cerul plumburiu ca pentru a-şi căuta acolo inspiraţia. Gudronul de pe Rambla se afunda sub tocuri. Erau pe puţin 35 de grade. În ciuda soarelui arzător, felinarele de pe străzi erau aprinse. Probabil pentru a recompensa nenumăratele ulicioare care nu erau iluminate niciodată.

Chelnerul de la „Parillada” clătină din cap.

— Îl cunosc bine pe Senor Suarez. Mănâncă întotdeauna la masa de lângă fereastră. Poate s-a dus la plajă.

Malko îi mulţumi şi părăsi bodega afumată de pe Rambla. Cu gura uscată, dădu peste cap dintr-o răsuflare un pahar de Heineken. Pe măsură ce orele treceau, neliniştea lui creştea. Soţia lui Diego Suarez îşi închipuia că omul ei rămăsese la Jefatura, cum făcea de obicei sâmbetele. Dar colegii lui din poliţie declaraseră că nu lucrase niciodată sâmbăta. Îşi făcea apariţia abia lunea sau marţea. Ei îi dăduseră adresa restaurantului pe care-l frecventa cu regularitate.

Dar în ziua aceea, contrar obiceiului, nu venise să prânzească.

Malko ezită pe trotuarul încins. Cele două gorile clipeau des din ochi din cauza soarelui.

— Dacă mai rămânem aici, o să crăpăm carbonizaţi, bombăni Chris Jones.

— O fi la plajă cu vreo bambină, sugeră Laura.

Malko strâmbă din nas. Era puţin probabil. Trebuia să-l regăsească pe Diego cu orice preţ. Fata care-l sunase pe poliţist avea cu siguranţă legătură cu ucigaşa lui Dennis O’Hara. Dacă nu cumva era chiar ea. Emoţia confruntării prin care trecuse în timpul dimineţii, trebuie că-i fusese destul. El era singurul în măsură s-o poată recunoaşte, iar soarta lui era pecetluită, cum fusese şi cea a lui Dennis O’Hara. Se apropia o maşină, rulând încet în lungul bulevardului Rambla. O rablă inimaginabilă, fără marcă şi fără vârstă, echipată pe acoperiş cu două difuzoare care

urlau reclame comerciale, întretăiate de o muzică asurzitoare.

Inspirat subit. Malko traversă şi făcu semn vehiculului să oprească. Surprins, şoferul stopă. Lent, fiindcă îi mai rămăsese doar frâna de mână.

Malko se apropie.

— Am nevoie de maşina dumitale, spuse el.

Şoferul nici nu vru să audă.

— Vorbiţi cu patronul. Plaza de la Constitution, numărul 9. Eu trebuie să-mi continui turneul.

Chris Jones înconjură maşina, deschise portiera de pe partea opusă şi se prăvăli pe bancheta desfundată. Neintenţionat, bineînţeles, haina i se desfăcu dând la iveală patul uriaşului său Magnum 38.

— Vreau să-ţi fac o ofertă pe care n-ai s-o poţi refuza, spuse el în engleză. Ori lucrezi pentru patronul meu, ori nu mai lucrezi niciodată…

Înspăimântat, şoferul bâigui:

— Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că mergem cu toţii în Plaza de la Constitution, spuse Malko în spaniolă.

*

* *

Peugeot-ul hodorogit parcurgea încet strada 18 Iulie, strivită sub căldură, cu difuzoarele vibrând de o samba îndrăcită.

Din treizeci în treizeci de secunde, samba făcea loc unei voci care anunţa:

— Diego Suarez, contactează imediat 67548, eşti în pericol de moarte. Diego Suarez, eşti în pericol de moarte. Contactează imediat 67548…

Samba reîncepea întretăiată de apeluri. Alte trei maşini străbăteau oraşul Montevideo în lung şi-n lat difuzând acelaşi mesaj. Chris Jones fusese expediat la domiciliul poliţistului, în cazul în care acesta s-ar fi întors acasă.

— Dacă apare, îmbarcă-l şi adu-mi-l! Cu sau fără voia lui, ordonase Malko.

El se hotărâse s-o ia spre Juan Etchepare. În timp ce rula spre Carrasco, întretăie strada General Rivera, la doi paşi de mănăstire, ceea ce-i dădu o idee. De ce n-ar lua lista cu cele patruzeci de novice. Pentru orice eventualitate…

Dădu ocol mănăstirii, din cauza sensului interzis şi opri nu departe de poartă.

O maşină mică – singura – era parcată. Puţin mai sus, Malko recunoscu bătrânul Austin 1945 al lui Diego Suarez.

Maşina era goală.

*

* *

— Nu s-a mişcat de o oră.

Flor lăsă perdeaua să cadă. Treizeci de metri mai departe, Diego Suarez aştepta într-o staţie de autobuz, încercând să nu arate că supraveghea casa în care intrase Flor la plecarea din mănăstirea dominicanelor.

— Te-a urmărit, rosti bărbatul numit Libertad. Deci, te-a recunoscut.

În afară de Flor, în încăpere mai erau încă doi bărbaţi – salonul unei case înstărite. Toţi foarte tineri, cu excepţia lui Libertad. Acesta privea pe fereastră cu o nelinişte nedisimulată. Apoi, ochii lui plini de tandreţe se opriră asupra lui Flor.

— Flor, spuse el, trebuie să pleci repede, mai înainte de a veni poliţia.

Tânăra ridică spre el nişte ochi negri, duri ca agatul.

— Nu, spuse ea. Jefatura nu ştie că-i aici. Altfel, ar fi intervenit până acum. A venit singur, să mă omoare.

Libertad se încruntă.

— Cum de eşti aşa de sigură?

Un rictus de dezgust strâmbă gura fetei.

— Ştii prea bine de ce. În dimineaţa asta m-a recunoscut. Putea să mă denunţe, dar i-a fost frică să nu vorbesc, să nu spun de ce m-a lăsat să intru în rezervă. Apoi, s-o fi gândit că-i mai simplu să mă lichideze discret. Altminteri ar fi alertat întreaga poliţie…

Bărbatul numit Libertad dădu din cap.

— Bun, să admitem că ai dreptate. Dar, iată-l că-i aici. Ce-ai de gând să faci?

Toţi bărbaţii prezenţi o priviră pe tânăra Tupamara. Îşi schimbase uniforma de novice cu o pereche de blugi şi o bluză care o făcea să pară şi mai tânără.

Dar cei care o cunoşteau, îi ştiau puterea urii ce-o mistuia. O ură la fel de intensă de parcă ar fi numărat mii de ani. Flor devenise o maşină de distrugere şi moarte.

— Îl pun eu să plătească ce mi-a făcut în seara aceea, spuse ea.

*

* *

Alături de Chris Jones şi Milton, Austinul 1945 părea şi mai pipernicit. Ricardo Toledo se uita la el cu o expresie scârbită. Un vehicul prăpădit al poliţiei se oprise în spatele maşinuţei lui Diego Suarez, cu doi poliţişti în uniformă.

— Asta nu spune nimic, repetă cu un aer îndărătnic firavul şef ai poliţiei. Poate că a rămas în pană. E o maşină veche.

Pentru Montevideo era ultimul model al salonului de automobile… Malko fierbea în faţa ezitărilor poliţistului. Fiecare secundă era preţioasă pentru găsirea lui Diego Suarez. Pierduse şi aşa o jumătate de oră în tergiversări cu Maica Superioară în vederea recuperării listei celor patruzeci de novice cu adresele lor.

— Fiţi atent, spuse Malko. E limpede. A urmărit-o pe una dintre fete, pe cea care l-a răpit pe Bon Barber. În momentul de faţă trebuie să fie în faţa casei ei sau pe undeva aiurea în spatele ei. Singura modalitate de a-l regăsi e să le luăm pe toate la rând.

— Dar de ce ar fi făcut una ca asta?

Malko simţea nevoia să ucidă. Îi povestise doar totul şefului direct al lui Diego Suarez.

— Ştiţi bine de ce, i-o reteză el. Singura noastră şansă de a ajunge acum la fata asta rezidă în a-l regăsi pe Diego. Numai dumneavoastră o puteţi face. Folosiţi toţi oamenii de care dispuneţi. Cu puţin noroc, până diseară putem pune mâna pe Ron Barber…

Ricardo Toledo, mereu indecis, îşi tot potrivea eterna lui şuviţă de păr. Totuşi, perspectiva de a-l regăsi pe americanul răpit îl hotărî. În ciuda celor recomandate de ministru, nu putea sabota făţiş cercetările.

— Foarte bine, se decise el, îndreptându-se spre o maşină echipată cu radio. Am să repartizez numele în ordine alfabetică pe patru grupe.

*

* *

Lui Diego Suarez îi era o foame de lup. Îşi simţea picioarele grele şi avea impresia că limba îi ajunsese ca nişte câlţi înfundaţi în gură. Chiar şi la umbră era o căldură grea, insuportabilă. Trei ore şi fata tot nu mai ieşise. Poate că ar fi trebuit s-o denunţe dimineaţă, la mănăstire…

Scuipă dezgustat pe trotuar. Ştia acum fiecare piatră din casă pe care o supraveghea.

Strada era pustie. Diego se simţea frustrat. De luni de zile îşi făcuse un obicei să-şi ia prânzul singur în micul lui restaurant şi să meargă pe urmă să facă dragoste cu vreo târfă. Patronul îi făcea rost de ele dând un simplu telefon. După o săptămână de muncă, avea şi el nevoie de acel divertisment de *macho* pentru a rezista un weekend întreg cu nevastă-sa, convinsă că-şi petrecea toate sâmbetele la Jefatura.

O maşină veche, neagră, apăru pe stradă rulând cu viteză mică. Un Nash. Încetini în dreptul lui Diego Suarez, apoi se opri câţiva metri mai departe. Poliţistul, curios şi nu prea, o urmări din ochi. Maşina, într-un scrâşnet de angrenaje martirizate, dădu înapoi până în faţa lui. Şoferul era tânăr, surâzător, cu plete lungi. Îi zâmbi poliţistului.

— *Que tal*, *che*[18]?

Diego Suarez aruncă o privire în interiorul maşinii aceleia mari şi dădu cu ochii de un păr arămiu şi de nişte picioare dezgolite. Rânji. Şoferul era un *vivos* – un proxenet – care încerca să-şi plaseze târfa cu care era asociat. Tentant, dar el avea altceva de făcut.

— *Gracias*, *no*, făcu el.

— *Vamos*, insistă şoferul. Cinci sute de pesos. Ia uite cât e de frumoasă…

Fata se foi în interior, se aplecă spre portieră şi o deschise.

Diego zări două picioare bine modelate, un păr arămiu buclat şi ţeava neagră a unui pistol automat. La cinci centimetri de faţa lui.

— Urcă!

Vocea fetei era dură, tăioasă. Cu mâna stângă îl trase pe Diego în interior cu o forţă imprevizibilă. Imediat maşina demară. Coltul i se înfipse sub centură, cu brutalitatea de care ar fi în stare un bărbat.

— Nici o mişcare!

Cu mâna stângă fata îşi smulse peruca arămie şi Diego Suarez o recunoscu pe infirmiera violată la spital! Era atât de uluit încât nu reacţionă pe loc. O văzuse intrând într-o casă de unde nu mai ieşise şi altă cale de acces nu mai exista.

Maşina gonea cu toată viteza pe străzile pustii de sâmbătă după-amiază. Diego îşi înghiţi anevoie saliva.

— Unde mă duceţi? întrebă el.

---

18 Ce mai faci, bătrâne?

— Lasă că ai să vezi tu, îi răspunse fata.

Era limpede că n-avea chef să vorbească. Merseră câteva minute în tăcere. Apoi, bătrânul Nash încetini pentru a pătrunde într-un garaj cu oblonul metalic ridicat, dând direct în stradă. De cum intră maşina, cineva trase oblonul.

— Coboară, ordonă Tupamara.

Diego se gândi la pistolul lui cu ţeava scurtă, purtat la brâu, dar Coltul îl viza prea de aproape. Se supuse. Şoferul rămăsese la volan.

— Treci cu spatele la zid, ordonă tânăra.

Diego Suarez se rezemă de ciment. Cum naiba putuse rebela să iasă din casă? Gândea că dacă va face ce i se va cere, poate va reuşi să scape cu viaţă. Fata se uită la el cu un aer absent.

— Îmi ştii numele? întrebă ea.

Clătină din cap, fascinat cu toate astea de frumuseţea ei.

— Nu.

— N-ai zis la nimeni că m-ai recunoscut azi-dimineaţă?

Un zâmbet lumină chipul alb ca varul al lui Diego. Lucrurile păreau să ia o întorsătură favorabilă…

— La nimeni, mă jur pe Dumnezeul meu.

Tupamara înclină din cap într-un semn uşor aprobator.

— Îţi mulţumesc.

Zâmbetul lui Diego îngheţă. Braţul care ţinea Coltul începuse să se ridice. Ţeava era îndreptată spre pieptul lui. Sângele îi îngheţă în vine, capul i se goli. Ridică o mână ca pentru a se apăra şi strigă:

— Nu!

— În seara aia la spital, te-ai purtat ca un porc, vorbi calm Flor. Dar, oricum, tot ai fi murit.

Primul glonţ de 45 îl lovi pe Diego chiar sub catarama centironului, spulberându-i coloana vertebrală. Şocul îl aruncă spre zid. Flor mai trase de trei ori în plin. Diego muri mai înainte de a se prăbuşi.

Flor privi baltă de sânge care se lăţea sub el. Timpanele îi mai vibrau încă, dureros. Mirosul acru de pirită umplu micul garaj. Îşi trecu Coltul în mâna stângă şi-şi făcu automat semnul crucii.

— Nu era un om rău, rosti ea cu o voce fără timbru. Şoferul, livid şi el, coborâse din maşină. O luă pe Flor de braţ.

— Acum, trebuie să plecăm! Repede!

Fata aruncă pistolul sub banchetă maşinii şi se lăsă pe spate. Bărbatul întinse o pânză peste cadavrul lui Diego Suarez, ajutat

de cel care aşteptase în garaj. Apoi, acesta din urmă dădu fugă să deschidă oblonul metalic. Maşina ieşi în marşarier.

Şoferul o apucă pe o stradă pustie care cobora spre mare. Împuşcăturile nu alertaseră pe nimeni. În spate, cu capul în mâini, Flor plângea în hohote.

Şi când te gândeşti că într-o zi îşi dorise să devină dominicană! Acum, nu mai era decât un înger al morţii, un înger care nu-şi încheiase misiunea. Şi, poate, n-o va termina niciodată…

*

* *

Telefonul nici nu apucă bine să sune că Malko îl şi ridică.

— Alo?

O tăcere de scurtă durată.

— *El Senor* Linge?

Lui Malko i se accelerară bătăile inimii.

— Diego?

— Nu, nu-i Diego, rosti vocea necunoscută. Am să vă transmit un mesaj din partea lui Fidel Cabrero. Vă aşteaptă la *Zum-Zum*, în seara asta, la ora unsprezece. La bar. E important.

— El unde-i?

— Nu ştiu, spuse vocea. Sunt unul dintre colegii lui. M-a rugat doar să vă telefonez…

Şi închise. Malko lăsă receptorul în furcă. Diego era de negăsit şi se lăsase noaptea… Echipajele poliţiei continuau să verifice domiciliul fiecăreia dintre cele patruzeci de novice. Fără nici un rezultat. Malko socotise că era mai înţelept să aştepte la Juan Etchepare, rămânând în legătură cu Jefatura.

Chris era tot la Diego acasă şi telefona din jumătate în jumătate de oră. Pentru a-i comunica doar că, nevasta lui plângea din ce în ce mai tare.

Laura Iglesia se învârtea fără rost prin casă, punând discuri şi combinând reţete de slăbire.

Malko îşi înmuie buzele într-o votcă de la gheaţă. Era din ce în ce mai convins că Diego Suarez nu va mai fi găsit în viaţă. Poliţistul mizase prea mult pe el însuşi. Din păcate, Malko nu ştia pe care dintre cele patruzeci de novice o urmărise.

De acum, singura lui şansă rămânea întâlnirea cu Fidel Cabrero.

Capitolul XI

Malko întoarse butonul aparatului de radio. Vocea de stentor a crainicului făcu să vibreze caroseria Mustangului.

— *A qui*, *Radio Oriental*, *teneremos un mesaje urgente para el Senor Diego Suarez*...

Agasat, Malko închise aparatul. Dacă s-ar fi acţionat la vreme, poliţistul ar fi fost găsit. Acum, Montevideo, era pe picior de război pentru descoperirea inspectorului de la Jefatura.

Radio Oriental difuza la fiecare cincisprezece minute un apel în vederea căutării lui. Poliţişti în civil şi în uniformă făceau razii prin barurile din port. Pe Calle Yi, toate ferestrele de la etajul patru al Jefaturii erau luminate. Ricardo Toledo, în persoană, conducea cercetările. Anchetarea novicelor nu dăduse rezultat. Cele mai multe erau plecate la Punta del Este, să petreacă sărbătorile sfârşitului de an.

Cu cât trecea timpul, cu atât era mai puţin probabilă descoperirea poliţistului.

Malko încetini pentru a intra în parchingul cabaretului *Zum-Zum*. Laura Iglesia consimţise să-şi ascundă picioarele, dar îşi oferea sânii într-o orgie de paiete aurii. Machiată violent, era aproape frumoasă. În spatele Mustangului, Chris şi Milton erau munciţi de gânduri negre. Întotdeauna avuseseră oroare de localurile de noapte şi în special de cele din ţările subdezvoltate. Şi pe deasupra, inactivitatea începuse să-i apese serios.

Parchingul era aproape gol.

— Ia uite, ce bizar, remarcă Laura. Nu-i nimeni. De obicei, sâmbăta e arhiplin aici. Probabil că s-au dus cu toţii la Punta del Este.

Cei patru ocupanţi ai Mustangului se îndreptară spre intrare. Cerberul în smoching văzându-i pe Chris şi Milton se încruntă.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu acceptăm decât cupluri.

Laura traduse.

Milton Brabeck îl fixă pe uruguayan cu o expresie atât de sinistră încât acesta bătu în retragere cu un metru.

— Noi doi formăm un cuplu, aruncă el. Nu se vede?

Jaboul de dantele se agită cu importanţă.

— Dezolat, domnilor, ăsta-i regulamentul.

Chris Jones se apropie şi-l apucă afectuos de jaboul din dantelă. Era mai înalt cu cel puţin douăzeci de centimetri.

— Să-l zdrobesc sau să-l fac bucăţi? întrebă el cu o licărire de ferocitate bucuroasă în ochii bleu-gri.

Cerberul, pe jumătate ştrangulat, se uită disperat spre un poliţist în uniformă. Malko tocmai îi strecura acestuia o bancnotă de cinci mii de pesos, explicându-i că ţinea cu adevărat să rămână toţi patru împreună.

— *Como no*! încuviinţă graţios poliţistul, plecând grăbit de la faţa locului pentru a-şi satisface o necesitate naturală.

Rămas singur, între Milton şi Chris, jaboul de dantelă simţi cum i se înmoaie intransigenţa.

— Cred că am putea face o excepţie, se hazarda el.

— Două, interveni Milton.

— *Como no*… Dacă binevoiţi să semnaţi în registru. O simplă formalitate.

Dându-şi toată silinţa, Chris semnă. „Georges Washington”. Laura Iglesia intrase înaintea lor şi reţinuse o masă lângă bar. *Zum-Zum*-ul era doar pe jumătate plin, în special de tineri care flirtau prin alveolele înţesate de perne. Chris şi Milton comandară fiecare câte un J and B pur, în cazul în care apa ar colcăit de amibe.

— Fidel n-a apărut încă, anunţă Laura. M-am interesat.

Un tânăr, numai coşuri, veni s-o invite la dans şi, pe ring, ea se lipi de băiat ca o ventuză.

Pentru a-şi ridica moralul, Malko ceru o sticlă de Moet et Chardon. N-aveau Don Perignon. Era zece fără zece. Malko se gândea ce-o vrea să-i comunice aşa de urgent Fidel.

*

* *

— Obişnuia să-şi facă mendrele cu o fată în fiecare sâmbătă, recunoscu poliţistul cel plăpând. Da’ nu voia să se afle.

— Unde? se congestionă Ricardo Toledo.

Era unsprezece noaptea. Nu pusese în gură nimic până la ora aceea şi acasă îl aşteptau treizeci de invitaţi.

— În restaurantul Parillada de pe Rambla. Patronul e un oarecare Juan. El e cel care…

Şeful poliţiei se şi repezise la telefon, fără prea multe speranţe. Era sigur că Diego Suarez fusese ridicat de rebeli. Ceea ce reprezenta o supremă insultă…

*

* *

— Sunaţi la el acasă.

Laura Iglesia începuse să aibă ochii tulburi, iar faţa ei asimetrică trăgea tot mai mult spre stânga. Lithiul îşi făcea efectul. Începuse de pe acum să-l privească pe Malko puţin cam prea stăruitor… Se ridică şi se îndreptă spre cabina ascunsă în spatele unei draperii de catifea roşie, din fundul discotecii.

Se făcuse unsprezece şi jumătate şi nici urmă de Fidel Cabrero… Fapt care-l neliniştea serios pe Malko.

Laura se întoarse cu un aer contrariat.

— Fidel a plecat să-şi petreacă weekend-ul la Punta, anunţă ea. Pe la patru după-amiază, cu maşina.

Malko îşi lăsă pe masă paharul cu Moet, fără să-l fi atins. La ora când primise telefonul din partea lui Fidel, acesta era pe drum… Prin urmare, nu-şi schimbase între timp planul.

— Ştiţi unde s-ar afla la Punta del Este?

— Nu, dar poate fi uşor găsit, spuse Laura. E un orăşel mic. Nu există decât o singură maşină Porsche verde.

Malko se ridică.

— Să mergem acolo.

Laura făcu ochii mari.

— La Punta?

— Vreau să pun mâna pe el, spuse Malko. Mai mult ca oricând, dacă nu cumva o fi prea târziu.

Coborâră scările. De data aceasta, văzându-i, cerberul în smoching dădu fuga la Mustangul oranj garat în fundul parchingului. Chris Jones afişă un surâs satisfăcut. Bariera limbilor fusese învinsă.

Cerberul pătrunse cu greu în Mustang-ul strâns între două Volkswagenuri. Silueta lui dispăru în interiorul maşinii.

Aproape în aceeaşi secundă, o explozie formidabilă zgudui parcarea. O enormă flacără ţâşni din locul unde se aflase Mustangul. Malko, gorilele, Laura şi poliţistul în uniformă fură trântiţi de perete de suflul deflagraţiei, sub un potop de sticlă spartă, căzută pe jos. Clădirea de beton se zgâlţâise din temelii. Prin ferestrele sparte ale *Zum Zum*-ului izbucniră urlete. Mai mulţi băieţi tineri săriră în parching agăţându-se de draperiile de catifea neagră de la ferestre.

Malko şi Chris se ridicară primii. Uşa care dădea în exterior spânzura dislocată. Peretele de sticlă dispăruse. Malko dădu fuga spre maşină, dar rămase uluit când văzu volanul Mustangului.

Complet contorsionat, mai era încă „ţinut” de o mână crispată, retezată chiar de la încheietură.

Laura, în genunchi, cu bluză smulsă de suflu, ciufulită, palidă, încerca să-şi acopere pieptul cu mâinile încrucişate.

Malko şi Chris se opriră în faţa a ceea ce mai rămăsese din Mustang. Capota dispăruse, portiera din stânga şi acoperişul fuseseră smulse, restul caroseriei – răsucită şi înnegrită. Cele două Volkswagenuri se transformară într-o grămadă de fiare vechi.

Pe trotuarul bulevardului, la o depărtare de douăzeci de metri, dădură peste ce mai rămăsese din cerberul în smoching. De nerecunoscut. Faţa nu era decât o masă informă, însângerată. Cămaşa frumoasă era ciuruită ca o strecurătoare. Zdrenţele de stofă se amestecau cu carne hărtănită şi cu sânge. O jucărie stricată. Când Chris îl apucă de picioare pentru a-i trage corpul, acestea alunecară singure desprinse de rest. În jurul localului de noapte se produse panică. Unii îşi luau prietena de mână şi o rupeau la fugă, alţii se adunau în jurul ruinelor Mustangului. Parchingul fusese devastat. Mulţumită lui Dumnezeu, nu mai erau şi alte victime. Bomba fusese plasată sub scaunul conducătorului, cu un detonator de presiune, declanşat sub greutatea persoanei care s-ar fi aşezat.

O maşină a poliţiei se opri pe partea opusă a bulevardului şi oamenii legii năvăliră în fugă.

Malko se apropie de Laura şi o ajută să se ridice. Milton Brabeck era încă ameţit fiindcă se lovise cu capul de zid. Malko se adresă unui ofiţer de la *Guardia Metropolitana*.

— Condu-ne imediat la Jefatura, ceru el. La Senor Ricardo Toledo.

Nu mai aveau ce face la *Zum-Zum*. Acum, Malko era sigur că Fidel nu mai avea să vină. Fără firea urâcioasa a lui Chris ar fi fost morţi cu toţii… Încercă s-o liniştească pe Laura care plângea.

— Du-te la Juan, îi spuse el. Să ne pregătească Opel-ul. De cum ne întoarcem de la Jefatura, plecăm la Punta.

*

* *

Proiectoarele montate pe o maşină a poliţiei aruncau o lumină crudă şi brutală în interiorul garajului. Corpul lui Diego Suarez nu fusese încă mişcat din loc. Micul grup de ofiţeri observau cadavrul în tăcere.

— A fost asasinat cu sânge rece, spuse Ricardo Toledo. Nici n-

a apucat să se folosească de arma lui.

Malko nu-şi putea lua ochii de la ceea de rămăsese din Diego Suarez.

Felul în care fusese atras în această cursă era o dovadă că rebelii făceau tot ce pofteau în Montevideo. Şi contraatacau. Malko ar fi trebuit şi el să fie mort. Ajunsese la Jefatura la timp pentru a sări în maşina lui Ricardo Toledo.

Nu ştia ce să facă. Era bine, oare, să-i vorbească şefului poliţiei despre Fidel Cabrero?

În cele din urmă se hotărî să tacă. Unul câte unul ieşiră afară din garaj. Malko se întoarse spre Toledo.

— Cum a fost descoperit? întrebă el.

Şeful poliţiei nu mai împroşca.

— Pardoseala garajului e înclinată. Sângele a curs afară, pe trotuar. Cineva a călcat în băltoacă şi şi-a dat seama.

— Şi eu am fost destul de încercat pe ziua de azi, remarcă Malko. Cred că…

Uruguayanul dădu din cap cu gravitate.

— Senor, mergeţi să vă culcaţi. Acum vedeţi cu ce fel de criminali avem de-a face. Dacă aflaţi ceva, comunicaţi-mi şi mie. Nefericitul ăsta de băiat a crezut şi el că se poate descurca singur.

— Nimic nou în privinţa lui Ron Barber?

— Nimic, recunoscu Ricardo Toledo. La Punta am urmărit o pistă falsă. Continuăm cercetările. Nu trebuie să descurajăm. Am să vă dau o maşină a poliţiei să vă conducă…

Malko mulţumi şi toţi trei urcară într-un Ford vechi.

Vila diplomatului paraguayan era puternic iluminată. Poliţiştii salutară şi-şi văzură de drum.

Juan Etchepare, în persoană, veni să deschisă uşa, încadrat între cei doi *pistoleros* şi, ieşindu-i în întâmpinare, îl strânse în braţe.

— *Fantastico*! Sunteţi în viaţă!

Privirea îi era înceţoşată în spatele ochelarilor. Laura îi povestise totul. În plină criză de nervi, plângea în hohote, întinsă pe patul mare şi rotund. Diplomatul paraguayan o convinse să dea peste cap un pahar plin ochi cu Hennessy şi culorile îi mai reveniră puţin.

— De ce au vrut să vă omoare?

Malko se aşeză. Aceeaşi întrebare şi-o punea şi el.

— Probabil pentru că acum au aflat că Fidel Cabrero era cel

care trăda, răspunse el.

Figură prelungă, colţuroasă a diplomatului se întunecă brusc.

— Au să mă ucidă şi pe mine! Trebuie să părăsesc ţara.

— Un om care ştie ce-l aşteaptă face cât doi, spuse Malko. Juan Etchepare aruncă o privire îngrijorată spre Enrique şi Angel.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să dau de Fidel Cabrero. Dacă nu-i prea târziu, replică Malko. Acum, sunt sigur că o cunoştea pe fata care l-a ridicat pe Ron Barber.

Din când în când, Laura, încă sub şoc, trăgea adânc aer în piept. Malko se ridică.

— Veniţi cu noi la Punta del Este?

Juan Etchepare negă printr-o mişcare a capului.

— Prefer să rămân aici. Luaţi maşina mea.

— Laura! o strigă Malko. Plecăm!

Avea neapărată nevoie de tânăra femeie. Fără ea nu l-ar fi putut găsi pe Fidel Cabrero.

Oftând, Laura Iglesia tocmai îşi schimba hainele. Cinci minute mai târziu, îşi făcu apariţia, cu ochii încă roşii.

Juan conduse grupul format din Malko, gorile şi Laura până la garaj. Cei doi americani se aşezară în spate.

Juan se aplecă prin geamul coborât.

— Să fiţi cu ochii în patru!

— Am să încerc, spuse Malko.

Demară şi ieşi din grădină. Alături de el, Laura suspina întruna.

Lui Malko nu-i trebuiră decât cinci minute pentru a da în Interbalnearia, autostrada care ducea spre Punta del Este. Epuizată, Laura adormi aproape imediat.

Farurile luminau bitumul pustiu. Era aproape două noaptea. Malko se gândi la Ron Barber. Trecuseră de acum opt zile.

Capitolul XII

Pendula de la intrare marcă prin douăsprezece bătăi miezul nopţii. Imediat, toate cuplurile se opriră din dans cu exclamaţii de bucurie.

Fidel Cabrero se grăbi pe parchetul ceruit, sprijinindu-se în bastonul lui. Voia să ajungă la Flor, pe care tocmai i-o luase un student în drept, înnebunit după jerk. Ea se lăsă îmbrăţişată de el, îndepărtându-l pe celălalt. Strigăte de bucurie erupeau din toate părţile. Prin ferestrele deschise spre pădurea deasă de pini, pătrundea aceeaşi hărmălaie venind dinspre vilele învecinate. Cartierul rezidenţial din Punta del Este sărbătorea Anul Nou.

— *Feliz Ano*, şopti Fidel.

— *Feliz Ano*!

Vocea fetei era gravă, dar ea surâdea. Încurajat, tânărul se aplecă şi o sărută pe gură. O simţi uşor întredeschisă şi-şi apăsă buzele mai tare. Apoi, fără o vorbă, o luă pe Flor de mână şi o trase către una dintre ferestre. Mireasma de răşină se odihnea după dogoarea zilei. Fidel îşi petrecu braţul în jurul umerilor fetei. Se simţea formidabil de bine după ce băuse două pahare de J and B aproape fără apă.

Flor părea să fi băut şi ea. Trăsăturile îi erau adâncite şi ochii îi străluceau cam prea tare. „De parcă ar fi făcut dragoste”, gândi Fidel. Şi totuşi, ea fusese cea care-l invitase la acest revelion.

Era îndrăgostit nebuneşte de Flor şi făcea tot ce-i stătea în putere ca s-o determine să renunţe la proiectul ei de a intra definitiv în rândul dominicanelor. Ştia că pentru multe fete din înalta societate noviciatul nu era decât un fel de ultimă etapă a învăţământului catolic. Unele dintre novicele mănăstirii Rivera nu mai erau de mult virgine. Mai curând se măritau decât să se călugărească.

Dar Flor era altfel. Fidel aflase că înainte să ajungă la dominicane suferise o decepţie amoroasă cu un student la medicină. Era convins că făcuse dragoste cu tânărul acela.

Într-o oarecare măsură, pentru a o epata acceptase Porsche-ul. Dar şi ca o compensaţie pentru piciorul pe care-l târâia. Ea însă nu urcase de prea multe ori în maşina verde. De parcă s-ar fi îndoit de provenienţa ei. Iar Fidel îşi ferecase în colţul cel mai

secret al minţii întâmplarea tragică petrecută cu părinţii fetei.

Se uită la ea şi o găsi tare frumoasă în fustă ei neagră evazată, bluza albă şi părul adunat în coadă de cal. Din cauza maxilarelor ei voluntare, avea întotdeauna un aer puţin agresiv… În jurul lor, dansul reîncepuse. Toată Punta del Este se distra. Foarte mulţi argentinieni, veniţi din Buenos-Aires. În vila în care se aflau Flor şi Fidel nu erau decât tineri. Locuinţa aparţinea părinţilor unui elev de la „Stella Marris”, plecaţi în Europa, la Saint-Moritz. Flor îl invitase pe Fidel chiar în dimineaţa acelei zile.

Se aruncase imediat în maşină. Era cea mai frumoasă zi din viaţa lui! Tot drumul o ţinuse de mână. La fiecare post de taxare de pe autostradă, îndrăznea chiar să depună o sărutare pe gâtul fetei. Contrar obiceiului ei, Flor nu mai era reticentă. Dimpotrivă. Fidel gândea că, probabil, Ron Barber avusese dreptate când afirmase că maşina le va face pe fete să uite de piciorul lui atrofiat. Chiar şi pe o idealistă ca Flor.

Muzica se opri în urletele câtorva înfierbântaţi. Dar majoritatea avea mai degrabă chef de flirt. Melodia nostalgică a cântecului „A fost cândva o revoluţie” umplu încăperea. Flor îşi ridică ochii spre Fidel.

— Vrei să dansăm?

Îşi lăsă bastonul şi o urmă pe ring, cu inima bubuind. Din cauza piciorului nu se putea mişca prea mult. Strâns îmbrăţişaţi, oscilau în umbră printre alte cupluri. Fidel se aplecă şi o sărută pe obraz.

Flor ridică faţa şi buzele lor se atinseră. Fidel apăsă mai tare gura tinerei fete, apoi, brusc, ea îi întoarse sărutarea. Fidel o strânse la piept din toate puterile.

— Te iubesc, murmură el. Te iubesc.

În acelaşi timp trupul i se trezise imperios. După ce o cunoscuse pe Flor, făcuse arareori dragoste şi nervii i se resimţeau. Spre imensa lui surpriză, Flor nu se feri. Dimpotrivă. Prin bluză de voal îi simţea globurile calde ale sânilor.

Fără un cuvânt, fata îşi lipi obrazul de pieptul lui şi îşi înnodă braţele de gâtul băiatului. Iar el transpira, respira cu greu, sperând ca dansul să nu se mai oprească niciodată.

Discul se întrerupse. Pe un fotoliu capitonat de lângă ei, un cuplu discuta furios, între două sărutări, problema reformei agrare. În Uruguay, tinerii amestecau întotdeauna amorul cu politica.

Îşi făceau cu toţii o chestiune de onoare din a se elibera de

morala burgheză, afişând opinii de stânga şi avangardiste. Unii mergeau până într-acolo încât să propovăduiască amorul în colectiv, rebotezat „simpozion de discuţii erotice”.

De altfel, în Uruguay, moravurile fuseseră întotdeauna libere prin tradiţie. Logodnica îşi petrecea în mod frecvent vacanţele în casa logodnicului. Rare erau cele care se măritau virgine.

Fidel rămase pe ring cu braţul în jurul mijlocului fetei. Uitase de oamenii morţi din cauza lui, de bărbatul blond care voia să-l salveze pe Ron Barber, de CIA şi de Tupamaros. Nu-şi mai dorea decât un singur lucru: să facă dragoste cu Flor.

Muzica începu din nou. Fidel profită pentru a-şi strânge mai tare în braţe partenera. Nu-şi mai putea stăpâni dorinţa. Dacă ar fi fost destul de cald s-ar fi dus cu toţii să se scalde în miez de noapte.

Flor se înălţă până la urechea lui Fidel Cabrero şi-i şopti:

— E prea multă lume aici. Mi-ar plăcea să fiu singură cu tine.

Mai înainte ca el să-şi revină din surpriză şi uimire, îl luă de mână. Se strecurară prin mulţimea dansatorilor şi ieşiră pe coridor. Fidel profită de moment pentru a încerca s-o sărute din nou. Flor se desprinse foarte repede.

— Nu aici.

Tânăra fu aceea care îl trase spre scara ce trosni sub paşii lor. La primul etaj, deschise o uşă şi pătrunse într-unul dintre dormitoare. Închise liniştită uşa în urma lor.

— Aici o să ne simţim bine, spuse ea.

Aprinse o veioză. De jos se auzea hărmălaia petrecerii. Apoi, se întoarse spre Fidel şi-l sărută lung, cu patimă. Fidel nu mai putea. Fără voia lui, mâna îi urcă în lungul fustei mângâindu-i coapsele, atingându-i proeminenţa pântecului, oprindu-se şi crispându-se acolo. Niciodată nu ajunsese atât de departe.

Flor se răsturnă singură pe pat. Imediat, Fidel se aruncă peste ea, începu să-i descheie stângaci bluza, dându-i jos sutienul. Îşi înfundă capul între rotunjimile calde, sărutând, lingând pielea dulce ca un dement.

Flore nu-i rezistă.

Lui Fidel îi venea să urle. De plăcere şi de dragoste. În maniera ei romantică, Flor făcuse bine că nu-i spusese nimic mai dinainte, că alesese Anul Nou pentru a i se oferi.

— Te iubesc, murmură el. Oh, Flor!

Poate pentru ca să-l ierte că-i stricase fermoarul fustei. Fata alunecă din haine şi se rostogoli pe spate, cedând fermecătoare.

Timp de câteva minute el o admiră aşa cum era, cu pantofii, ciorapii şi lenjeriile de un alb orbitor. În fugă, îi trecură prin minte revistele porno importate clandestin din Argentina. Dar ea era femeia pe care o iubea şi acum era sigur că i se va da.

Flor îşi săltă şoldurile pentru a-l ajuta să scoată ce mai avea pe ea. Silueta albă i se decupa în penumbră. Lui Fidel nu-i venea a crede că o ţinea în braţe goală. O strânse la piept mai s-o frângă, sărutând-o peste tot, unde îndrăznea. Când îşi lăsă capul pe pântecul ei simţi că pielea fetei era impregnată de parfumul folosit de obicei. Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru: ea premeditase acest abandon total. Excitarea lui se declanşă dezlănţuită.

Simţindu-i trupul tresărind, nu mai fu capabil să se reţină multă vreme.

Îi căută pântecul cu sângele bubuind în tâmple. Cu picioarele îndoite, fata îl ajută. O penetra dintr-o singură mişcare rectilinie. I se oferea docilă, aprobatoare. Bazinul ei însoţea mişcările dezordonate ale tânărului.

— Fidel! murmură.

Băiatul avea impresia că i se lichefiase coloana vertebrală şi se încrustă şi mai tare în partenera lui, fericit la culme. Zgomotul petrecerii ajungea până la el ca prin ceaţă. O altă pereche făcu să trosnească scara de lemn iar apoi pătrunse în camera învecinată, prăbuşindu-se pe pat.

Brusc, simţi ceva umed pe obrazul lui: Flor plângea.

— Te-a durut, întrebă el cuprins de nelinişte.

Fata scutură din cap fără să-i răspundă.

— Ce ai?

Tânăra femeie nu scoase o vorbă, mulţumindu-se să se strângă şi mai tare lângă Fidel. Şi cum el rămăsese în ea, începu să simtă cum îi renaşte dorinţa.

*

* *

Opel-ul gonea cu 140 la oră. Când putea. Interbalnearia n-avea dintr-o autostradă decât posturile de taxare, cu trei sute de pesos, din treizeci în treizeci de kilometri. Ciuruită ca o strecurătoare, îngustă, prost semnalizată, ea se transforma fără nici o avertizare într-un drum obişnuit, la intervale neregulate. Din fericire, la acea oră înaintată, practic, circulaţia era zero. Toţi uruguayenii serbau revelionul.

Malko asculta Radio Oriental ca să nu adoarmă. Chris şi Milton

moţăiau. Laura, care nu-şi revenise încă în urma exploziei de la *Zum-Zum*, părea să-şi fi pierdut tot erotismul. Cadavrul însângerat al lui Diego Suarez îl obseda pe Malko. Cine era fata asta care nu se dădea în lături să ucidă cu sânge rece de două ori la rând – ca să nu mai vorbim de bombă – pentru a se acoperi?

Era convins că Fidel Cabrero era ameninţat de acelaşi pericol.

*

* *

Fidel căzu pe spate cu trupul frânt şi capul golit. Pentru a cincea oară se descărcase în corpul docil al lui Flor. Niciodată mai cunoscuse o asemenea împlinire sexuală. Tânăra femeie îl provocase să se depăşească. De parcă ar făcut un rămăşag cu ea însăşi să-l stoarcă de toată substanţa, să-i lase o amintire cum nu mai avusese el niciodată până atunci. Acum, lipit de Flor, visa. Încă un an şi îşi termina studiile. Pe urmă, se puteau căsători şi trăi fericiţi împreună.

Se foi puţin din cauza piciorului său atrofiat. I se anchiloza cu uşurinţă.

Întoarsă pe o parte, Flor începu să-l mângâie delicat pe faţă, răsfirându-şi degetele prin barba lui.

— Bietul de el, o auzi murmurând.

Fidel se răzvrăti şi dădu s-o atragă spre el.

— De ce, mă rog, „bietul”? o întrebă. Sunt cel mai fericit dintre bărbaţi.

O privi. Flor nu mai plângea. Ochii ei erau adânci, duri, strălucitori. Subliniaţi de cearcănele vineţii ale amorului.

— De ce ai făcut una ca asta? întrebă ea cu blândeţe. De ce?

Fidel avu impresia că ea îi strivea pieptul cu amândouă mâinile. Era mult prea nedrept! N-o să fie niciodată în stare să le înţeleagă pe femei.

— Dar tu ai fost cea care a vrut! protestă el. Tu…

Flor îi puse un deget pe buze.

— Ssst. Nu vorbesc de acum, ci de rest.

Tânărul îşi încruntă sprâncenele.

— Nu înţeleg.

Dar sângele îi îngheţase. De fapt, înţelegea. Într-o străfulgerare, el revăzu toată succesiunea de fapte care-l conduseseră în seara aceea la Punta del Este. Nu mai era decât un copil nefericit şi iresponsabil.

— Pe mine să nu mă minţi!

Vocea lui Flor era plină de reproşuri.

— Te rog să mă ierţi murmură Fidel.

— Nu mie trebuie să-mi ceri iertare, făcu tânăra, ci oamenilor care au murit din cauza ta. Celor unsprezece. Şi mamei mele.

El îşi muşca buzele de ruşine. În spatele lentilelor, ochii îi jucau în lacrimi. Calmul lui Flor era oribil, deconcertant. Ce-i drept, el era responsabil de moartea părinţilor ei.

— N-am vrut, se bâlbâi el. Îţi jur.

— Ştiu, rosti grav Flor.

Inima lui Fidel bătea înnebunită. De ce alesese Flor acel moment ca să-i spună aşa ceva? Şi de ce i se dăruise dacă ştia? Gândul îl reconfortă.

— Mă ierţi? întrebă el timid.

— Te iert, spuse lent Flor.

Atunci, însemna că era bine. Morţii se îndepărtară în trecut, în abstract. Fidel nu se mai gândea decât la trupul cald al lui Flor, strâns lipit de al lui.

Totuşi, un lucru nu-i dădea pace.

— Cum de-ai aflat? o întrebă.

Flor zâmbi trist.

— Ai fost trădat. Trădătorii sunt întotdeauna trădaţi.

Tresări din nou, cuprins de panică.

— De acel Prince…

Flor îi aruncă o căutătură bizară.

— De cel care ţi-a dăruit cei treizeci de arginţi, preţul vânzării lui Iuda.

Fidel se ridică:

— Barber!

— Eu am fost cea care l-a răpit, împreună cu alţi tovarăşi, mărturisi liniştită Flor. Ştiam că se strecurase un trădător printre noi. Barber a fost torturat până ce ţi-a dat numele. A rezistat mult. E un bărbat curajos.

Fidel Cabrero îşi simţi gâtlejul uscat. Nu se îndoise niciodată că Flor făcea parte dintre Tupamaros, ca şi părinţii ei. Dar chiar până într-atât? Brusc, îşi dădu seama de rest.

— Deci, tu l-ai omorât pe celălalt american la spital?

— Da.

În vocea ei nu se desluşea nici bravadă, nici ruşine.

— Când totul se va termina, adăugă ea. Îmi voi face legământul de credinţă. Voi avea înaintea mea o viaţă întreagă pentru pocăire.

Din nou panica îl paralizează pe Fidel. Un nod oribil care-i ştrangula stomacul.

— Dar. Flor, noi ar fi trebuit să ne…

Se uită la el cu gravitate.

— Fidel, în seara asta am vrut să fii fericit. Ţi-am dăruit tot ce ţi-ai dorit de la mine. N-am să uit niciodată. Îmi pare bine că am făcut dragoste cu tine, pentru că tu mă iubeşti. Ştiu că, într-o anumită măsură, ai trădat şi din cauza mea. Ai vrut să mă epatezi. Acum, aş dori să-ţi cer un serviciu.

— Absolut tot ce doreşti, exclamă Fidel.

Era profund mişcat de măreţia sufletului ei. Nu-i adresase nici un cuvânt de reproş. Şi totuşi, ajunsese orfană din cauza lui.

— Nu mi-ai pomenit niciodată numele printre informaţiile pe care le-ai dat?

Tânărul sari în sus.

— Niciodată, ce-ai înnebunit!

Tânăra clătină din cap.

— E bine.

— Ce-ai de gând să faci?

— Tu trebuie să faci ceva, spuse ea. Iată serviciul pe care-l aştept de la tine. Te îmbraci şi pleci cu maşina pe şosea spre Montevideo. (Tăcu). Poţi merge cu viteză foarte mare. Şi nu-i nevoie să ajungi la destinaţie.

O privi fără să priceapă.

— De ce?

În ochii lui Flor erau lacrimi.

— Pentru că, dacă te întorci, în faţa casei te aşteaptă doi tovarăşi care au ordin să te ucidă. Dacă, din întâmplare ai să scapi, ar trebui să fugi din Montevideo ca să mai rămâi în viaţă…

— Dar cine a dat ordinul?

— Eu, răspunse Flor.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Timpul necesar că ideea să-şi facă loc în capul tânărului. Flor îl privea cu ochi trişti, patetici. Îşi trecu mâna peste obrazul lui.

— Fidel, murmură ea, tu trebuie să mori. Tovarăşii mei nu vor înţelege, dar eu îţi dau o şansă să te porţi ca un bărbat. Dacă mori pe drum, nimeni nu va afla niciodată că tu ai trădat. Cu excepţia a trei persoane, care nu vor sufla o vorbă. În ceea ce te priveşte, rezultatul e acelaşi. Te implor, lasă-mi o amintire frumoasă despre tine. Dacă n-ar fi fost toate astea, cred că aş fi putut să te iubesc. Pentru că eşti un nefericit.

Flor tăcu. El îşi simţi nodul din gât crescând şi sufocându-l. Cu maxilarele încleştate, tânăra îl privea. Fidel numără în gând până la zece, apoi se ridică în picioare ca un automat.

Se îmbrăcă repede, fără un cuvânt. Cu capul sprijinit de perete, Flor se uita la el. De jos, se auzea mereu muzica.

Când fu gata îmbrăcat, Flor se sculă şi se apropia de el. Îşi încolăci braţele de gâtul lui şi-l sărută apăsat pe gură. Buzele lui erau ca de gheaţă. Îşi dădu seama că ar fi vrut să-i spună ceva şi se trase într-o parte.

Băiatul se uita la ea nenorocit.

— Eşti sigură că nu mai există o altă modalitate de…

Ea clătină din cap.

— Nu-mi face sarcina şi mai grea, Fidel.

Privirile lor rămaseră înfipte una în cealaltă, apoi tânărul se mişcă. Totul îl durea. Nu mai putea nici vorbi. Deschise uşa şi ieşi repede pentru ca Flor să nu-i vadă lacrimile. Din spate, îi auzi vocea dulce, frântă de amărăciune:

— *Vaya con dios*, Fidel!

Maşina era acolo unde o lăsase. Urcă şi puse cheia în contact. Motorul începu să toarcă. Lacrimile îi înceţoşau vederea. Trecu în viteza întâi şi demară cu mintea plină de Flor. Prin aleile pădurii de pin trebui să meargă încet, până ieşi la drumul mare. Rachetele unui foc de artificii îl făcură să tresară.

Apoi, acceleră progresiv. Timp de câteva minute se simţi mai bine. Motorul rula rotund, indicatorul de viteză arăta 145 la oră. Drumul era pustiu. Aprinse farurile cu iod ca să vadă mai bine denivelările, depăşi o maşină hodorogită care abia se târa şi izbucni în hohote de plâns. Se terminase. Totul se terminase.

Mental, trecu şoseaua în revistă pentru a găsi locul potrivit unde urma să îndeplinească dorinţa lui Flor. Îl descoperi destul de repede: cunoştea drumul pe de rost. Îi mai rămâneau cam zece minute de trăit. Fidel înalţă o rugă fierbinte ca Dumnezeu să-i dea curaj să meargă drept înainte. Din ce în ce mai tare, piciorul lui strivea acceleratorul. Deschise la maximum radioul şi nimeri peste vocea tunătoare a unui spicher.

— Radio Oriental vă doreşte un an fericit. *Nuova et feliz ano*!

Farurile albe spintecară noaptea, decupând din întuneric arbori şi câmpii. Acceleratorul era la fund. Fidel privi indicatorul de viteză ca într-o beţie uşoară: 205 la oră. Niciodată până atunci nu mai îndrăznise să-şi forţeze aşa motorul. Acum, nu mai avea importanţă. Un panou indicator apăru pentru o fracţiune de

secundă în lumina farurilor: intersecţia cu drumul 91 spre Pan de Azucar. Fidel strânse volanul. Nu trebuia să ia curba, să nu cumva să ia curba!

Închise ochii, cu vuietul celor şase cilindri bubuind în urechi.

*

* *

Malko frână brusc. Un poliţist în uniformă îi făcea semn să încetinească. Nu mai rămăsese decât o jumătate de oră până la Punta del Este. Pe o parte a drumului erau oprite câteva maşini şi o ambulanţă. În momentul în care Malko depăşea grupul, zări o caroserie verde, mototolită, scâlciată, zdrobită de un pom. Frână cu o înjurătură urâtă, coborî şi alergă spre locul accidentului.

O asemenea coincidenţă era cu neputinţă…

Doi poliţişti cercetau cu o lanternă interiorul maşinii lui Fidel Cabrero. Malko se apropie. Partea din faţă dispăruse, volanul ajunsese pe canapeaua din spate. Scaunul era plin de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Unul dintre poliţişti ridică din umeri.

— Oh! *Uno loco*[19]! A încercat să ia virajul cu 200 la oră. Ceasul indicator a rămas blocat. Trebuie că era beat turtă. Odraslele astea ale bogătaşilor au impresia că Dumnezeu e mereu cu ele…

— E mort?

Poliţistul dădu din cap.

— *Claro que si*… Cum credeţi că ar fi putut scăpa după un asemenea impact? Trebuie că n-a suferit prea mult.

Malko se îndepărtă, răvăşit şi gânditor. Diego Suarez, Dennis O’Hara şi acum Fidel Cabrero. Trei morţi, pentru că încercaseră să se apropie de misterioasa Tupamara. Nu putea crede că Fidel murise accidental. Era o coincidenţă prea extraordinară.

Fidel Cabrero venea dinspre Punta del Este când s-a omorât. Deci, acolo trebuia să meargă şi el. Fiindcă telefonul primit nu fusese din partea lui.

Malko urcă în Opel cu un sentiment de nelinişte.

---

19 Un nebun!

Capitolul XIII

Laura Iglesia se strecură printre mesele ticsite de lume din *Bungalow Suiso* pentru a ajunge la Malko. După expresia ei triumfătoare înţelese că dăduse peste un fir. Din zorii zilei cutreieraseră toată Punta del Este în căutarea cuiva care să-l fi văzut pe Fidel Cabrero.

Laura se aşeză între Chris şi Milton.

— Şi-a petrecut revelionul cu o întreagă trupă de tineri, anunţă ea.

Dintr-o dată, lui Malko i se păru acceptabil surogatul de pateu de gâscă! Deşi mâncarea era de-a dreptul infectă iar preţurile exorbitante, *Bungalow Suiso* – chipurile, o cabană de munte – era cel mai scump şi cei mai frecventat local din Punta. Îi făcea pe „orientalii” acestei ţări cu un şes disperant, să viseze la munţi şi zăpadă…

— Unde sunt?

Laura bău un pahar plin de vin chilian de 14° înainte de a răspunde, savurându-şi triumful.

— S-au dus cu toţii pe plajă, spuse ea, în dreptul cargoului naufragiat:

— Fantastic!

Ochii aurii ai lui Malko străluceau într-o lumină aproape hipnotică. Se apropia de ţintă. Cea care-l împinsese la moarte pe Fidel trebuia să fie în grup.

Laura îl privi fără să priceapă.

— Dar nu ştiţi de care fată-i vorba. Sunt o sumedenie.

— Am eu o idee, spuse Malko.

Putea, în sfârşit, să verifice indiciul lui Diego. La plajă se mergea în costum de baie.

Îi adresă un surâs graţios lui Chris Jones, care-şi pusese discret revolverul sub şervet, gata de orice.

— Mergem imediat la plajă. O să ne priască.

Chris şi Milton se uitau la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile. N-aveau încredere în mările care nu erau americane.

*

* *

O adiere călduţă înviora Playa Brava, la răsărit de Punta del

Este. Privit dintr-acolo, micul oraş părea un amestec de staţiune balneară englezească şi de un Deauville ai anilor 30, cu clădirile lui din cărămidă roşie. Cele câteva blocuri mari şi moderne nu reuşeau să-l întinerească.

Malko păşea agale pe nisip, pregătit pentru baie. Era întâi ianuarie. Bizară impresie. Laura tropăia pe lângă el, îndesată ca un cârnat, într-un costum negru care nu izbutea s-o arate mai suplă. Opel-ul condus de Chris, venea din urmă pe drumul care se întindea de-a lungul plajei. În spatele lor se ridica oribilul hotel-cazino *Raphael*, cu care se mândrea Punta şi unde nu era acceptat nici un client sub optzeci de ani.

— Uite-l, anunţă Laura. Îi cunosc pe câţiva.

Cu toate astea, nu era deloc stăpână pe vocea ei.

Un întreg grup de tineri stăteau întinşi pe plajă sub umbrele, cu tranzistoare şi reviste. Lui Malko îi venea să se ciupească! Nu erau decât nişte copii! Una dintre ei se afla, probabil, la originea a trei asasinate şi o răpire!

Laura se îndreptă spre grup. Un băiat o observă, se ridică şi veni s-o sărute. Se făcură prezentările.

Îi invitară să se întindă. De îndată, un grup restrâns îl înconjură pe Malko. Străinii îi fascinau pe uruguayeni. Le răspunse politicos la întrebările legate de Europa, cu gândul aiurea. Din spatele ochelarilor negri, examina picioarele celor şase fete din jurul lui.

Rapid, elimină patru. Nici una nu avea fatidica aluniţă. Mai rămâneau două întinse pe burtă, care voiau să se bronzeze.

Unul dintre băieţi se ridică şi luă de mână o fată, trăgând-o spre mare. Se luă după el fără entuziasm.

Malko aşteptă câteva clipe şi-i ajunse din urmă.

— E amuzant să faci baie în mare la întâi ianuarie, remarcă el.

Apa era destul de rece. Intrară în valuri şi înotară puţin. Părul negru al fetei plutea pe apă de parcă ar fi fost înecată.

— E rece, spuse deodată băiatul.

Făcură cu toţii cale întoarsă. Malko înotă cu viteză pentru a ieşi primul din mare. Fata ajunse după el, adusă de un val. Îi întinse galant mâna ca s-o scoată din apă. Timp de câteva secunde se aflară faţă în faţă. Malko îşi coborî privirea spre coapsele pline. Avu impresia că i se topeşte respiraţia. Pe interiorul pulpei drepte, chiar aproape de chilot, se vedea o aluniţă mare, cafenie, înconjurată de câteva fire păr.

Vocea tinerei îl smulse din contemplaţie.

— La ce vă uitaţi?

În glasul ei se simţea doar iritare, dar nici umbră de nelinişte. Malko îşi ridică privirea. Ochii lui aurii căpătară pe loc striaţii verzi. Inima îi bătea cu putere în piept. După o săptămână însângerată în care se jucaseră de-a v-aţi ascunselea, se afla, în sfârşit, dinaintea celei care-l răpise pe Ron Barbar, îl ucisese pe O'Hara şi încercase să-l asasineze şi pe el… Această fată cu chip voluntar, încă de copil, cu corpul îmbobocit, dar plină de farmec.

— La picioarele dumneavoastră, răspunse el. Sunt superbe.

Tânăra făcu o mutriţă amuzată şi dispreţuitoare.

— Sunteţi cam indiscret. Am impresia că nici nu ne cunoaştem?

De data aceasta ironia era perceptibilă. Malko ezită doar o secundă. Cu o ocazie ca asta nu avea să se mai întâlnească niciodată. Schiţă un surâs rece.

— Vă privesc mai ales aluniţa, completă el.

Tânăra uruguayană roşi.

— Senor, sunteţi un prost crescut, se burzului ea.

Malko n-o pierdea din ochi.

— Mi s-a vorbit de această aluniţă.

— Ce?

Malko îşi înfipse ochii lui aurii în privirea ei.

— Un anume Diego Suarez, adăugă el. Cred că a atins-o fără să vrea, într-o anumită seară, la spitalul Ferreira.

Pupilele fetei se dilatară fantastic. Malko îi văzu muşchii maxilarului crispându-se şi o expresie de ură incredibilă îi luă locul furiei. Apoi, cu un efort supraomenesc, îşi destinse trăsăturile feţei.

— Habar n-am ce tot vorbiţi, spuse ea. În orice caz, sunteţi un individ grosolan.

Îi întoarse spatele. Malko o înhaţă de braţ, împiedicând-o să se depărteze. Ea îi ţinea piept ca o pisică furioasă.

— Domnişoară, articulă Malko, punând în glasul lui toată răceala de care era în stare, am venit la Montevideo să-l recuperez pe Ron Barber. În viaţă, dacă e posibil. Nimic nu mă va putea opri. Dacă te predau poliţiei ai să fii torturată, iar eu nu am să dau de Barber. Dumneata l-ai asasinat pe Dennis O'Hara pe patul de spital. Îţi fac o ofertă: dă-mi-l pe Ron Barber şi nu te denunţ.

O lumină ambiguă trecu prin ochii tinerei uruguayene. Apoi privirea îi deveni dură, distantă, ostilă.

— Nu înţeleg nimic din tot ce-mi spuneţi.

Băiatul cu care făcuse baie o striga.

— Flor, vino! Mergem la Fernandez, pictorul.

Flor îi adresă lui Malko un surâs ironic.

— N-aş vrea să vă părăsesc, Senor, dar mă aşteaptă prietenii mei. Vă rog să mă scuzaţi.

Malko se împotrivi printr-o mişcare a capului. Îi arătă cu degetul pe Chris şi Milton sprijiniţi de zidul scund de piatră care străjuia plaja.

— Nu mai juca teatru cu mine, nu sunt singur. Îţi dau o oră să te hotărăşti. De acum, nu te mai pierd din ochi. Ori mă conduci la Ron Barber, ori te conduc eu la Jefatura.

Flor nu răspunse. Se desprinse din mâna lui şi se depărtă. În ciuda tinereţii ei, fata asta era de oţel. Dar Malko se hotărâse să fie fără cruţare. Acum avea, într-adevăr, o şansă de a-l regăsi pe Ron Barber.

*

* *

— E timpul, spuse Malko.

Ieşi împreună cu Milton din Opel. Chris stătea ceva mai departe, supraveghind plaja, în josul falezei pustii.

Pentru a ajunge la vila pictorului, trebuia parcurs un soi de *No man's land* [20]de coline.

Începând de la Playa Brava, Opel-ul urmărise cele trei maşini ale tinerilor.

Vila în care se afla Flor, se etaja în lungul falezei, până pe plajă, într-o suită de mici construcţii albe, spoite cu var.

Laura ţinuse să vină şi ea. Plină de curaj.

Chris Jones îşi prinsese la curea Coltul. Milton Brabeck ţinea în buzunarul costumului său deschis la culoare un lansator de rachete miniatural, în stare să străpungă un zid de beton. Şi, din considerente foarte întemeiate, pe rebeli.

— La primul gest suspect, indiferent al cui, îi avertiză Malko, trageţi.

Şi el se înarmase cu revolverul lui extraplat.

Un bărbat pleşuv, îmbrăcat într-o cămaşă albă, le deschise. Cam prea afabil. Peste tot erau suspendate pânze. Câteva persoane stăteau întinse lângă o piscină în cantilever.

— O căutăm pe Flor, spuse Malko.

---

20 Ţară a nimănui – limba engleză în original, (n. tr.).

— E pe plajă, îl informă pictorul. Să vă arăt cum ajungeţi acolo.

O scară mică şerpuia pe cei douăzeci de metri ai diferenţei de nivel.

O porni într-acolo. Milton şi Chris îl acopereau de la o distanţă de zece metri, cu nervii încordaţi.

Flor se afla pe plajă, puţin mai departe. Singură. Întinsă pe un prosop, cu o revistă şi o geantă de plajă. Ca o studentă inocentă care se bronza.

Malko puse un picior pe nisip şi se întoarse. Nu voia să se expună nici unei surprize.

— Pregătiţi armele, le spuse lui Chris şi Milton.

Fără grabă, cei trei bărbaţi se apropiară de tânăra care stătea nemişcată pe nisip. Îi privea venind, de parcă ar fi fost nişte oameni obişnuiţi, ieşiţi la plimbare. Când nu-i mai despărţea decât un metru, ea îşi scoase ochelarii şi-l măsură ironic pe Malko.

— Ei, Senor, aşa or fi făcând curte bărbaţii din ţara dumneavoastră?

Părea perfect decontractată.

Malko n-avea nici un chef de glume.

— V-am făcut o propunere, spuse el. O acceptaţi?

Ea clătină din cap.

— Nu fiţi stupid, Senor, n-am nimic să vă spun.

— În acest caz, sunt obligat să vă iau cu mine. Îi veţi explica lui Ricardo Toledo cât sunteţi de inocentă. Ridicaţi-vă.

Cum ea nu se mişca, Malko se aplecă s-o apuce de braţ şi s-o salte.

— Nu puneţi mâna pe mine. Ori sunteţi un om mort.

Malko abia se stăpâni să nu-i râdă în nas. Chiar dacă ar fi ascuns o armă în geanta ei de plajă, Chris şi Milton ar fi avut destul timp să i-o transforme în dantelă.

— Gata cu gluma, spuse el.

Fără a-l scăpa din ochi, Flor trase uşor prosopul de lângă ea, descoperind o cutie metalică, lungă de aproximativ cincisprezece centimetri, lată de zece şi cu puţin mai înaltă. Pe suprafaţa superioară se afla un buton pe care se aşezase degetul lui Flor. Aceasta rosti cu o voce calmă:

— Am aici o bombă cu trei sute cincizeci de bile din oţel. Scăldate în şedită. Dacă apăs pe acest buton, declanşez aprinzătorul. Spuneţi-le ălora doi să-şi arunce pistoalele.

Malko privi armele lui Milton şi Chris ţintite spre tânăra fată Un frison de frică îi străbătu braţele.

— Ai să mori şi dumneata, spuse el.

Flor ridică din umeri.

— Mi-e totuna. Număr până la cinci: unu, doi…

Cele două gorile păreau transformate în stane de piatră Dar Malko văzu degetul lui Chris crispându-se pe trăgaciul pistolului de şase ţoli. Ţeava se mişca uşor, vizând degetul lui Flor. Însemna să-ţi joci viaţa la ruletă rusească.

— … Trei… patru.

— Chris, nu trage, strigă Malko.

Se scurse o interminabilă fracţiune de secundă. Malko simţea că gorila n-avea chef să se supună. Apoi, ţeava lungă a pistolului se lăsă uşor în jos.

Milton îşi aruncă primul arma în nisip. Cu regret, Chris îi urmă exemplul, depunându-şi cu grijă revolverul. Degetul lui Flor nu părăsea bomba. Pe plaja aceea pustie, inundată de soare, scenă avea ceva halucinant.

Un zâmbet rău lumină chipul voluntar al tinerei Tupamara.

—- Parcă voi eraţi cei care trebuia mai adineaori să mă predaţi la Jefatura, îi ironiză ea. Aţi fi fost felicitaţi. Poate că v-ar fi permis să mă şi violaţi…

Malko se simţea dezarmat în faţa acestei ironii disperate. Flor răsturnase situaţia şi era conştientă de acest lucru.

— N-am venit în Uruguay să vă dau pe mâna poliţiei, spuse el, ci pentru a-l găsi pe Ron Barber.

— Ron Barber va fi judecat de Tribunalul Poporului săptămâna asta, anunţă ea. L-am frânt. El a fost cel care ne-a dat numele trădătorului aflat la originea atâtor morţi din rândurile noastre.

— Suntem gata să facem orice pentru a-l salva, o întrerupse Malko.

Flor Catalina rămase tăcută câteva secunde. Apoi, fără să lase bomba, spuse:

— Dacă doriţi cu adevărat să salvaţi viaţa lui Ron Barber cu orice preţ, aş putea să vă ofer o şansă.

Din expresia ochilor ei, Malko înţelese că vorbea serios. Dar că urma să ceară imposibilul şi el n-avea dreptul să refuze.

— Vă ascult, spuse Malko.

Capitolul XIV

Timpul părea să se fi oprit. Un pescăruş trecu în zbor scoţând ţipete ascuţite. Chris şi Milton îşi fixau pistoalele căzute în nisip, de parcă forţa voinţei lor le-ar fi putut mişca din loc. Malko rămăsese suspendat de buzele lui Flor.

— În închisoarea centrală din Montevideo se află doi deţinuţi condamnaţi pe viaţă, rosti tânăra Tupamara. Doi fondatori ai Movimiento de Liberacion Nacional. Am încercat tot ce s-a putut pentru a-i ajuta să evadeze: am săpat tunele, am cumpărat gardieni, am atacat închisoarea. Nimic n-a mers. Se află sub o pază deosebită. Nu sunt scoşi afară decât pentru o jumătate de oră în fiecare zi şi nu împreună cu ceilalţi puşcăriaşi.

Tăcu şi-l privi pe Malko ironic şi trist.

— Dacă-i puteţi elibera pe aceşti doi oameni, vi-l înapoiam pe Ron Barber. Aveţi la dispoziţie o săptămână.

— Aş putea propune guvernului uruguayan un schimb, fu de părere Malko. State Department are un cuvânt greu de spus…

Flor sări în sus:

— În nici un caz! Dacă vor afla că se pune la cale eliberarea lor, îi vor suprima în celula lor. Descurcaţi-vă singur, cum puteţi.

— Cine-mi garantează că o să vă ţineţi de cuvânt?

Flor Catalina ridică din umeri.

— Dacă nu faceţi nimic, într-o săptămână Ron Barber va fi mort.

— Înainte de toate vreau să-l văd, spuse Malko. Să mă asigur că-i în viaţă.

Flor ezită doar câteva secunde.

— Cum doriţi.

Malko schiţă un surâs periculos de amabil.

— N-aş vrea să vă furnizez un al doilea ostatec, în persoana mea, spuse el. Prietenii mei vor rămâne împreună cu dumneata în timp ce eu mă voi duce acolo unde mi se va indica… Dacă i-ar veni cuiva ideea să mă reţină, ai sfârşi la Jefatura…

Tânăra Tupamara nu slăbise nici o clipă butonul detonatorului. Propunerea lui Malko nu păru s-o deranjeze.

— De acord, zise ea. În seara asta o să vă aştepte cineva în faţă la *Victoria Plaza*. Am să fiu şi eu acolo şi am să rămân cu

prietenii dumneavoastră.

— Ne-am înţeles, încuviinţă Malko.

— Atunci, pe diseară, i se adresă Tupamara pe un ton fără replică. Luaţi-vă armele şi plecaţi. Reţineţi că, la prima alarmă Ron Barber va fi imediat executat.

Chris şi Milton îşi recuperară artileria cu gesturi de o încetineală studiată. Flor nu-şi ridică degetul de pe detonatorul bombei decât după ce ei nu se mai zăriră.

*

* *

Rover-ul vechi opri în faţa hotelului *Victoria Plaza*.

Cervezeria de sub arcade era plină până la refuz. Farurile se aprinseră de trei ori.

— Ei sunt, spuse Flor.

Un Cadillac negru al ambasadei aştepta. Cu Chris şi Milton. Flor se apropie de portiera deschisă.

— Pe curând.

Malko traversă. Unul dintre cei patru ocupanţi ai Rover-ului îi deschise portiera.

— Urcaţi.

Se conformă. Imediat fu palpat brutal peste tot, chiar şi între picioare. Nu-şi luase cu el pistolul extraplat. În faţa lor, Cadillac-ul demară lin cu direcţia ambasadei S.U.A. Numai Malko în persoană avea dreptul s-o elibereze pe Flor.

Maşina, în care se afla el, trecu pe dinaintea unui bloc înalt din faţa restaurantului Aguilar şi o luă pe Rambla.

— Trebuie să vă acoperim ochii şi să vă legăm, îl anunţă unul dintre rebeli.

Malko nu se împotrivi. Îl legară la ochi cu o pânză neagră şi-i puseră cătuşe poliţieneşti la mâini. Maşina reveni imediat spre centru, coti, încetini, acceleră… Zguduit între cei doi temniceri ai lui, care nu scoteau o vorbă, Malko încerca să nu-şi piardă cumpătul.

În fine, maşina opri. Îl luară pe Malko de braţ, ajutându-l să coboare. După ecoul glasurilor îşi dădu seama că se afla într-un spaţiu închis.

— Atenţie! îl avertiză o voce, aici e o scară.

Pe bâjbâite, realiză că era coborât într-un soi de fântână. De cum îi scoaseră cătuşele, se agăţă de o scară de fier. Numără treptele: douăzeci şi una. Pe măsură ce coborau, atmosfera devenea tot mai umedă. În cele din urmă, simţi sub picioare un

teren alunecos şi tare. Auzi zgomot de apă. O miasmă dezgustătoare îl înecă: se afla într-un canal de scurgere.

Cineva îl luă de mână şi-l conduse. Merseră preţ de un sfert de oră. Apoi, dădură peste o altă scară şi alte voci.

Îi scoaseră imediat cârpa de pe ochi. Se aflau într-un coridor subteran gol, de vreo zece metri, cu mai multe uşi de lemn. Trei bărbaţi cu faţa mascată aşteptau. Doi – înarmaţi cu mitraliere.

— Îl veţi vedea pe Ron Barber, spuse unul dintre ei. Aveţi voie să-i vorbiţi, dar numai în legătură cu sănătatea lui. Altminteri, îi puneţi viaţa în pericol…

Deschise una dintre uşile de lemn. „Celula” avea un metru pătrat şi nici măcar doi metri înălţime.

Ron Barber era aşezat pe un scăunel de lemn cu capul între mâini şi o oală de noapte din porţelan alb între picioare. Nici măcar nu clinti în momentul în care se deschise uşa.

— De ce-l ţineţi gol? întrebă Malko îngrozit.

— Aşa se poartă şi ei cu ai noştri la Jefatura, spuse cel mai înalt dintre Tupas.

Americanul rămase în continuare nemişcat.

— Barber! îl strigă Malko.

Agentul CIA Întoarse anevoie capul, de parcă ar fi fost drogat. Privirea lui inexpresivă se opri pe Malko. Faţa i se strâmbă ca într-un zâmbet.

Unul dintre răsculaţi îl luă de braţ şi-l scoase afară din celulă. Ron Barber îi domina cu vreo douăzeci de centimetri.

— Cum vă simţiţi? îl întrebă Malko în engleză.

Felul lui de a vorbi păru să-l readucă pe Ron Barber la viaţă. Îl cercetă pe Malko mai atent.

— V-au prins şi pe dumneavoastră? întrebă el. Cine sunteţi?

Chiar şi vocea îi era spartă, neutră.

— Am venit aici din proprie iniţiativă, îi explică Malko. Încerc să vă eliberez. David Wise m-a trimis să vă vin în ajutor.

Ron Barber păru să facă un efort disperat.

— David Wise? Cine sunteţi dumneavoastră?

În ochii lui se aprinse o luminiţă.

— Prinţul Malko Linge.

— Dumneavoastră!

Părea sincer uluit.

— Rebelii acceptă să vă schimbe pe doi dintre ai lor, aflaţi în temniţă, îl lămuri Malko. Am să încerc să-i ajut să evadeze.

Ron Barber clătină din cap.

— N-o să reuşiţi. Spuneţi-i lui Maureen că mă gândesc fără încetare la ea. Vă mulţumesc că aţi venit.

Ca şi cum s-ar fi temut că l-a lăsat să vorbească prea mult, unul dintre oamenii mascaţi îl împinse în celulă.

Închise uşa şi se întoarse spre Malko să-l lege la ochi.

Şi iar mersul îndelung prin canalele de scurgere până să urce la suprafaţă. Malko se gândea la vizita pe care trebuia să i-o facă lui Maureen Barber. Oare, ce se cuvenea să-i spună?

*

* *

Până şi biroul ambasadorului era pregătit să poată rezista lansatoarelor de rachete antitanc. Ceea ce denota o oarecare evoluţie a uzanţelor diplomatice… Cu toate astea, Chris şi Milton tresăreau la cel mai mic zgomot.

Ar fi fost nevoie de un batalion de „Marines” ca să atace ambasada. Construită conform conceptului poetic al ambasadei din Saigon – ca un cub de beton cenuşiu, ridicat pe piloni înţesaţi cu detectori electronici – era prevăzută să reziste celor mai cumplite răzmeriţe.

În picioare lângă fereastră, Flor Catalina privea felinarele de pe Rambla. Fără să se sinchisească de cele două gorile. Se întoarse:

— Iată-l că vine.

Malko tocmai cobora dintr-un taxi negru cu galben.

*

* *

Flor îşi ridică privirea. O ură aproape demenţială strălucea în ochii ei negri.

— La cea mai mică alertă, subterana ar fi inundată, iar Senor Barber înecat ca un şobolan…

— Ce i-aţi făcut de l-aţi adus în halul ăsta? întrebă Malko.

— Nimic mai mult decât a făcut el prietenilor noştri.

Tânăra Tupamara se plimba nervoasă prin birou, un ghem compact de ură. Înspăimântătoare şi jalnică. Brusc, se opri în faţa lui Malko, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Mi-au ucis mama, spuse ea cu o voce joasă. Din greşeală. Ca şi pe tatăl meu. Pentru că preconiza ca ţăranii să nu mai moară de foame, ca politicienii să nu mai permită brazilienilor să ne jefuiască cu contrabanda… La ordinul lui Barber al dumneavoastră.

Malko nu răspunse. Oare, de partea cui era dreptatea?

— Cunoaşteţi pe de rost tot sistemul de canalizare, remarcă el.

Flor râse scurt, fără veselie.

— Am furat planurile de la primărie. Singurele care există. Ei, cum rămâne? adăugă ea. Acum, după ce l-aţi văzut pe Ron Barber, ce hotărâţi?

— Decizia nu-mi aparţine, spuse Malko, aşteptăm răspunsul de la Washington.

— Şi când îl veţi avea?

— Mâine cel mai târziu.

— Foarte bine. Dacă sunteţi de acord, lăsaţi un mesaj în spatele oglinzii din toaleta femeilor, în restaurantul Aguilar. Înainte de miezul nopţii. Acum, am plecat.

Gorilele manifestau un chef nebun să intre în acţiune, dar rămaseră cuminţi pe scaunele lor.

Flor se îndreptă spre uşă şi se întoarse:

— Nu vă deranjaţi să mă denunţaţi. Dacă voi fi arestată, domnul Barber ar fi imediat executat…

— N-am nici o intenţie în acest sens, o asigură Malko.

Fata adăugă:

— Spuneţi-i lui Juan Etchepare că n-o să ajungă sfârşitul anului. E la fel de răspunzător ca şi Barber.

După această intervenţie veninoasă, închise uşa în urma ei.

— S-o urmărim? propuse Chris.

Malko schiţă un surâs neputincios.

— Dacă aţi avea o baghetă magică să vă transformaţi în şobolani de haznale…

— L-aţi văzut pe Barber?

— Da, făcu Malko, trăieşte, dar e într-o stare jalnică.

Reuşise totuşi să încheie un târg cu răsculaţii, aşa prost cum era.

Poate comitea o greşeală grosolană lăsând-o pe Flor să plece, dar nu avea curajul să joace la pocher viaţa lui Ron Barber.

*

* *

Ambasadorul Statelor Unite parcurgea telexul cu entuziasmul unui contribuabil care-şi citeşte foaia cu impozitele. I-l întinse lui Malko fără nici un comentariu. Era foarte concis.

„Imposibil să trataţi cu rebelii. Cu toate acestea, faceţi tot ce vă stă în putere pe lângă autorităţile uruguayene pentru salvarea

lui Ron Barber.”

Malko îşi ridică privirea.

— Atunci, îl lăsăm să fie executat?

Ambasadorul clătină din cap. Fericit ca un furuncul gata să spargă.

— Nu. Ăsta-i răspunsul OFICIAL al Departamentului de Stat. Cel care va intra în arhive şi pe care-l vom flutura pe sub nasul uruguayenilor dacă lucrurile iau o întorsătură proastă. Am vorbit cu David Wise. Mi-a dat mână liberă ca să vă duceţi la bun sfârşit această operaţiune. Oficios, bineînţeles. Cu titlu privat…

— Frumos, făcu Malko, cu o umbră de ironie. Mă lansez în asaltul unei închisori aşa, de plăcerea mea… Continuaţi.

— Asta-i tot, spuse ambasadorul, mai de voie mai de nevoie. Misiunea dumneavoastră oficială se termină în această clipă. De altfel, v-aş ruga să treceţi cât mai rar posibil pe la ambasadă. Voi avertiza Jefatura că le încredinţăm lor recuperarea lui Ron Barber. Însă, nimic nu vă împiedică să rămâneţi în Montevideo pentru plăcerea dumneavoastră.

— Şi credeţi că vor înghiţi gogoaşa? făcu Malko.

— Treaba lor, răspunse ambasadorul. Eu nu vreau nici măcar să ştiu ce aveţi de gând să faceţi. Cu inima sunt alături de dumneavoastră, dar voi dezminţi sus şi tare orice amestec al CIA În această tentativă. Chiar dacă ar trebui să petreceţi câţiva ani într-o închisoare uruguayană.

Fermecătoare perspectivă.

— Îi trimiteţi înapoi pe Chris şi pe Milton?

Ambasadorul ezită.

— N-am nici o instrucţiune în ceea ce-i priveşte. Dar, cred că ar putea să facă şi ei puţin turism.

— Vor fi încântaţi, afirmă Malko.

Ambasadorul se ridică. Nu-i plăceau istoriile care miroseau a sulf.

*

* *

Restaurantul Aguilar era aproape plin. În josul Pieţii Independenţei, era localul cu preparate decente din fructe de mare. Malko se ridică şi se îndreptă spre toalete.

Uşa de la dame era întredeschisă. Intră, îndesă plicul alb în spatele oglinzii de deasupra chiuvetei şi ieşi imediat.

Te-ai fi crezut într-un bufet de gară, cu plafoanele acelea înalte şi decoraţiile îmbătrânite. Cei trei bărbaţi erau munciţi de

gânduri negre…

În mesajul lui, Malko cerea s-o întâlnească pe Flor. Avea neapărată nevoie să fie ajutat de rebeli.

— Ce-au de gând cu micuţa şi cu bătrânul maimuţoi? întrebă Chris.

Era vorba de Laura şi de Etchepare. Malko şovăi.

— Există un risc. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe Etchepare.

— Dacă mă gândesc unde am ajuns, făcu Milton… Haleala n-ar putea fi mai rea la închisoare decât în restaurantul ăsta…

Fructele de mare îl îngrozeau iar homari nu se găseau la Montevideo. Malko îşi muie buzele cu o grimasă în paharul lui cu un vin siropos, groaznic.

— Totuşi, am să-i cer lui Juan să ne ajute, rosti el. Ca să-şi apere pielea.

Avea la dispoziţie opt zile pentru a întreprinde ceva practic imposibil. În învoiala făcută, Flor îl păcălise.

Capitolul XV

Opel-ul trecu fără viteză prin faţa porţii înalte de piatră. Malko putu să citească desluşit inscripţia enormă: ESTABILITAMENTO PENITENCIARO. Închisoarea din Punta Carreta, aflată în plin oraş, cu faţada spre mare, arăta mai curând respingător, cu zidurile ei înalte de opt metri. În pofida cerului albastru şi a căldurii.

— Încă n-au scos nasul, spuse Chris Jones.

De o jumătate de oră, Malko şi cele două gorile dădeau târcoale penitenciarului căutând o soluţie. Ce vedeau nu era deloc încurajator. Închisoarea fusese construită pe un teren în pantă. Toate străzile din partea de jos erau interzise circulaţiei.

La fiecare colţ al zidurilor de opt metri se afla o cazemată şi vălătuci din sârmă ghimpată.

Malko întoarse şi reveni încet pe strada Jose-Ellauri, care mergea de-a lungul părţii superioare a închisorii. Din cauza terenului înclinat se puteau zări celulele, gratiile de la ferestre şi chiar deţinuţii din clădirea penitenciarului, aflat în spatele unei grădini şi a administraţiei… Totul părea formidabil păzit. Nu era o închisoare de operetă.

Când Malko tocmai depăşea închisoarea, un gardian ieşi din ghereta de pe colţ în mijlocul drumului, barându-le strada. Malko frână brutal ca să nu-l strivească. Individul se apropie de Opel, vizând maşina cu o mitralieră în poziţie de tragere.

— Ce faceţi aici? întrebă el.

Malko îşi compuse chipul lui cel mai inocent.

— Treceam. De ce?

Gardianul îi măsură pe cei trei bărbaţi cu un aer bănuitor.

— Aţi trecut până acum de trei ori. Nimeni n-are voie să se oprească sau să încetinească prin faţa închisorii. Nu ştiaţi?

— Nu, făcu Malko.

Uruguayanul îşi legănă ţeava mitralierei.

— Spălaţi putina. Dacă vă mai prind pe aici, trag în pneuri. Şi n-aveţi decât să vă duceţi pe urmă şi să vă plângeţi la ambasada voastră, dacă vreţi.

Malko demară imediat. În oglindă retrovizoare îl văzu pe gardian notând numărul Opel-ului…

— Aici e nevoie de un car de asalt! oftă Chris Jones. Şi tot n-ar

fi destul.

Laura Iglesia îl avertizase că închisoarea devenise inexpugnabilă după o serie de evadări. Dar nu-şi închipuise sa fie chiar aşa…

Punta Carreta dispăru în spatele copacilor. Malko se îndreptă spre strada General Rivera. Când ieşise din hotel, o fată îi strecurase un bilet. Doar câteva cuvinte: „Veniţi la mănăstire la ora unsprezece”. Deci Flor primise mesajul lăsat la restaurant.

În Montevideo nu se mai vorbea de Ron Barber. De parcă ar fi fost de pe acum mort. Juan Etchepare se ascundea în vila lui. Îi pusese la dispoziţia lui Malko Opel-ul. Numai vulcanica Laura, vădit îndrăgostită de ochii aurii, continua să fie plină de bunăvoinţă. Nu se ştia niciodată…

*

* *

Bătrâna dominicană îl privi pe Malko mai mult decât bănuitor.

— Formal, vizitele sunt interzise, spuse ea. Cu excepţia membrilor familiei.

— Senorita Catalina a cerut să mă vadă, insistă Malko.

— Care-i numele dumneavoastră?

— Prinţul Malko Linge.

Bătrâna scoase un capăt de hârtie din mâneca ei largă şi o cercetă rapid.

— Bine, mormăi ea ostil. Intraţi.

Poarta se întredeschise exact atât cât să se poată strecura înăuntru. Zăvoarele clănţăniră în urma lui. Bătrâna maică o porni înainte cu paşi mărunţi, urmată de Malko. Străbătu un coridor şi se opri dinaintea unei uşi pe care o deschise.

—- Aşteptaţi aici.

Maica ieşi răsucind cheia în broască: îl încuiase înăuntru! În mănăstire nu prea domnea încrederea.

Se scurseră mai multe minute. Apoi, cheia se răsuci din nou. Apăru bătrâna călugăriţă urmată de Flor Catalina, în straie de dominicană.

— Să nu staţi prea mult, bombăni maica.

Închise uşa şi dispăru. Flor se uită la Malko, afişând o expresie dură şi ostilă.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi?

— Am nevoie de informaţii despre Punta Carreta, spuse el. Puteţi lua legătura cu cei doi prieteni închişi?

Ea ezită.

— Greu, dar putem. După o evadare masivă, au schimbat directorul şi aproape toţi gardienii. Vizitatorii sunt percheziţionaţi la intrare şi la ieşire. Celulele sunt ascultate şi scotocite zilnic. (În privirea ei sclipi o străfulgerare de mândrie). Datorită nouă au evadat dintr-o dată o sută şase tovarăşi… Familiile scoteau pământul sub pretextul celor două vizite permise săptămânal. Cumpăraserăm două imobile în străduţa care este acum interzisă. În prezent, orice tentativă a devenit imposibilă. Ar trebui să te transformi în pasăre ca să mai poţi scăpa din Punta Carreta.

— În cât timp i-aţi putea preveni?

Flor căzu pe gânduri.

— În două zile.

— Sunt scoşi la plimbare în fiecare zi? La ce oră?

— Între patru şi patru jumătate. Asta-i tot?

— Tot.

— Bine. Să nu mă mai deranjaţi decât atunci când o să-mi spuneţi că sunteţi gata. În acelaşi fel. Şi nu uitaţi că v-au mai rămas doar şase zile.

Se întoarse rigidă ca Jeanne d’Arc mergând spre eşafod şi ieşi. Călugăriţa bătrână îl apucă din mers şi-l escortă până la poartă fără un cuvânt. Se regăsi pe trotuarul străzii General Rivera cu un sentiment de uşurare.

— Am fost neliniştiţi, observă cu fineţe Chris, am crezut că s-o fi apucat să vă descânte…

Milton îşi permise un discret cotcodăcit de bucurie.

— Ce facem acum? întrebă Chris. Comandăm o divizie de Marines contra cost?

Prin ochii lui Malko trecu o lumină periculoasă. Flor îi dăduse o idee. Şi lui îi plăcea să jongleze cu imposibilul.

— Pornim în căutarea unui elicopter, răspunse el.

Era singura modalitate de a-i recupera pe cei doi prizonieri. Dar un elicopter cu pilot în Uruguay erau ca apa în Sahara. Mai ales pentru ceea ce voia Malko să facă…

*

* *

Biroul ataşatului militar era izolat de restul lumii prin covoare, beton şi sticlă antiglonţ. Colonelul La Verne ieşea cât mai rar cu putinţă. Uruguayul îi inspira oroare, ca şi toată America de Sud în general, după ce-şi petrecuse jumătate din carieră în Africa. Îşi stinse ţigara în scrumieră.

— Ceea ce doriţi dumneavoastră este imposibil, spuse el calm. Nici măcar nu voi transmite această cerere Pentagonu-lui.

Malko nu renunţă cu una cu două. Ataşatul militar reprezenta ultima lui posibilitate.

— N-ar trebui decât un portavion în largul coastelor. Din trei pensule i s-ar şterge înmatricularea şi picta în loc însemnele poliţiei uruguayene. Elicopterul m-ar putea lua dintr-un loc pustiu din afara oraşului. Toată operaţiunea ne-ar lua mai puţin de o zi…

Colonelul scutură din cap.

— Sunteţi nebun! Şi dacă aparatul e doborât de poliţie? La comenzi s-ar afla un american. Vă daţi seama de consecinţe? Politice şi chiar militare. Am multă stimă pentru Ron Barber, dar, chiar dacă ar fi de zece ori mai important şi tot n-ar merita un asemenea risc. Îmi pare rău.

În sinea lui, Malko îi dădea dreptate ataşatului militar. Un aparat al U.S. Navy nu putea fi amestecat într-o misiune clandestină… În urma eşecului din Golful Porcilor, Pentagonul îşi făcuse rost de o morală nouă.

Malko se ridică.

—- Vă înţeleg. Voi încerca să găsesc un alt mijloc.

Colonelul La Verne îl conduse până la uşă. Înainte de a se despărţi îi spuse:

— Ştiu că sunteţi obişnuit să faceţi minuni. Dar, de data aceasta, chiar că nu văd cum îi veţi scoate pe oamenii aceia…

Malko ajunse afară descurajat şi obosit. Ca într-o sfidare, făcu un ocol pentru a treia oară prin faţa puşcăriei Punta Carreta. Dincolo de gratii se vedeau prizonierii. Soluţiile conformiste fiind eliminate, nu-i mai rămânea decât să improvizeze. Mai dispunea doar de o mică idee, atât de trăsnită că nici măcar nu se mai gândise la ea. Dar, pe măsură ce timpul trecea, ea părea tot mai seducătoare. În Uruguay nu existau elicoptere civile, cât despre cele militare nu prea erau şanse să i se pună unul la dispoziţie pentru a-i ajuta pe rebeli să evadeze…

*

* *

Malko întrerupse radioul. Silueta Mariei-Isabel îşi făcu apariţia. Cu eterna ei voaletă şi mantoul negru. Semnaliză cu farurile şi ea se îndreptă spre maşină, cu o încetineală studiată.

Străduţa era pustie. Focoasa colonelească se dădea în vânt după mistere. Laura avusese dreptate când îl avertizase că n-ar

accepta să-l întâlnească într-un loc public. Femeia ajunse în dreptul Opel-ului. Malko se aplecă să-i deschidă portiera.

— Urcă, o invită el.

Se aşeză alături. Din cauza voaletei nu-i putea vedea expresia feţei.

— Eşti mereu la fel de fermecătoare, i se adresă galant. Maria-Isabel râse uşor jenată:

— Am impresia că nu prea remarci acest aspect, observă ea cu o umbră de înciudare.

Îşi puse picior peste picior şi mătasea ciorapilor foşni plăcut. Se parfuma întotdeauna cu Diorella. Stătea dreaptă şi Malko nu-i zărea decât profilul. Un profil încântător. Se aplecă şi o sărută pe gât.

Colonelească se topi pe loc. Trupul ei basculă spre Malko, care se trezi cu degetele încâlcite în colierul de perle. Fusta de mătase i se ridicase dezvelind partea de sus a ciorapului şi o jartieră. Maria-Isabel era delicios de anacronică.

Nu-şi ridicase voaleta. Prin ţesătura aspră îi simţi limba ascuţita atingându-i buzele şi retrăgându-se imediat. Maria-Isabel suspină adânc şi se depărtă.

— Trebuie să plec. Dacă suntem văzuţi…

Cum mâna lui Malko urca în lungul coapsei, ea nu mai spuse nimic lăsându-şi capul pe speteaza scaunului. Picioarele i se depărtau uşor. Îşi muşca şiragul de perle cu respiraţia sacadată. Apoi, brusc, se uită la ceas.

— Dumnezeule, am întârziat! Trebuie să iau masa la Galeon.

Singurul local din Montevideo unde se găsea caviar. Deşi nu avea decât douăzeci de locuri, restaurantul, ai cărui pereţi erau căptuşiţi cu rafturi pline de sticle, era permanent pe jumătate gol.

— Te întorci târziu? întrebă Malko.

— De ce?

— Aş veni să-ţi spun noapte bună, dacă soţul tău nu-i acasă.

Tânăra femeie clătină din cap.

— Nu e. Se întoarce mâine.

Malko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Bun. Încearcă să nu întârzii prea mult.

Îl privi cu ochi scânteietori.

— Chiar vrei să vii?

— Bineînţeles, o asigură Malko.

Ea îşi muşca buzele nehotărâtă.

— E cam imprudent… Dar am să-i spun Rosei să-şi ia liber… Lasă că-ţi explic eu.

*

* *

Maria-Isabel era doar în ciorapii ei lungi fumurii, care se ţineau printr-un miracol în jurul pulpelor. Contempla patul răvăşit, râzând uşor.

— Dacă m-ar vedea bărbatul meu… în patul conjugal.

— Ce-ar face? întrebă Malko, totuşi curios.

Ea gânguri satisfăcută.

— Ne-ar omorî pe amândoi. Mă rog, pe tine în mod sigur. Pe mine cred că n-ar putea…

— Ar fi mai indicat să nu-i spui nimic…

Tânăra femeie făcu o mutrişoară încântătoare.

— Cred totuşi că am să-i spun… îmi place să-i dezvălui lucruri de genul ăsta. Nu le crede, dar, pe urmă, face dragoste ca un nebun.

— Parcă spuneai că nu-ţi place să faci dragoste cu el, remarcă Malko.

Se uită la el cu o privire tulbure.

— Când mă violează, da.

Delicioasă cocotă. Ca pentru a se justifica, îi explică:

— Îmi place să-l simt că-i nebun după mine. Şi că în acelaşi timp ar avea chef să mă omoare…

Malko o privi dus pe gânduri.

— Cred că ţi-aş putea oferi o ocazie straşnică să-i provoci instinctele criminale, spuse el.

Privirea Mariei-Isabel se opri întrebătoare asupra lui Malko.

— Ce vrei să spui?

O lămuri cum stau lucrurile. Cu cineva ca Maria-Isabel n-avea rost să trişeze. Nu l-ar fi ajutat decât dacă perspectiva ar fi amuzat-o… Muşcându-şi întruna colierul de perle, îl asculta cu atenţie. Maşinal, îşi desfăcu picioarele, suspină de plăcere, de parcă cele prezentate de Malko i-ar fi procurat o supremă satisfacţie de pe acum.

După ce-şi expuse planul, Maria-Isabel rosti agale:

— Cred că te-aş putea ajuta.

O lumină maliţioasă juca în ochii ei migdalaţi. Malko îi văzu cearcănele vineţii de sub ochi. Nu i-ar fi plăcut să fie soţul Mariei-Isabel.

— Îţi dai seama că acţiunea poate fi extrem de periculoasă

pentru tine? E vorba de politică.

— Pedro e foarte puternic. În cel mai rău caz m-ar închide o lună şi m-ar bate. Nu cred că m-ar ucide. N-ar fi în stare. El însă şi-ar putea pune capăt zilelor…

Cântărea riscurile ca un profesionist în ale spionajului. Malko se simţea sufocat. Maria-Isabel se întoarse spre el:

— Când vrei să trecem la acţiune?

— Înainte de marţi.

Îşi muşcă buzele.

— Mai târziu n-ar mai merita osteneala, sublinie Malko.

— Înţeleg.

Se întinse de parcă avusese loc o discuţie lipsită de importanţă… Apoi, se apropie de Malko şi i se cuibări în braţe.

— Ce-mi dai, dacă-ţi fac serviciul ăsta? murmură ea.

În mod cert, nu de bani era vorba.

Trecu uşor cu degetul peste pleoapele lui Malko şi suspină.

— Ce păcat că nu locuieşti în Montevideo. Toate prietenele mele s-ar da în vânt după ochii tăi. Au toate culorile aurului.

Dată fiind starea sănătăţii de care părea să se bucure, Malko ar fi sfârşit rapid într-un sanatoriu. Dar acestea sunt chestiuni care nu se spun unei femei amorezate. Mai ales când ea e gata să-ţi facă un asemenea serviciu.

Capitolul XVI

Maria-Isabel Corso coborî din jeep-ul vechi cu graţia unei elegante apărând dintr-un Rolls în faţa Cazinoului din Monte Carlo.

În tabăra militară, orice urmă de viaţă încremenise. Nu vedeai în fiecare zi o fiinţă cum era nevasta colonelului Pedro Corso. Vântul îi flutura fusta înflorată, dezgolindu-i o bună parte din coapsă şi partea de sus a ciorapului cu jartieră roz. Un mecanic scăpă cârpa din mână şi înjură grosolan de toţi sfinţii.

Locotenentul Colonia sări din elicopter şi dădu fuga spre tânăra femeie. Ofiţer de legătură al colonelului Corso, nu era pentru prima dată când o transporta pe soţia acestuia. Întotdeauna încerca o tulburare delicioasă, deşi platonică. Pe seama Mariei-Isabel circulau cele mai nebuneşti bârfe, dar ea trăia într-o lume diferită de a lui.

Ca să-i faci curte unei femei trebuia să ai cu ce să-i iei ochii, îşi spunea întotdeauna Colonia. Ori, cu cei 76.000 de pesos, solda lui pe o lună, nici nu putea fi vorba, atâta vreme cât o sticlă de Pommard costa aproape 20.000 de pesos la *Galeon*...

Oricum, dacă i-ar fi luat în nume de rău avansurile, l-ar fi păscut perspectiva patrulării prin canalizarea oraşului la vânătoarea de rebeli, până la sfârşitul zilelor. Astfel încât, locotenentul Colonia se mulţumea cu visele. O salută regulamentar pe doamna colonel.

— Aparatul e gata, Senora.

Bineînţeles, regulamentele militare uruguayene nu prevedeau că se putea pune la dispoziţia unei soţii de colonel un elicopter. Dar „Rostra” avea anumite privilegii. Dându-i ordinul de misiune, maiorul subliniase şi pe bună dreptate, că zborul constituia un excelent antrenament. Dacă locotenentul va observa ceva, cât de cât suspect, va trebui să raporteze imediat prin radio la Statul Major. Doar, un elicopter al armatei fusese cel care reperase cu câteva luni mai înainte intrarea într-un teren de tir subteran al răsculaţilor...

Tânăra colonelească scrută elicopterul şi pe pilotul lui cu o mutriţă fermecătoare.

— Nu sunt grăbită. Mi-ar plăcea să-mi arătaţi tabăra, e

imensă...

Locotenentul Colonia nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Aspiră cu încântare parfumul tinerei femei. Gândea că era cam prea elegantă pentru o călătorie la Punta del Este. Machiată, coafată, cu ciorapi şi tocuri înalte. Simţi o tulburare dulce când îşi dădu seama că nu purta sutien sub bluza aproape transparentă. Dar, cum era băiat bine-crescut şi mai curând timid, se străduí să privească în altă parte.

— Haideţi să vă arăt aparatele forţei de intervenţie, spuse el, îndreptându-se spre nişte avioane ceva mai departe.

Se simţea teribil de mândru că însoţea o femeie atât de frumoasă pe sub hangare. Maria-Isabel pirueta, se interesa de toate şi îi surâdea câteodată locotenentului Colonia cu o expresie ambiguă.

După douăzeci de minute, Maria-Isabel Corso îşi privi discret ceasul şi remarcă:

— Acum, am putea pleca.

Se întoarseră spre elicopter. Un „Bell 47” nou-nouţ, de patru locuri, vopsit în verde oliv. Colonia o ajută să se instaleze pe bancheta de pânză de lângă el. Închizându-şi centura de siguranţă, tânăra femeie îşi descoperi involuntar pulpele atât de sus încât locotenentul zări un colţ de danteluţă roz. Maria-Isabel păru să nu bage de seamă.

— Poate merge departe? întrebă ea râzând. Colonia se umflă în pene.

— Am carburant pentru patru sute de kilometri, zburând cu o viteză de 65 de mile. Rezervorul e plin. Prea destul ca să ajungem la Punta del Este.

Se instală la comenzi, făcu o verificare rapidă şi puse rotorul în mişcare. Învârtitul paletelor înlocui zgomotul turbinei. Concentrat asupra comenzilor, locotenentul Colonia nu-i mai acorda nici o atenţie frumoasei lui pasagere.

„Bell 47” decolă, lent la început, se legănă stângaci la câţiva metri de sol, apoi se lansă spre cer. Maria-Isabel scoase un ţipăt de încântare, în timp ce elicopterul gonea drept înainte.

Sub aparat, Maria-Isabel văzu întinzându-se plaja, eucalipţii de pe Interbalnearia şi câteva rable de maşini care abia se târau.

Colonia luă puţină altitudine şi trecu prin câţiva nori subţiri. La comanda aparatului său se simţea alt om. Uruitul motorului nu-i permitea să vorbească mult. Înclină elicopterul spre mare pentru a tăia direct spre Punta del Este. Imediat Maria-Isabel întoarse

capul:

— Unde mergem? strigă ea.

El îi arătă harta de pe genunchi, cu planul de zbor trasat în roşu.

— E prea scurt aşa.

Pentru prima oară părea contrariată.

— Aş vrea să zburăm pe deasupra pământului, strigă ea, e mai distractiv. Şi apoi, mi-e frică pe deasupra mării. Nu ştiu să înot.

Locotenentul Colonia ezită. Apoi, cedând privirii rugătoare a tinerei femei, vorbi în microfonul suspendat în dreptul gurii, cerând autorizarea schimbării itinerarului.

După treizeci de secunde, turnul de control îi dădu acordul. Colonia înclină elicopterul, zâmbindu-i larg Mariei-Isabel.

Ea îşi desfăcu centura, îşi încrucişă şi mai sus picioarele, oferindu-şi profilul senzual, animalic. Întoarse capul spre el cu un surâs admirativ. Puţin cam prea admirativ ca pentru o simplă politeţe. Locotenentul Colonia avu impresia că i se turna în stomac fontă topită.

— E formidabil! strigă tânăra femeie.

Pilotul zâmbea măgulit. Ce misiune plăcută! Îi aruncă şi el o ocheadă. Maria-Isabel râse gângurit şi strigă:

— Soţia dumneavoastră ar fi geloasă dacă ne-ar vedea!

— Nu sunt însurat, strigă Colonia.

Ea se miră.

— Bănuiesc că aveţi mare succes la femei, spuse râzând cu subînţelesuri.

Din nou el se umflă în pene. Coloneleasa se aplecă peste el, aproape atingându-i urechea cu buzele.

— Aş vrea să zburăm mai jos spuse ea.

Ofiţerul clătină din cap.

— E interzis, Senora, nu pot.

— Nici chiar pentru plăcerea mea?

Îl privi cu buzele întredeschise, jucându-se cu lungul ei colier de perle fermecătoare, iar el îşi înghiţi cu greu saliva. Nu era cu putinţă s-o refuzi. Coborî uşor elicopterul. Maria-Isabel trase un ţipăt.

— Fantastic!

Se aplecă peste el, sărutându-l, pur şi simplu, pe colţul buzelor. Tânărul avu impresia că visează. Îi aruncă o privire stupefiată, năpădit de dorinţă.

— Cred că, întotdeauna mi-ai plăcut, locotenente, strigă ea.

Dar eu, îţi plac?

El nu îndrăzni să răspundă. Din cauza sărutului deviase cu douăzeci de metri… Ofiţerul se mulţumi să-i zâmbească, dar Maria-Isabel, necruţătoare, îi puse o mână cu degete lungi, manichiurate, pe stofa uniformei, în susul coapsei.

— Te-am întrebat ceva, locotenente?

— Sunteţi foarte frumoasă, *Dona* Maria-Isabel, rosti el cu o voce strangulată.

Imediat ea îşi petrecu braţul stâng de gâtul ofiţerului.

— Atunci, de ce eşti aşa de timid? strigă: Aici nu ne poate vedea nimeni…

Aşa era. Aiurit de bucurie, locotenentul îşi spuse că, probabil, pasagera lui băuse. Aşa un noroc nu era cu putinţă. Îşi întoarse capul spre ea şi din nou „Bell 47” făcu un ecart. Sigur că, întâmplător, bluza înflorată se descheiase. Prin deschiderea ei zări profilul unui sân seducător.

Maria-Isabel se răsuci pe banchetă. Surâsul ei nu mai era echivoc. „Ce cochetă”, gândi Colonia cu disperare. Vedea şi ea că era ţintuit la comenzi…

Şi, cu toate astea, faţă de o asemenea provocare, nu se putu abţine să nu-i pună mâna pe coapsa învelită în mătase. De parcă atât ar fi aşteptat, Maria-Isabel îşi întinse picioarele. Fusta i se ridică sus şi degetele locotenentului atinseră pielea albă de deasupra ciorapilor.

Imediat fu nevoit să apuce manetele de comandă, frustrat şi furios.

De data aceasta erau gata-gata să se zdrobească de copacii care străjuiau Interbalnearia. Dar acel contact fugitiv îl electrizase. Cu coada ochiului, o privi pe ciudata pasageră. Ea fredona cu bluză descheiată şi picioarele descoperite, oferindu-i-se.

Simţea că era destul s-o atingă pentru a-i ceda. Se foia prost-dispus. Propria lui dorinţă devenise dureroasă şi stânjenitoare. De parcă i-ar fi ghicit problemele, soţia colonelului Corso se aplecă spre el. Şocat, ofiţerul îi simţi degetele atingându-i uniforma, eliberându-l, de parcă ar fi fost vorba de gestul cel mai natural din lume.

Sângele îi bubuia în tâmple şi cu greu se putea concentra asupra comenzilor aparatului. Cu un sadism distrat, Dona Maria-Isabel începu un lent du-te-vino.

Nici măcar nu se uita la ce făcea. Dimpotrivă, întorsese capul

spre în afară privind peisajul care defila sub ei.

— Ia uite, ai zice că-i Soca! remarcă ea.

Dacă locotenentului Colonia i s-ar fi comunicat că survola piramidele, efectul ar fi fost acelaşi. Lupta disperat împotriva dorinţei de a frământa coapsele acelea dezgolite, de a sfâşia danteluţele roz şi de a o avea acolo pe Maria-Isabel.

Dar se propulsase cu peste 65 de mile la oră în văzduh, la bordul unei maşinării extrem de instabile. Elicopterele nu dispun de pilot automat… Nici n-ar fi avut timp să se potolească şi s-ar fi prăbuşit ca o piatră… Degetele Donei Maria-Isabel, strânse brusc în jurul lui, îl făcură să tresară.

— Găsesc că nu eşti prea galant, strigă ea. Aveam impresia că-ţi plac mai mult decât atât…

Ea savura sincer clipa aceea. Să-l mângâie pe bărbatul de la comenzile acelui aparat periculos, să ştie că-i la discreţia ei, era ceva extraordinar. Îşi reţinea orgasmul din toate puterile. Dar rolul ei nu se terminase, încă. Fără să-i dea drumul, se apropie de el şi-i murmură la ureche o propunere atât de îndrăzneaţă încât el avu impresia că nu înţelesese bine.

Femeia asta era dracul gol!

Nu mai avea în cap decât o singură idee: să se elibereze de presiunea aceea care-i tăia răsuflarea. Din nou întinse mâna câteva secunde. Simţi şoldul elastic sub mătasea suplă, asperitatea slipului şi a portjartierului… Dar nu mai avu timp să continue. „Bell 47” îi scăpa de sub control. Înnebunit, reluă comenzile. Senora Corso părea acum la fel de enervată ca şi el.

— De ce nu coborâm? strigă ea. Doar pentru o clipă. Cine o să ştie…

O privi îngrozit.

— Dar e imposibil. Jos sunt oameni şi, pe urmă, controlul aerian…

O escapadă amoroasă cu pasagera lui nu fusese prevăzută în planul de zbor…

— Maria-Isabel îşi dezveli dinţii strălucitori. Pe jumătate dezbrăcată, rămânea foarte mondenă şi, surprinzător de excitantă.

Îi strigă din nou la ureche:

— Am nişte prieteni care au o estancia mare la nord de la Las Flores. Dacă aterizăm acolo n-o să ne deranjeze nimeni. Ei sunt plecaţi.

Creierii locotenentului Colonia dădeau în fiert. Tot ce se

petrecea cu el era lipsit de sens. Dona Maria-Isabel, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, soţia colonelului, îi apucase sexul cu toată mâna şi-i cerea s-o satisfacă… De necrezut!

Voinţa ofiţerului se frânse brusc.

— Unde e proprietatea asta?

Maria-Isabel afişă un surâs vrăjit.

— După Rio Pan de Azucar este un mic *cerrito*[21]. La poalele ei se află o estancia mare şi albă. Putem depune aparatul în spatele casei.

Locotenentul Colonia puse mâna pe microfon.

— Aici 876, cer permisiunea de a ateriza. Am o scădere de presiune la palete. Am schimbat pasul rotoarelor dar nu reuşesc să compensez.

Postul militar de control din Montevideo răspunse imediat.

— Încercaţi să ajungeţi la baza Repecho. Îi anunţăm noi.

Locotenentul îşi muşcă buzele. Uitase complet de existenţa bazei militare aflate la treizeci de kilometri de acolo. Dăduse în bară.

Elicopterul îşi continuă drumul drept înainte. Cu ochii întredeschişi, cu fusta ridicată, Dona Maria-Isabel părea să nu aştepte decât momentul în care locotenentul Colonia avea s-o posede…

Nemaiputându-se abţine, acesta din urmă reluă brusc microfonul.

— Aici 876, imposibil să ajung până la Repecho, sunt obligat să reduc la 1500 de turaţii pe minut.

— O.K., aşează-te unde poţi, răspunse turnul de control. Anunţaţi imediat ce ajungeţi la sol.

Locotenentul Colonia întrerupse legătura. Jos, la mai puţin de doi kilometri, se zărea o *estancia* albă. Cu o mişcare hotărâtă, înclină botul elicopterului. Aceasta avea să fie aventura cea mai excitantă din viaţa lui… Deşi cockpitul unui Bell 47 nu era tocmai locul cel mai indicat pentru acest gen de exerciţii. Întâlni privirea Donei Maria-Isabel, umedă de dorinţă.

*

* *

Elicopterul ateriză într-un nor de praf. Când acesta se risipi, locotenentul Colonia zări o construcţie veche cu storurile trase.

---

21 Colină.

Rotorul se mai învârtea încă uşor. Ca un nebun, pilotul îşi desprinse curelele şi o cuprinse în braţe pe Maria-Isabel. Dinţii li se ciocniră. Dorinţa lui era aşa de violentă încât îi venea să ragă ca un animal. Ea se lipise de el într-un vârtej de cărnuri, mătase şi nailon.

Îi pipăi avid corpul elastic, îi muşcă un sân care ieşise din bluză, apoi încercă să îngenuncheze în faţa banchetei pentru a-şi satisface, în sfârşit, dorinţa. Maria-Isabel îl opri cu blândeţe.

— Nu aici, *querido*, nu aici.

Înciudat, se uită la ea cu ochii injectaţi de sânge.

— Nu putem părăsi elicopterul.

— Nici pentru câteva minute? întrebă ea. Măcar prima dată! În spatele casei e un hambar deschis în permanenţă.

Ofiţerului i se păru că nu auzise bine. Urechile încă îi mai răsunau de bubuitul motorului.

Ea deschisese deja uşa din plexiglas şi sărise jos. Se întoarse spre el, bine înfiptă pe picioarele depărtate, cu un surâs capabil să bage un papă în păcat. Pentru o fracţiune de secundă, locotenentul Colonia îşi spuse că cea mai bună soluţie era să decoleze şi s-o lase acolo. Dar nu se simţea în stare... Grăbit, strigă în microfon:

— Aici 876, am aterizat cu bine. Mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Ieşi din carlingă şi alergă în urma ei. De cum o ajunse, o răsuci şi o lipi de el, sărutând-o din nou cu lăcomie. Ea îi răspunse la sărut şi se desprinse din îmbrăţişare.

— Vino.

Luându-l de mână, îl trase după ea, înconjurând casa şi mergând drept către o construcţie mică fără ferestre. Împinse uşa şi pătrunse cu ofiţerul în obscuritatea răcoroasă.

Tânărul nu mai putea rezista. O apucă de şolduri, îi ridică fusta subţire, încercând neîndemânatec să-i dea jos ce avea pe dedesubt. Se clătinară în penumbră, gâfâind amândoi. Deodată, în clipa în care degetele i se crispaseră pe pântecul tinerei femei, locotenentul simţi ceva rece aşezându-i-se pe ceafă, în dosul urechii.

— *Cool down*[22], locotenente, ordonă o voce în engleză, *cool down*!

În timpul unei interminabile secunde, locotenentul Colonia

22 Calmează-te!

crezu că visează. Dar simţi corpul Mariei-Isabel desprinzându-se de al lui. Se aprinse lumina. Îi dădu drumul, se întoarse şi zări un bărbat cu faţa dură şi părul tuns scurt, ţintind asupra lui un revolver enorm.

Capitolul XVII

Locotenentul Colonia se uita pe rând, când la Maria-Isabel, când la necunoscutul care-l ameninţa cu arma, gata-gata să facă o congestie cerebrală. Tânăra femeie îi adresă un surâs dulce şi ironic în acelaşi timp.

— Te rog să mă ierţi, locotenente, dar am avut neapărată nevoie să te aduc aici.

Alţi doi necunoscuţi se desprinseră din umbră. Unul masiv, cu un Colt Cobra în mână, celălalt blond, elegant şi distins, cu ochelari negri şi fără armă. Acesta din urmă se adresă în spaniolă pilotului de pe elicopter.

— Domnule locotenent, am utilizat acest procedeu discutabil pentru a intra în legătură cu dumneata, deoarece avem nevoie de acest Bell ca şi de pilotul lui.

Locotenentul Colonia pricepea din ce în ce mai puţin. Ce avea de-a face soţia colonelului său cu aceşti necunoscuţi înarmaţi? Liniştită, ea îşi corecta ţinuta şi, o bruscă scânteie de dorinţă îl făcu să uite pe moment cât era de uluit.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă pe bărbatul blond.

Cei trei îl înconjurau calmi şi periculoşi.

— Numele meu n-o să-ţi spună mare lucru, replică necunoscutul. Să zicem că sunt un amic al Donei Corso.

Pilotul îşi ieşi din fire:

— Ei bine, ce înseamnă toate astea? Ce căutaţi aici?

— Dar dumneata? Nimeni nu te-a forţat să-ţi aşezi aparatul aici.

Brusc, pilotul realiză că situaţia îi scăpa de sub control. În faţa celor doi necunoscuţi înarmaţi, nici măcar nu putea face uz de pistol.

— Ascultă-mă, i se adresă Malko. Am să-ţi fac o propunere.

Pilotul îşi încruntă sprâncenele. Totul se transforma în coşmar. Maria-Isabel îl observa cu un surâs ambiguu. Aproape promiţător. Din nou simţi cum îl strânge în cleşti dorinţa.

— Ce vreţi de la mine? întrebă el.

Începea să înţeleagă. Se afla dinaintea unui membru al faimosului comandou „Casa Tupamaros”. Asta nu-i displăcea. Aflase că armata le furniza arme, cu binecuvântarea

guvernului… Dar nevasta colonelului Corso ar fi putut să i-o spună direct. Atât că…

— Ce doriţi de la mine, Senor? se auzi el întrebând. Omul blond păru mulţumit de schimbarea atitudinii lui.

— Aşa cum puteţi bănui, spuse el, suntem antrenaţi într-o acţiune oarecum ilegală, fără a fi cu adevărat blamabilă. Aceşti doi domni sunt americani…

Asta era. Locotenentul Colonia zâmbi, ca unul care pricepuse.

— Avem nevoie de elicopter pentru a căuta pe cineva, preciza Malko. Este singura modalitate de a-l recupera şi ţinem mult s-o facem…

Ofiţerul cunoştea istoria cu Ron Barber şi se gândi imediat la el.

— Cred că am înţeles, făcu el, vorbind fără grabă, dar… Malko îl întrerupse.

— Aşteptaţi! Nu-i foarte periculos. Sigur că riscaţi să vă expuneţi la câteva focuri de armă, dar sunt nişte oameni care nu se pricep să tragă prea bine.

— Sper că nu sunteţi un laş, locotenente! interveni dulce Maria-Isabel.

El zâmbi mecanic. Nu, sigur, că nu era un laş. Curajul îi reveni. Pasagera lui s-ar fi comportat în felul acela dacă n-ar fi fost interesată cât de cât?…

— Operaţiunea de salvare nu suferă nici o tergiversare. Totul trebuie să se termine într-o oră… Ştiu că eşti un pilot bun. Va trebui să aşezi aparatul într-o curte foarte mică, înconjurată de ziduri de opt metri…

Pilotul tresări.

— Opt metri, asta-i o închisoare!

Din nou, locotenentul nu mai înţelegea nimic.

— E vorba de închisoarea Punta Carreta, îl lămuri liniştit Malko.

Pilotul simţi că-l părăseşte raţiunea.

— Dar, după cine mergeţi la Punta Carreta. Acolo nu-s decât puşcăriaşi de drept comun şi rebeli.

— Cei doi oameni pe care-i vrem sunt rebeli, spuse Malko. Avem nevoie de ei pentru un schimb.

Colonia clătină din cap, depăşit.

— E lipsit de sens, murmură el. Lipsit de sens.

Ce căuta Dona Maria-Isabel în toată maşinaţia asta? Şi turnul de control care se întreba probabil ce i s-o fi întâmplat…

— Sunt obligat să mă întorc la aparat, spuse el. Radioul…

Malko nu se mişcă din loc.

— Vreau să decolaţi imediat împreună cu mine. Vom fi înapoi în patruzeci de minute.

Ofiţerul îşi recâştigase parţial sângele rece.

— Înţeleg, Senor, i se adresă el, dar mi-e imposibil. N-am de gând să-mi ratez viaţa şi cariera pentru dumneavoastră…

Malko îl întrerupse:

— Dacă totul merge bine, domnule locotenent, nu ratezi nimic. Nimeni nu va avea timp să vă recunoască. Avem tot ce ne trebuie aici pentru a masca numărul de înmatriculare al aparatului. Se ştie că aţi rămas în pană. Nu uitaţi că soţia colonelului va putea depune mărturie că nu v-a părăsit nici un pas…

Din nou mintea tânărului pilot basculă.

— Nu, nu, nu se poate, se opuse el. Refuz.

— Nu te grăbi! spuse Malko. Nu ştii ce te aşteaptă dacă refuzi.

Maria-Isabel se apropie mult de pilot. Chipul ei frumos se înăsprise şi arborase un surâs neliniştitor.

— Am să plec de aici fugind, spuse ea cu o voce dulce. Şoseaua nu-i departe. Am să găsesc eu o maşină care să mă ducă până la Policia Caminera, unde am să declar că pilotul însărcinat să mă transporte la Punta del Este a simulat o pană şi apoi s-a aruncat peste mine şi m-a violat.

Turbat de furie, locotenentul Colonia ridică din umeri.

— Nu ţine!

— Ba ţine! îl corectă tânăra femeie. Pentru că voi fi într-adevăr violată. Voi cere unui medic să constate faptul. Cred că soţul meu nici nu v-ar lăsa să mai ajungeţi în faţa instanţei. V-ar ucide mai înainte.

Cuvintele Mariei-Isabel ajunseră la el ca prin ceaţă. Ce viperă! Se uita la ea cu groază.

— Dar, de ce tocmai eu… eu n-am…

Maria-Isabel ridică uşor din umeri.

— Hotărâţi-vă repede. Aş prefera prima alternativă.

Se lăsă o tăcere insuportabil de lungă. Locotenentul Colonia nu-şi revenea din tensiunea transmisă de tânăra femeie. Ea dorea ca el să accepte. Deodată, se apropie mult, mai să-l atingă. Dalila în zilele ei bune. Şi iar chipul ei exprima numai senzualitate.

— Am fost sinceră adineauri, murmură ea. Regret că te-am

adus aici. Dar era o chestiune de viaţă şi de moarte. Îţi promit tot sprijinul meu…

Din ochi mai promitea şi altceva, ceea ce-l dădu gata pe locotenentul Colonia.

Căută privirea bărbatului blond.

— Foarte bine. Accept.

Malko avu impresia că vinele i se umplură brusc cu argint viu. Habar n-avea ce-ar fi făcut dacă ofiţerul refuza. L-ar fi lăsat să plece cu nurlia Dona Maria-Isabel? Sau, l-ar fi învăţat pe Chris Jones cum se pilotează un „Bell 47”?

— Bun; să mergem repede, spuse el.

*

* *

În douăzeci şi nouă de ani, Simon Colonia nu fusese niciodată atât de încordat. Prin uşa din dreapta, ridicată, aerul proaspăt pătrundea în cabină, îngheţându-i buzele. Malko şi cu el se legaseră cu atenţie. O mişcare greşită şi s-ar fi prăbuşit în gol.

Elicopterul zbura la trei sute de picioare de sol, pentru a scăpa eventualelor radare, direct pe deasupra mării, îndreptându-se spre centrul lui Montevideo.

Înainte de plecare, locotenentul Colonia transmisese un mesaj radio la turnul de control, explicând că-i trebuia o oră să verifice aparatul. Cei doi americani stăteau alături de el în timp ce vorbea, ţinându-şi neglijent armele. Dar ceea ce-l impresionase mai mult, fusese atingerea buzelor umede ale Mariei-Isabel, înainte de decolare.

— Întoarce-te repede, îi murmurase ea.

În cockpit, bărbatul blond îi schiţă rapid planul închisorii Punta Carretas.

Îşi privi ceasul: 4,03. În patru minute va fi deasupra penitenciarului. Cei doi prizonieri urmau să iasă la ora patru pentru treizeci de minute. Mental, îşi trecu în revistă tot ce avea de făcut: să ajungă în lungul coastei, să vireze apoi în unghi drept, să depăşească închisoarea, pentru a simula că venea dinspre centru.

În curtea mică era un fileu de baschet şi trebuia să fie atent să nu-l agaţe cu paletele rotorului. Apoi, să se lase vertical pe sol. În felul acesta s-ar fi aflat, relativ, departe de posturile de observaţie ale gardienilor înarmaţi. Pe urmă, avea să rămână jos atât timp cât să le permită celor doi oameni să urce la bord. Dacă totul mergea bine, n-ar fi avut nevoie să depăşească

cincisprezece secunde. Dacă, din nenorocire, prizonierii n-ar fi fost prezenţi, bărbatul blond îi dăduse ordin să decoleze după douăzeci de secunde. O întârziere mai mare şi toată închisoarea s-ar fi ridicat în picioare.

Banderole de plastic mascau numărul real al elicopterului, făcându-l neidentificabil. Poliţia dispunea cam de douăzeci de acelaşi tip.

*

* *

Lucas Prado nu se putu împiedica să nu tresară când auzi cheia răsucindu-se în broasca celulei lui. Gardianul întârziase. Era ora patru şi cinci. În închisoare domnea liniştea, fiindcă cea mai mare parte a deţinuţilor vizionau un film, o producţie americană veche. El şi Mendoza, tovarăşul lui de suferinţă, erau ţinuţi la secret şi nu beneficiau de asemenea distracţii. Încă de la prânz, Lucas Prado începuse să dea ocol celulei, numărând până la zece mii, după care o lua de la capăt. Nu-i venea să creadă că va fi eliberat. Încă nu ştia cum. I se comunicase doar că avea să se petreacă ceva în timpul plimbării... Un ajutor venit din exterior. Se gândea că tovarăşii lui reuşiseră să sape un tunel care să dea în curte.

La capătul culoarului, îl întâlni pe Mendoza. Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră fără un cuvânt. În spatele lor, gardianul îi observă.

— Mai repede, mişcaţi-vă mai repede!

Ieşiră în curtea mică şi pustie. Începură să alerge în cerc, cum făceau în fiecare zi, pentru a-şi menţine un minimum de forţă fizică.

Deodată, auziră un uruit venind de sus. Mendoza ridică ochii şi văzu un elicopter. Avu impresia că aparatul rămăsese imobil deasupra închisorii. Recunoscu camuflajul poliţiei... Îşi înghiţi o înjurătură. Nu putea însemna decât un singur lucru: planul le fusese dejucat!

Deodată, aparatul începu să coboare drept spre ei. La fel de uimit, cu capul ridicat, gardianul se uita în sus.

*

* *

Locotenentul Colonia, încordat asupra comenzilor, începu să coboare spre curte. Doi gardieni îl observau dintr-o gheretă de pază. Se rigidiză, neaşteptându-se la nimic bun. Malko avea mitraliera gata pregătită.

Unul dintre cei doi paznici ieşi pe drumul de patrulare. Malko se aplecă în afară şi-şi agită braţul.

Imediat, gardianul îşi duse mâna la chipiu şi salută. Nu putea fi decât un grangur care venea la Punta Carretas cu elicopterul. Aparatul coborî. Înghiţit între ziduri şi postul de observaţie, nu se mai zări.

Într-o străfulgerare, pilotul văzu crescând curtea mică şi fileul de baschet. Îşi încetini şi mai mult coborârea, apoi, elicopterul atinse solul ridicând un nor de praf. Locotenentul îi văzu pe cei doi deţinuţi alergând spre el. Curbaţi în două, trecură pe sub rotorul care continua să tureze ca un enorm ventilator.

Dintr-o săritură, răsturnându-se peste bărbatul blond, ajunseră în interior, strigând, râzând şi înjurând.

— Grăbiţi-vă, repede, repede!

Gardianul privea scena paralizat. Nici nu avea o armă asupra lui. Făcu stânga-împrejur şi o rupse la fugă pe coridor să dea alarma.

Dar „Bell 47” se ridica de acum pe verticală cu 1800 de turaţii şi maximum de presiune în palete, lăsând în urmă curticica pustie. Când trecură pe lângă gardienii din postul de pază, aceştia făcură semne voioase, crezând că un pilot militar se ţine de năzdrăvănii.

Locotenentul Colonia se simţea uşor ca o pasăre. Nu-i venea să creadă că totul se terminase atât de simplu. Acum, se depărta pe deasupra mării cu 80 de mile la oră. În spatele lui, cei doi bărbaţi se felicitau. Unul dintre ei se aplecă, îl bătu prieteneşte pe umăr şi-i strigă:

— Hei, *companero*, de unde ai furat uniforma asta?

— E a mea, strigă locotenentul furios.

Revenea la realitate: el, membru în „Fuerza Cojuda” ajutase doi rebeli să evadeze. I se făcu rece pe şira spinării…

Malko se întoarse:

— Locotenentul ne-a ajutat benevol, preciza el. Elicopterul aparţine armatei. Nu-i de furat…

Rebelii amuţiră, depăşiţi.

Crispat pe comenzi, locotenentul Colonia pândea în aparatul radio primele mesaje de alarmă. Mai avea cinci minute de zbor până la estancia albă. Se ruga în tăcere să nu se descopere nimic. Vântul rece îi tăia respiraţia. Zbură atât de jos încât trenul de aterizare atingea vârful copacilor. În sfârşit, coborî oblic, aproape ca un avion, drept deasupra fermei. În clipa în care

atingea pământul, recepţiona primul mesaj de la „Fuerza Cojuda”.

„Atenţiune, atenţiune, un elicopter a răpit doi deţinuţi periculoşi din Punta Carretas”.

Bărbatul blond sări jos primul.

— Bravo! rosti el. Eşti un pilot extraordinar.

Cei doi americani apărură în colţul casei, în urma Mariei-Isabel. Aceasta se apropie de pilot şi, nici mai mult nici mai puţin, îi sări de gât. Buzele ei calde se striviră de ale lui. Fără nici o reţinere, de parcă ar fi fost singuri.

— Fantastico! murmură ea. Eşti un adevărat *macho*!

Dintr-o dată, îl tutuia.

Cei doi deţinuţi salvaţi din închisoare se urcară într-un Opel gri, parcat în dreptul clădirii. Bărbatul blond i se adresă locotenentului Colonia:

— Anunţaţi postul de control că sunteţi gata de plecare…

Pilotul cuplă radioul şi transmise mesajul. Imediat vocea controlorului erupse în carlingă.

— Nu mai plecaţi spre Punta del Este. Decolaţi imediat şi căutaţi un elicopter al răsculaţilor care, trebuie că a aterizat în regiunea Pando..

— Dar trebuie s-o duc pe Senora Maria-Isabel Corso la Punta, obiectă ofiţerul.

— E ordinul soţului ei, colonelul, i-o reteză controlorul de trafic. Luaţi-o cu dumneavoastră.

Malko îi întinse mâna.

— La revedere, domnule locotenent. Sper ca totul să se sfârşească cu bine.

Maşinal, pilotul îi strânse mâna, încă năucit de tot ce i se întâmplase. Se uită după Opel-ul care se îndepărta cu cei cinci bărbaţi la bord, dincolo de fermă.

Maria-Isabel se apropie de el. Parfumul ei îl readuse la realitate. Tandru, ea îşi încolăci braţele de gâtul lui.

— N-o să plecăm chiar imediat, spuse ea.

Îşi lipise trupul cald de al lui într-o invitaţie fără echivoc. O sărută furios, împotriva lui însuşi. Când fusese sinceră? Atunci când se servise de el fără scrupule, sau acum sub înfăţişarea de femelă supusă?

Ea îi interpretă ezitarea ca fiind provocată de frică şi spuse binevoitoare:

— Să ştii că nu rişti nimic… În cel mai rău caz, am să-i

mărturisesc tot adevărul soţului meu…

Ofiţerul sări în sus.

— Tot adevărul?

Doamna colonel începu să râdă gângurit.

— În fine, o parte a adevărului. Am să-i spun că am avut chef să fac dragoste cu tine şi că te-am forţat să cobori. O să-ţi poarte pică, dar n-o să-ţi poată face nimic oficial, fără a-şi ştirbi onoarea.

Locotenentului i se învârtea capul de atâta duplicitate cinică. Blocând în mintea lui orice gând din afară, o trase pe Maria-Isabel Corso spre hambar.

Măcar să nu rămână chiar cu buzele umflate.

Capitolul XVIII

Malko se uita când pe adresa scrisă pe un capăt de hârtie, când la coroana mortuară care atârna în chip de firmă deasupra trotuarului. Văzându-l nehotărât, Mendoza se aplecă spre el.

— Aici e, Senor.

Prăvălia se afla la intrarea în Pando, pe o stradă liniştită a târguşorului, nu departe de Interbalnearia şi la treizeci de kilometri de Montevideo.

Pe faţadă se etalau literele negre: FUNERARIO.

— Atunci, să mergem, spuse Malko.

Cei cinci bărbaţi ieşiră din Opel. Chris şi Milton nu-i scăpau din ochi pe ostatecii lor. Se scurseră mai puţin de treizeci de minute din momentul în care elicopterul aterizase la fermă. Pando era orăşelul cel mai apropiat. Rebelii consideraseră că era prea periculos ca cei doi evadaţi să fie duşi la Montevideo.

Intrară cu toţii în prăvălie.

Mirosul de balsamuri funerare, amestecat cu cel de lemn proaspăt şi lac negru, cu care se vopseau sicriele, îl luară de nas pe Malko. Chris Jones şi Milton Brabeck respirau anevoie. Nu erau superstiţioşi, dar n-avea rost să-l zgândăre pe dracul.

Din spatele prăvăliei apărură doi oameni. Cel mai în vârstă, recunoscându-l pe Mendoza, dădu fuga spre el şi-l strânse în braţe.

— E frate-său, explică celălalt deţinut.

Trecură cu toţii în încăperea din spatele prăvăliei, unde era un atelier mare cu sicrie, coroane, lespezi de marmură. Un Cadillac antic de culoare neagră, transformat în dric, prevăzut cu o superbă cruce argintie, trona sub un şopron care dădea spre o altă ieşire.

Cel mai tânăr dintre ciocli, se închise într-un birou cu geamlâc, să telefoneze.

Ieşi după câteva minute radiind de bucurie şi se apropie de Malko:

— *Todo esta bien*, Senor, într-o jumătate de oră sunt aici.

Malko îşi ascunse sentimentul de uşurare. Îi era imposibil să ştie reacţia din Montevideo. *Funerario* nu avea radio, iar el era grăbit să se descotorosească de ostatecii lui incomozi.

Săvârşise un adevărat miracol. Dar rebelii i-l vor putea aduce pe Ron Barber? Să iasă cu el din Montevideo, în situaţia în care toată poliţia era în alertă? Altminteri, risca să se găsească într-o situaţie încurcată şi explozivă... Doar nu-i putea aduce pe deţinuţi înapoi la Punta Carretas...

Cu condiţia ca rebelii să nu fi minţit şi să nu încerce să-i recupereze pe cei doi tovarăşi ai lor prin forţă.

Fără a-l preda pe Ron Barber...

Fratele lui Mendoza se apropie de el cu o sticlă de coniac argentinian în mână.

— Senor, spuse el, dacă aţi binevoi să bem cu toţii laolaltă, pentru libertate...

Le făcu semn celor doi evadaţi care fumau avid cu ochii în gol. Malko se întreba ce s-o fi întâmplat cu nurlia Maria-Isabel şi cu pilotul.

Fiecare luă câte un pahar şi băură în picioare, uitându-se unii la alţii. Malko auzi zgomotul unui elicopter zburând la mică altitudine. Fără îndoială, un aparat al poliţiei. Erau căutaţi.

*

* *

Prima maşină stopă maiestuos la intrarea prăvăliei. Un Cadillac negru convertit în dric, debordând de zorzoane argintii. Partea din spate, dispăruse sub jerbe şi coroane de flori. Malko observa din uşa atelierului strada. Se încruntă. Oare, ce mai însemna şi această nouă complicaţie?

— Avem o vizită, îi spuse el lui Chris Jones. În spatele Cadillac-ului îşi făcură apariţia două Ford-uri vechi şi ele transformate în dricuri. În locurile din faţă, stăteau îngrămădiţi bărbaţi şi femei. Era o înmormântare în toată legea?

Portiera Cadillac-ului se deschise şi din el coborî cu demnitate o femeie în negru din cap pană în picioare. Din cauza tensiunii nervoase, Malko era gata să pufnească în râs când recunoscu maxilarele voluntare ale lui Flor Catalina!

Urmată de un grup plin de ifose, ea pătrunse în *Funerario*.

Patru bărbaţi se desprinseră de grup, dădură coroanele la o parte şi ridicară pe umeri coşciugul adus de Cadillac. Cu pas măsurat, intrară în atelierul din spatele prăvăliei şi-l depuseră pe nişte capre.

Cei doi deţinuţi eliberaţi se repeziră spre Flor, strângând-o în braţe, râzând şi plângând. Ceilalţi Tupas îi înconjurară. Timp de câteva minute nu se auzi decât râsul lor bucuros.

— N-am crezut nici o clipă că veţi reuşi! spuse Flor. Cum de aţi făcut rost de un elicopter?

Malko îşi reţinu un zâmbet. Un colaborator extern la Central Intelligence Agency felicitat de un şef al rebelilor putea să cauzeze un infarct responsabilului cu bugetul Companiei… Dar nu era momentul să schimbe politeţuri.

— Mi-am îndeplinit angajamentul, sublinie el. Unde-i Ron Barber?

Flor Catalina întinse degetul spre coşciugul pe care-l aduseseră.

— Aici.

Malko privi lemnul lustruit şi mânerele argintate. Bietul Ron Barber!

— Vreau să-l văd.

— O să-l vedeţi imediat.

Fata dădu un ordin în spaniolă. Fratele lui Mendoza luă o şurubelniţă şi începu să scoată cuiele din capac. Malko şi cel două gorile se grupară cu spatele la perete, gata să facă faţă oricărui atac din partea răsculaţilor. Acum, când îşi recuperaseră şefii, putea să li se deschidă apetitul.

Nu se auzea decât scârţâitul şuruburilor în lemnul nou. În sfârşit, sări şi ultimul, iar cioclul deschise capacul.

Malko se apropie cu inima bătând şi se aplecă deasupra sicriului deschis.

Ron Barber era întins pe scândurile capitonate, cu ochii închişi, tot gol, înfăşurat într-o cuvertură. Mai tras la faţă decât atunci când îl văzuse Malko în „Închisoarea Poporului”. Trupul lui mare era exact pe dimensiunile sicriului.

Malko se aplecă, îşi lipi urechea de pieptul americanului.

Pielea era caldă şi auzi bătăile surde şi regulate ale inimii. Ron Barber era în viaţă.

— Ce i-aţi făcut?

— L-am drogat, explică Flor. Din cauza barajelor poliţieneşti. Nu-i venea să creadă că mergem să facem un schimb. O să se trezească într-o oră sau două.

— Foarte bine, spuse Malko. Să-l scoatem de aici.

Mai mulţi Tupas veniră în grabă şi-l ridicară cu grijă pe Ron Barber din refugiul lui macabru. Flor, cu o voce tranşantă, începu să dea ordine. Câţiva Tupas ieşiră afară. Spre surpriza lui Malko, Mendoza păşi peste marginea sicriului şi se lungi înăuntru, zâmbitor.

— Părăsim imediat Pado cu prietenii noştri, îl lămuri Flor. Vă cer să plecaţi la zece minute după noi.

— Foarte bine, încuviinţă Malko.

Fata îi aruncă o privire ambiguă.

— Să nu vă închipuiţi cumva că mi-am schimbat părerea, spuse ea. Am făcut împreună doar o afacere, atâta tot. Dumneavoastră şi Ron Barber aţi rămas duşmanii noştri de moarte.

Cioclul înşuruba de zor capacul. Patru bărbaţi aduseră un al doilea sicriu, îl lăsară jos şi-l ridicară pe cel în care se afla Mendoza.

Malko îi văzu cum îl urcau în Cadillac. Capacul celui de a-l doilea sicriu fu rapid deschis. Celălalt deţinut se întinse înăuntru. Ca să meargă treaba mai repede, amândoi cioclii înşurubau capacul împreună.

Un minut mai târziu, era şi acesta purtat spre dric. Cu mâna pe patul revolverelor, Chris şi Milton îl păzeau pe Ron Barber, întins pe jos.

Cei patru oameni scoaseră încă un coşciug din a treia maşină. Malko se întreba ce rost avea. Deodată, unul dintre oameni se împiedică de bordura trotuarului. Se clătină, încercă să-şi menţină echilibrul câteva secunde, apoi căzu cu faţa în jos. Sicriul greu, scăpă din mâinile celor care-l purtau şi se izbi de trotuar.

Se auzi un pârâit îngrozitor. Lemnul se crăpă pe toată lungimea lui. Un superb Kalaşnikov căzu pe stradă în mijlocul unei jerbe de încărcătoare şi mitraliere.

Oamenii cărora le scăpase sicriul se grăbiră să adune la loc armele, dar pe partea opusă a străzii se şi strânseseră trecătorii.

Flor trase o înjurătură şi urlă:

— *Vamos*!

Rebelii se năpustiră afară din *Funerario* şi puseră mâna pe armele risipite…

— S-o ştergem urgent, spuse Malko.

Chris şi Milton îl apucară pe americanul inert de umeri şi glezne.

Malko ieşi grăbit în stradă.

În spatele lui, cei doi ciocli scotoceau în grămada de coroane. Unul dintre ei scoase de acolo un Thomson vechi, cu încărcător camembert ruginit, dar năclăit de unsoare. Îl armă cu o figură hotărâtă. Malko încremenise în pragul pompelor funebre. O

maşină a poliţiei dăduse colţul şi venea direct spre ei. Se opri în mijlocul străzii şi patru poliţişti săriră afară. Ca într-un coşmar, Malko îl văzu pe un rebel ridicând la ochi Kalaşnikovul. Detonările îi sfâşiară urechile.

Unul dintre poliţişti se prăbuşi pe loc şi rămase întins în mijlocul drumului. Rebelii trăgeau ca nişte nebuni cu mitraliera şi cu arme de asalt. Cei trei poliţişti rămaşi în viaţă ripostară la rândul lor, pentru a-şi acoperi fuga.

Flor Catalina, cu picioarele depărtate, trăgea ca la exerciţiile de tir cu un Luger ţinut în amândouă mâinile. Ochi în poliţistul întins pe jos, al cărui corp mai tresărea. Apoi, toţi rebelii se înghesuiră în dricuri. Câţiva, agăţaţi de scări, continuau să tragă. Micul convoi se urni din loc într-un uruit de motoare vechi.

Malko se uită la Opel-ul rămas pe partea opusă a străzii. Se aruncă afară, dar nu avu timp decât să facă un salt înapoi. Mai multe gloanţe împroşcară asfaltul la câţiva centimetri de el…

Poliţiştii care supravieţuiseră interziceau orice ieşire.

Ajunse în fugă în atelierul din spate şi se izbi de Chris şi Milton cu armele în mână.

— Telefonul, strigă Malko, trebuie să anunţăm poliţia că suntem aici!

Se năpusti spre vechiul aparat şi ridică receptorul. Nu avea ton. Un zgomot familiar îi ajunse la urechi: Zgomotul rotorului unui elicopter.

Mai ţinea încă receptorul în mână, când o rafală de mitralieră de calibru greu, zbură în ţăndări vitrina antreprizei de pompe funebre. Gloanţele ţăcăneau pretutindeni. Prin fum şi explozii, Malko îl zări pe unul dintre ciocli prăbuşindu-se cu capul însângerat, ciuruit de rafală. Adăpostit în spatele unei grămezi de sicrie, Chris Jones urlă:

— Trebuie să le spunem că suntem aici!

Era şi părerea lui Malko. Se repezi încă o dată spre stradă dar abia reuşi să se arunce înapoi. Gemea de poliţişti care trăgeau în tot ce mişca. Elicopterul reveni urmat de un al doilea. Din nou se revărsă un potop de foc.

Întins pe burtă printre dărâmături, Malko îşi spunea că n-o să mai apuce să-şi revadă castelul.

Cadavrul colegului lor, întins în mijlocul străzii îi scosese din minţi pe poliţişti.

Malko se retrase în atelier, unde se lovi de cioclul cu mitralieră. Acesta din urmă clătină din cap.

— O să ne omoare pe toţi, Senor.

Era un dezastru!

Uruitul elicopterului care revenea îi făcu pe toţi să se arunce la pământ. Din nou, rafalele sfâşiară acoperişul, proiectând sfărâmături peste cei patru oameni… Rebelul îşi ridică mitraliera şi trase o rafală spre stradă. Mai mult pentru a se descărca nervos decât cu vreo reală intenţie de eficacitate.

În depărtare se auzea ţăcănit de arme. Chipul cioclului se lumină.

— Tovarăşii se bat, spuse ei.

Poate că era momentul s-o ia din loc. Malko zări Cadillac-ul vechi parcat sub şopron.

—- Merge? întrebă el.

Cioclul zâmbi trist.

— Încet, dar merge, Senor.

Elicopterele dispăruseră. Era ultima lor şansă.

— Se poate ieşi prin spate? întrebă Malko.

— *Claro que si*! îl asigură cioclul, dar grăbiţi-vă!

Malko se repezi la Cadillac. Motorul tuşi puţin, apoi demară într-un nor de fum albăstrui. Malko chemă gorilele.

— Repede! Urcaţi-l pe Barber în spate.

Spatele era rezervat sicriului. Dar alt loc nu mai era. Cele două gorile îl depuseră aici pe Ron Barber şi, închizând uşile din spate, reveniră lângă Malko. Cioclul deschise poarta de lemn. Un drum de pământ ducea spre artera principală, trei sute de metri mai departe.

Cu levierul scrâşnind, Malko introduse în viteza întâi. Cioclul îşi ridică Thomson-ul cu un zâmbet resemnat.

— *Adios*!

Era, într-adevăr, un rămas bun pentru totdeauna. Ţăcăniră împuşcături. Se trăgea asupra lor. Imediat vechiul Thomson ripostă scuipând foc.

Malko acceleră, atingând 40 la oră. Caroseria Cadillac-ului vibra din toate încheieturile.

Deodată, sinistrul uruit al elicopterului îl făcu pe Malko să ridice capul. Un aparat al poliţiei, un „Bell 47” asemănător celui care servise evadării, se apropia în diagonală, zburând foarte jos. Malko îi văzu pe soldaţi aplecaţi prin uşa deschisă, cu armele îndreptate spre maşină. Erau luaţi drept alţi rebeli care încercau să fugă…

Frână brusc şi opri maşina la marginea drumului. Sări din

Cadillac agitând braţele.

Elicopterul continuă să vină spre el. Desluşi flăcările scurte, distincte ale împuşcăturilor, auzi Magnumul lui Milton Brabeck ripostând.

Plonjă în şanţul de la marginea drumului, urmat de cele două gorile. Elicopterul se imobiliză deasupra dricului. Pârâră rafalele. Cadillac-ul se transformă în pulbere sub gloanţele mitralierelor. Un jet de aburi ţâşni din capotă. Urmat de flăcări. Poliţiştii continuau să se înverşuneze asupra dricului.

— Barber! strigă Malko.

Cu un Colt în fiecare mână, Milton Brabeck ieşi din şanţ şi ochi elicopterul. Unul din geamurile cockpit-ului sări în ţăndări. Tirul se opri brusc. Aparatul făcu un salt într-o parte, urmărit de tirul răzbunător al americanului.

Malko şi Chris săriră la rândul lor către maşina în flăcări. Deschiseră uşile din spate. Flăcările se prelingeau pe pluşul negru.

O camionetă înţesată de soldaţi venea dinspre oraş în plină viteză. Opri la câţiva metri de ei. Soldaţii săriră jos, pregătindu-şi armele să tragă.

— Nu opuneţi rezistenţă! le strigă Malko gorilelor.

Cei trei bărbaţi se regrupară. Soldaţii se aruncară asupra lor, îi îmbrânciră şi-i loviră. Malko se adresă unui caporal:

— Cheamă un ofiţer!

— Fiu de căţea, replică soldatul, lasă că-ţi venim noi de hac.

Soldaţii îi forţară să se întindă pe jos, cu faţa la asfalt. Cum Chris nu se execută destul de repede, unul dintre ei trase o rafală chiar pe lângă capul lui. Malko se gândea dacă nu cumva vor fi executaţi pe loc. Le repeta întruna că ei nu erau Tupamaros, că erau americani, dar nimeni nu-l asculta. Din fericire, incendiul Cadillac-ului se opri. Rămaseră aşa preţ de un sfert de oră, până la sosirea unui jeep al poliţiei. Îi ridicară imediat în picioare lovindu-i cu patul armelor. Malko fu adus în faţa unui ofiţer cu o mustaţă fină şi aer feroce.

— Suntem cetăţeni americani, ataşaţi ai ambasadei, îi explică el. Anunţaţi-l imediat pe Senor Toledo, care ne cunoaşte.

Ofiţerul cârâi neîncrezător.

— De ce aţi tras în poliţişti? Ce-aţi căutat împreună cu rebelii? Aţi fost văzuţi! Astea-s minciuni!...

Malko începu să se înfurie rău. Cu ochii lui aurii înfipţi în cei ai căpitanului, articulă:

—- Pentru că făceam ceea ce voi aţi fost incapabili să duceţi la bun sfârşit. Am recuperat de la rebeli un prizonier. Pe consilierul Ron Barber de la Jefatura. El este în dric.

În faţa tonului şfichiuitor al lui Malko, ofiţerul se mai îmblânzi.

— S-o vedem şi pe asta, spuse el în silă.

Se apropiară de dricul distrus. Numai crucea mare, argintie, mai rămăsese intactă. Malko simţi că i se goleşte capul, că-i îngheaţă sângele în vine. Lemnul fusese sfâşiat de o rafală lungă. Ciuruiturile aducătoare de moarte traversau în diagonală locul de amplasare al sicriului.

— Trebuie să-l scoatem afară imediat, îi ordonă ofiţerului. Cu o oribilă senzaţie de vomă, privea aşchiile albe de lemn, smulse de gloanţe.

Doi soldaţi deschiseră uşile din spate şi se aplecară în interior.

Malko înălţa rugi fierbinţi. Cele două gorile, în sfârşit în picioare, se uitau cu o căutătură sumbră la soldaţii care-i înconjurau. În cele din urmă, corpul fu tras afară şi întins pe jos, fără menajamente. Ofiţerul se apropie şi se aplecă asupra lui. O perdea de soldaţi îl separau de Malko. Ofiţerul se îndreptă şi se întoarse. După expresia lui, Malko înţelese pe loc că temerile lui cele mai rele erau îndreptăţite.

Dându-i la o parte pe soldaţi, se apropie la rândul lui de trupul lipsit de viaţă al lui Ron Barber.

Capitolul XIX

Faţa lui Ron Barber era lipsită de sânge, albă ca varul. Malko dădu la o parte cuvertura care-l acoperea. În pieptul americanului era o gaură în dreptul mamelonului stâng. Cuvertura era în întregime muiată în sânge. Când Ron Barber respira, din rana lui clocotea un horcăit cumplit.

Malko se ridică, filamente verzi îi striau ochii aurii.

— E pe moarte. Trebuie transportat de urgenţă la spital…

— N-am nici o maşină, replică ofiţerul. Şi, cine mă asigură că e persoana de care vorbiţi. Dacă-i un Tupa n-are decât să crape…

Trăsăturile lui Malko deveniră brusc dure.

— Chemaţi imediat prin radio un elicopter, spuse el. Ron Barber a fost răpit de Tupamaros pentru că poliţia voastră e incapabilă. Dacă refuzaţi, vă promit eu că ajungeţi simplu soldat.

Alb la faţă, ofiţerul făcu stânga-mprejur şi se îndreptă fără tragere de inimă spre maşina lui. Malko îl văzu punând mâna pe microfon.

Trei minute mai târziu, unul dintre elicoptere ateriza în mijlocul drumului. Ofiţerul explică situaţia pilotului şi Ron Barber fu instalat în cabină.

— Chris, du-te cu ei, spuse Malko.

Americanul se caţără în elicopterul care decolă imediat. Malko îl urmări luând înălţime şi depărtându-se.

— Acum, condu-mă la Senor Toledo, spuse el.

*

* *

Malko privirea prin fereastra camerei aseptice trupul martirizat al lui Ron Barber. Maureen stătea pe un scaun lângă pat. Îşi ridică privirea şi-i adresă lui Malko un zâmbet trist. Americanul lupta cu moartea. Tensiunea se menţinea foarte joasă.

— Ce şanse are? îl întrebă Malko pe doctorul Ambasadei S.U.A.

Doi chirurgi americani ai spitalului federal din Bethesda urmau să sosească pe seară cu un aparat al Air Force.

— Nu tocmai strălucite, recunoscu medicul. I s-a făcut o puncţie în pleură, este drenat, dar glonţul a distrus vase sanguine mari. Nu reuşim să-i oprim hemoragia internă şi n-ar putea suporta o intervenţie chirurgicală…

De pe culoar se auzi vorbă. Sosise ambasadorul. Acesta veni drept spre Malko. După ce-l întrebă de starea rănitului, adăugă în şoaptă:

— David Wise m-a rugat să vă transmit felicitări. Aţi făcut o treabă fantastică. Dar, cum naiba v-aţi procurat un elicopter?

Malko schiţă un zâmbet.

— Secret profesional, domnule ambasador. Diplomatul nu insistă.

— În orice caz, spuse el, plecaţi cât mai repede din Montevideo. Uruguayenii sunt supăraţi foc pe dumneavoastră. A trebuit să uzez de multă insistenţă pentru a vă elibera din mâinile lor. Susţineau că aţi făcut mai mult pentru Tupamara decât Che Guevara. Nu i-au putut regăsi pe cei doi evadaţi din Punta Carretas. Ricardo Toledo vă e duşman de moarte.

Malko avusese ocazia să constate cu câteva ore mai devreme. Dacă stropii de scuipat ai şefului poliţiei ar fi putut ucide, ar fi fost un om mort... Odată ajuns la etajul patru al Poliţiei – acolo unde erau torturaţi prizonierii – rămăsese aproape două ore înconjurat de ostilitatea duşmănoasă a câtorva poliţişti ameninţători. Până ce Jefatura ajunse să se încline în faţa „argumentelor” ambasadei americane. Chiar şi devaluat, dolarul rămânea mereu puternic. Dar, Toledo îl avertizase că, dacă îl va mai prinde pe picior greşit, îl va lichida.

Malko se despărţi de ambasador şi se depărtă. La ieşirea din spital, cumpără *El Pais* şi *El Dia*. În relatările detaliate ale atacului de la Panda provocat de un grup de Tupamaros, decimat conform declaraţiilor poliţiei, nu se pomenea nici un cuvânt nici despre Ron Barber, nici despre el. De asemeni, nici un rând privind evadarea de la Punta Carretas. Malko se întreba de ce autorităţile uruguayene nu-şi atribuiau recuperarea lui Ron Barber.

Tare ar fi vrut să afle ce se întâmplase cu Maria-Isabel, cea plină de nuri, dar nu îndrăznea să dea nici un semn de viaţă.

*

* *

Palma încasată de Maria-Isabel o aruncă înapoi doi metri. Pe loc, gura ei frumoasă se crispă într-o grimasă dispreţuitoare.

— Dacă o mai faci o dată, rosti ea rar, n-ai să mă mai atingi niciodată. Niciodată!

Colonelul Pedro Corso se opri cu pumnii strânşi. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Îşi privi soţia, superbă, într-un halat de

mătase de culoarea somonului. Simţea o poftă furioasă de viol. Dar, mai mult ca orice, voia să afle adevărul.

Cu o oră mai înainte primise raportul legat de evadarea din închisoare, împreună cu planurile de zbor ale tuturor elicopterelor armatei. Singurul care suscita un semn de întrebare era cel în care se aflase soţia lui… şi locotenentul Colonia. Preferase s-o interogheze mai întâi pe Maria-Isabel.

— Vreau, adevărul, rosti el răspicat. Dacă nu, te omor. Femeia îl fixa cu o lumină veninoasă în ochii ei mari, migdalaţi.

— Chiar vrei adevărul?

Tonul ei dulceag îl puse în gardă. Îi venea să spună „nu”, dar dădu afirmativ din cap. Maria-Isabel se sprijini de masă toaletei.

— Atunci, am să-ţi spun adevărul, făcu ea, apăsând fiecare cuvânt. De multă vreme aveam chef să fac dragoste cu locotenentul Colonia. Azi mi-am satisfăcut dorinţa. N-a fost vorba de nici o pană. Eu i-am cerut să coboare. Am ieşit din elicopter şi…

— Taci! strigă colonelul. Minţi!

Maria-Isabel rămase de gheaţă. Liniştită, se apropie de soţul ei şi-şi dădu la o parte halatul.

— Priveşte, îl îndemnă simplu.

El îşi coborî ochii şi văzu urme de dinţi, învineţite, în susul coapselor. Privirea îi urcă spre superbul ei chip impenetrabil. Fierbea de ură şi de dorinţă. Ce târâtură! Nu ştia ce să mai spună, totul i se învălmăşise în cap. Părea sinceră şi totuşi, coincidenţa era atât de neliniştitoare.

Pe de altă parte, ea n-avea nici o legătură cu rebelii şi nici locotenentul Colonia, de altfel, foarte apreciat.

— De ce tocmai Colonia, întrebă el, ca să zică ceva.

— Şi de ce nu, mă rog? replică suav Maria-Isabel, e atât de îndrăgostit.

Colonelul Corso era pe punctul de a exploda.

Soţia lui îl sfida, îl provoca. Rece, tânăra femeie adăugă:

— Dacă ai să întreprinzi ceva împotriva lui, te părăsesc. După care, se răsuci pe călcâie şi se închise în camera ei, pentru a-i spori sentimentul de frustrare. Personal, se simţea satisfăcută. Locotenentul Colonia îşi potolise capriciul cu o ardoare tipic sud-americană…

Rămas singur, colonelul frunzări căzut pe gânduri dosarul. Simţea, confuz, că soţia lui nu-i spusese întregul adevăr. Îşi dădea însă seama că, dacă ar fi declanşat o anchetă, risca să

rămână fără ea.

Era atât de puternic, încât nimeni nu şi-ar fi permis să acţioneze în spatele lui. Dacă locotenentul Colonia era amestecat în vreo afacere suspectă, el, colonelul Corso, ar fi fost ultimul care să vorbească.

Nu se ştia de unde venise elicopterul folosit la evadarea celor doi deţinuţi.

Şi poate că era mai bine aşa…

*

* *

Telefonul zbârnâi. Malko ridică receptorul. Recunoscu printre pârâituri vocea răvăşită a ambasadorului.

— Sunt la spital, îi spuse diplomatul. Veniţi repede. Se întâmplă ceva îngrozitor. Au…

Convorbirea fu întreruptă. Malko închise. Trebuia să se grăbească să ajungă din nou la spital. Era trei după amiază. Abia se trezise după un somn de cincisprezece ore…

Se văzu nevoit să aştepte minute interminabile ascensorul hotelului *Victoria Plaza*, intrat în eclipsă. Chris Jones şi Milton Brabeck băteau în lung şi-n lat strada 18 Iulie, încercând să aducă din Uruguay şi altceva în afară de praf şi insolaţie.

*

* *

Maureen Barber hohotea cu capul în mâini, aşezată pe un scaun. Ambasadorul discuta în mijlocul unui grup animat format din medici, infirmiere, civili şi poliţişti în uniformă. De cum îl văzu pe Malko, Winston McGuire îi ieşi grăbit în întâmpinare. Malko se uită în rezerva lui Ron Barber. Era goală.

— Unde-i Barber?

Ambasadorul abia mai putea să articuleze un cuvânt.

— Ron a murit de trei ore, îl informă el.

— Dar, unde-i corpul?

— Aici e problema imposibilă! Ron a decedat ca urmare a rănii lui. Soţia se afla lângă el. O jumătate de oră mai târziu, nişte necunoscuţi au pretins că trebuia transportat la morga spitalului, că nu putea rămâne în rezervă. Maureen Barber n-a fost în stare să li se opună şi a plecat să-mi telefoneze. Dar, când a vrut să se ducă la morgă, cadavrul soţului ei dispăruse de acolo. Între timp am sosit şi eu. La început am crezut că era vorba de o greşeală. (Adăugă în şoaptă). Pe urmă, am fost nevoit să accept realitatea:

corpul lui Ron Barber fusese furat.

Malko nu-şi venea în fire.

— Dar cine şi de ce?

Ambasadorul clătină din cap.

— Nu mai înţeleg nimic. După spusele gardienilor, cei care l-au ridicat ar fi de la poliţie... În orice caz, aveau legitimaţii. Am sunat la Jefatura, dar ei pretind că ar fi mâna rebelilor.

— A rebelilor? Dar pentru ce?

Malko nu vedea motivul pentru care rebelii să fi ridicat cadavrul lui Ron Barber. Mort, nu le mai era de nici un folos.

— Mă duc să-l văd pe Juan Etchepare, spuse el. Poate că a aflat ceva.

Plecă prost dispus. Nu era furat un cadavru din spital fără un scop anume. Ce valoare putea să reprezinte corpul lui Ron Barber, fostul şef CIA?

Hurducăit de un taxi, îşi punea mereu aceeaşi întrebare. De cum ieşi din maşină, dintre arcade se desprinse un bărbat care se îndreptă spre el. Era Enrique Cuevas, pistolarul cel gras al consulului din Paraguay.

— Senor Juan Etchepare doreşte să vă vadă, urgent, îl anunţă el.

Se nimerea tocmai bine. Juan Etchepare probabil că aflase de dispariţia lui Ron Barber.

— Trebuie să-mi previn mai întâi prietenii. Pistolarul zâmbi încurcat.

— Nu mai aveţi timp, Senor.

În aceeaşi clipă, Malko simţi ţeava unui pistol înfigându-se în spatele lui. Angelo, pistolarul chel şi cu dinţii ieşiţi afară, apăruse de sub arcadele pustii.

— Dacă domnul binevoieşte, rosti el cu o politeţe distinsă.

Abjectă.

Îl împinseră pe Malko într-un Ford „T” din 1932. Enrique urcă în spate împreună cu el, ţinând la vedere un Luger nichelat, cu crosa din sidef.

Răpirea nu durase mai mult de un minut. Enrique se aplecă şi-l uşura pe Malko de revolverul lui extraplat.

— Distinsul domn, sper să nu ne-o ia în nume de rău, se scuză el pe un ton maliţios. Nu facem decât să ne supunem ordinelor Excelenţei sale, Juan Etchepare.

Lui Malko nu-i plăcu deloc această răpire brutală venind din partea unui om considerat a fi aliatul lui. Nu trimiţi doi ucigaşi

pentru o invitaţie la ceai.

Iar Chris Jones şi Milton Brabeck probabil că scriau cărţi poştale!

După douăzeci de minute opriră în faţa vilei lui Juan Etchepare. Încadrat între cei doi pistolari, Malko pătrunse în locuinţa luxoasă. În salon se aflau două persoane. Diplomatul paraguayan şi şeful Jefaturii, Ricardo Toledo. Acesta din urmă, văzându-l pe Malko îi zâmbi duşmănos.

— Ei, Senor Linge, iată că aţi binevoit să daţi curs invitaţiei noastre…

Apăsase pe cuvântul „noastre”. Malko îşi dădu seama că se punea la cale o mârşăvie.

—- Ce înseamnă toate astea? întrebă el sec.

Faţa slabă a lui Ricardo Toledo se contorsionă de turbare, îşi aruncă pe spate cu un gest furios eterna lui şuviţă de păr şi împroşcă plin de răutate:

— Senor, m-aţi pus într-o situaţie ridicolă. Întrucât eu nu pot întreprinde nimic împotriva dumneavoastră, dată fiind poziţia mea, am apelat la prietenul Juan să-mi dea o mână de ajutor.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko în gardă.

— Pentru că vă plac aşa de mult rebelii, făcu şeful Jefaturii, vă vom aplica acelaşi tratament ca şi lor. Pus la punct de Ron Barber, preciză el, zâmbind urât.

Malko nu răspunse. Frisonul neplăcut al fricii îi străbătu mâinile. Deodată, uşa camerei se întredeschise şi apăru statura durdulie a Laurei Iglesia. Imediat Juan Etchepare o repezi:

— Tu să pleci de aici!

Uşa se închise fără întârziere. În ciuda privirii elocvente a lui Malko.

— Angel şi Enrique se vor ocupa de dumneavoastră, preciza suav Juan Etchepare. Sunt dezolat că amiciţia noastră se va termina astfel. Dar nu-i pot refuza nimic prietenului meu Ricardo.

*

* *

Chris Jones îşi făcea sânge rău. De trei ore Malko dispăruse.

Milton Brabeck se întoarse radios de la cabina telefonică. Pentru orice eventualitate, sunase la reşedinţa ambasadorului.

— S-a dus să-l vadă pe amicul nostru paraguayan, îl anunţă.

— Cred că ar trebui să mergem după el, propuse Chris Jones.

Instinctiv, Juan Etchepare nu-i inspira nici un pic de simpatie.

*

* *

Cu o icnitură surdă de măcelar, Enrique ridică enormul bloc de beton, apropiindu-l de Malko, legat de un scaun vechi cu cablu electric. Garajul din fundul grădinii lui Juan Etchepare era un talcioc de nedescris. Din sumedenia de obiecte îngrămădite, ieşeau la iveală coca unui vas cu pânze şi lăzi de arme. Aici îşi găsiseră sfârşitul carierei şi al vieţii zece tupamaros.

Malko, cu un căluş la gură dintr-o cârpă murdară, nu putea decât să asiste la pregătirile morţii lui.

În blocul de beton, care trebuie că atârna vreo treizeci de kile, era inclus un lanţ. Angel, cu craniul lui pleşuv, lac de sudoare, se ghemui lângă Malko şi-i fixă de amândouă gleznele cătuşe. Apoi, legă ultima verigă a lanţului de cătuşe printr-un lacăt enorm.

Cei doi pistolari dădeau zor să termine treaba. Aveau oroare de munca manuală.

Enrique ieşi în grădină. Malko văzu Ford-ul pistolarilor apropiindu-se în marşarier şi oprindu-se în dreptul uşii garajului.

Cei doi indivizi se apropiară de el. Se chinuiră mai mult de cinci minute ca să-l bage în maşină împreună cu blocul de ciment. Pe urmă, Ford-ul nu mai vru să demareze. Cei doi uruguayeni lansară o serie de înjurături în stare să prăbuşească bolta cerului. În sfârşit, motorul tuşi, putând să demareze în viteza întâi. Juan Etchepare nici nu se ostenise să-i zică măcar un adio. Maşina părăsi imediat autostrada luminată care ducea spre aeroport, angajându-se pe un drum pietruit.

Malko, disperat, căuta un mijloc de salvare, fără a-l găsi.

Merseră cam zece minute prin aleile liniştite din Carrasco. În sfârşit, maşina opri. Enrique deschise portiera. Malko simţi o adiere răcoroasă bătând dinspre Rio de la Plata. Se aflau pe malul unui golf mic străjuit de eucalipţi, care nu se zărea dinspre stradă.

Înjurând şi năduşind, pistolarii îl traseră afară din maşină, după care, începură să-l târâie pe nisipul, mai întâi uscat, apoi, din ce în ce mai umed. Malko era străbătut de frisoane. Sigur, el acceptase dintotdeauna acest gen de risc, dar ar fi preferat o altă moarte. Se gândi la Alexandra şi la castelul lui. Ce incredibilă înlănţuire de evenimente îl aduseră în seara aceea pe malul golfului Rio de la Plata? Pasiunea pentru pietrele vechi sau gustul aventurii?

Făcuse întotdeauna în mod liber ceea ce, fatal, trebuia să facă. Cel puţin aşa crezuse…

Enrique înjură, în apă până la genunchi, trăgând după el o barcă legată la câţiva metri de ţărm. O târî cu partea din spate pe nisip. Exasperat de greutatea lui Malko, Angel îl rugă:

— Senor, nu vă mai lăsaţi aşa de greu!

Malko se redresă. Măcar să nu le ofere spectacolul fricii. Cei doi *pistoleros* apreciară în tăcere această atitudine. Era un adevărat *caballero*. Deşi străin.

— *Muchissima gracias*, Senor, spuseră ei după ce-l răsturnară în barcă, presărându-şi misiunea sordidă cu politeţuri spaniole.

— E o treabă murdară, insistă Enrique. Mai ales cu un *caballero* aşa de distins ca dumneavoastră, Senor.

— Şi atunci, de ce o faceţi? întrebă Malko nutrind o vagă speranţă.

Cei doi *pistoleros* ridicară din umeri, de-a dreptul înduioşători.

— Asta-i ordinul, Senor. Avem şi noi o familie de hrănit. Ne pare rău. *Pero*, *usted es muy sympatico*[23].

Se pregăteau să-l înece ca pe un şobolan, simpatic ori ba.

Enrique împinse barca în apă, apoi sări înăuntru. Pluteau. Malko îşi spuse că de data asta nu mai avea scăpare. Închise ochii, întrebându-se cu o curiozitate obsedantă ce va fi după aceea… Umanitatea nu avansase cu nimic din epoca de piatră şi până în prezent, pentru că tot nu se ştia ce urmează după moarte. Abia dacă se auzea clipocitul vâslelor. Rio de la Plata era liniştit ca un lac. Drumul i se păru lui Malko interminabil. Şi cu toate acestea, nu se îndepărtaseră mai mult de o sută de metri de ţărm.

— Aici e, anunţă deodată unul dintre pistolari.

— Eşti sigur?

— Uită-te şi tu, acolo-i baliza… insistă Enrique.

Cei doi indivizi îşi ridicară vâslele. Barca se clătină periculos când îl apucară pe Malko, în încercarea de a-l trece peste marginea plată din spatele bărcii. Enrique şi Angel nu vorbeau între ei, cu excepţia unui minim de cuvinte indispensabil. Evitau să-l privească pe Malko.

Ridicară amândoi blocul de beton şi-l puseră în echilibru pe marginea bărcii. Apoi, dintr-un singur brânci îl făcură să alunece în apa neagră.

Lanţul se întinse şi, în aceeaşi clipă, Malko îl urmă într-o jerbă de stropi. Apa se închise deasupra lui. Pistolarii îi priviră silueta

---

23 Dar dumneavoastră sunteţi foarte simpatic

dispărând, apoi se apucară iar de vâslit, fără o vorbă. Era pentru prima oară că înecau un om viu şi asta nu le plăcea.

— A fost un adevărat *caballero*, remarcă Enrique, ştergându-şi fruntea.

Angel nu răspunse dar gândea acelaşi lucru. Din păcate, trebuiau şi ei să trăiască şi, pentru asta, să-i facă pe alţii să moară, din când în când.

Nu le convenea deloc ideea ca a doua zi să fie obligaţi să se bage din nou în apă pentru recuperarea cadavrului. Dar securitatea avea exigenţe pe care lenea le ignora.

Începură să tragă mai vârtos la rame. Toate treburile astea le zgândărise pofta de mâncare. Mureau de dorinţa de a înfuleca un *churasco* în sânge. În restaurantul *La Paletta* li s-ar servi o copioasă *apparillada* cu salată.

Capitolul XX

Cu gura închisă, pentru a-şi mai păstra puţin aer în plămâni, cumplit de lucid, Malko se scufundă perpendicular în apa murdară a golfului, conştient că durata vieţii lui nu va depăşi câteva zeci de secunde. În afară de cazul în care nu s-ar fi transformat în peşte. Blocul de beton îl trăgea irezistibil spre fund. Chiar dacă n-ar fi avut mâinile legate, tot s-ar fi înecat.

Scufundarea lui nu dură mult. Adâncimea apei nu era mai mare de şase metri.

Un nor de nămol răscolit îl învălui. Corpul lui se ridică pe verticală. Presiunea din plămâni devenea tot mai dureroasă. Ar fi trebuit să-şi deschidă larg gura ca să sfârşească mai repede şi să scape de o agonie oribilă.

Brusc, zări două forme care se îndreptau spre el. Ceva îl atinse pe spate. Crezu că visează. O mână îl cuprinse de mijloc! Îşi coborî privirea şi desluşi în apa tulbure două forme negre: doi scafandri submarini, în costume negre de cauciuc, cu butelii de oxigen în spate. Plămânii lui erau pe punctul să plesnească.

Dădu drumul unei guri mari de aer viciat, care se ridică în bule spre suprafaţă.

Era lipsit de sens! Cei care veniseră să-l salveze, erau neputincioşi. Le-ar fi trebuit minute întregi ca să pilească lanţul care-l ţinea legat de blocul din beton.

Unul dintre cei doi scafandri se apropie şi se lipi de el. Malko văzu un şirag de bule scăpând din mâna lui dreaptă: acesta ţinea o butelie de oxigen conectată la un tub, terminat cu o ventuză pe care o aplică imediat pe gură şi nasul lui Malko, susţinându-i ceafa. Dinţii lui Malko muşcară cu voluptate cauciucul dur al ventuzei. În interiorul ei intrase apă şi, vrând-nevrând, înghiţi mai multe guri, scuipă, se sufocă, apoi aerul proaspăt, sub presiune, îi pătrunse în plămâni. Dar butelia nefiind fixată, avea tendinţa să se ridice. Scafandrul se apucă s-o fixeze cu nişte chingi de spatele lui Malko. În timpul acestor manevre ventuza i se smulse din gură. Iarăşi se sufoca. Scafandrul îi întinse propria lui ventuză, el ţinându-şi răsuflarea. Timp de două-trei minute cât a durat fixarea buteliei, au respirat cu rândul. Sigur că procedeul nu era perfect şi Malko simţi cum îi cresc branhii.

Al doilea scafandru muncea în jurul gleznelor lui. Cu un instrument pe care nu-l putea vedea, încerca să taie lanţul inclus în blocul de beton. În spatele măştii primului scafandru, Malko îl recunoscu pe Chris Jones. Milton Brabeck era cel care se lupta să taie lanţul de cătuşe. În cele din urmă reuşi, stârnind un nor de mâl. Malko se simţi împins spre suprafaţă. Cei doi scafandri îl ajunseră din urmă în aceeaşi clipă. Cu gleznele legate, Malko rămase pe loc, bătând apa. Se întinse pe spate şi se lăsă remorcat de cei doi americani. Le trebui aproape un sfert de oră până ce simţiră sub picioare nisipul de la mal. În sfârşit, în apă până la mijloc, Malko azvârli ventuza. Alături de el, Chris Jones îşi dădu jos masca şi butelia. Scuipă puţină apă şi-l măsură pe Malko din cap până-n picioare.

— Am impresia că am ajuns la ţanc, remarcă el sobru.

Intervenţia lor rămânea un mister pentru Malko.

— Lămuriţi-mă şi pe mine, se rugă el, pe când cei doi americani îl apucară de subsuori şi-l cărară spre plajă.

Cătuşele îi ferecau în continuare gleznele.

— Dacă interveneam mai devreme, spuse Milton, exista riscul să vă tragă un glonţ în cap, care se scoate mai greu decât puţină apă intrată în plămâni, adăugă el subtil. Eram amândoi chiar sub barcă în momentul în care nenorociţii ăia v-au făcut vânt în apă. Nu riscaţi mare lucru.

Malko respiră adânc şi se trânti pe nisip. Micul golf era pustiu. Cele două gorile începură să se dezbrace de costumele lor. Din întuneric se desprinse o siluetă, care veni în fugă şi-l îmbrăţişă pe Malko.

— Dumnezeule, sunteţi în viaţă!

Laura Iglesia nu mai putea de bucurie. Trăgea după ea un prosop uriaş cu care încerca să-l şteargă pe faţă şi pe păr.

— Dacă suntem aici, e datorită ei, sublinie Chris Jones.

Din cauza cătuşelor de la picioare, trebui să-i sfâşie pantalonul şi slipul.

— Dacă aţi şti ce frică am tras, murmură ea, ştergându-l cu gingăşie.

— Şi eu, făcu Malko.

Zări hainele şi armele celor două gorile clădite într-o grămăjoară pe plajă.

— Cum de aţi dat de mine? întrebă Malko, încă năucit şi dârdâind.

Apa golfului Rio de la Plata era rece ca gheaţa…

Chris îl lămuri cum plecaseră cu un taxi să-l caute la Juan Etchepare.

— Când am ajuns în faţa barăcii maimuţoiului, explică el, am văzut-o pe micuţă ieşind în fugă. Venea să ne caute… Noi am vrut să intrăm imediat, dar ea ne-a spus că era periculos, că exista riscul să vă lichideze în învălmăşeală. Aflase ce aveau de gând să facă. Ca să nu aibă probleme, trebuiau să simuleze un accident şi deci, să fiţi în viaţă în momentul în care vă aruncau în apă. Fata ştia unde-şi ascundea consulul echipamentul de scufundare pentru micul lui cimitir submarin. Am ajuns la locul cu pricina înaintea lor. Când aţi sosit pe plajă, noi eram de acum în apă…

Ceea ce se cheamă politica riscului calculat, gândi Malko. Se simţea incomparabil mai bine, dar cătuşele de la picioare începuseră să-l supere. Chris şi Milton erau gata îmbrăcaţi, cu toată artileria pe ei.

— Trebuie să facem o vizită de curtoazie, propuse amabil Chris, cu o sclipire de ferocitate în ochii lui bleu-gri.

— Aş vrea mai întâi să mă scap de cătuşele asta, spuse Malko.

— Haideţi la mine, îi invită Laura; dispun de tot felul de unelte.

*

* *

Malko îşi masă gleznele îndurerate. Chris îşi ştergea fruntea năduşită. Oţelul cătuşelor nu rezistase bomfaierului. Malko se ridică şi ieşi în balcon. Laura Iglesia locuia într-un mic apartament cu vedere spre Playa Pocitos, situat chiar pe Rambla. Închiriat pe dolari. Malko aspiră cu voluptate aerul proaspăt al nopţii.

— Mi-e foame, declară el.

Cele două gorile ardeau să treacă la acţiune.

— N-ar fi mai bine să le plătim ălora datoria, înainte de masă? întrebă Milton. Ar fi o tâmpenie să li se întâmple vreun accident între timp.

— Nu-i nici un zor, fu de părere Malko. Nu uita că ne aflăm într-o ţară străină, cu un şef de poliţie care nu ne prea simpatizează…

Laura Iglesia, muşcând dintr-un *chorizos*[24], interveni:

— Ştiu unde merg în fiecare seară Angel şi Enrique. Într-un bar mic de pe Calle Guarani, lângă port.

---

24 Cârnăcior mic, picant.

— Crezi că se vor duce şi în seara asta?

Laura dădu din cap afirmativ.

— Sigur. De îndată ce Juan Etchepare se va baricada în vila lui. Acolo se duc de fiecare dată după ce lichidează pe câte cineva.

Ochii aurii ai lui Malko se striară cu verde.

— Vom vedea imediat, spuse el. Până atunci, hai să mâncăm ceva.

*

* *

Enrique Cuevas ieşi din barul *Cintra*, încercând să meargă drept. Răsfăţurile franţuzeşti administrate de o târfă din Argentina şi coniacul brazilian îi dădură o stare de euforie cu totul specială. Calle Guarani era întunecată şi complet pustie. Ca întregul cartier al portului, cu excepţia câtorva cârciumi pentru mateloţi. Văzând că Angel nu mai vine, deschise din nou uşa barului şi îl strigă.

— Angel! *Maricon*!

Al doilea pistolar era îngrămădit la tejghea între două târfe planturoase, lacome şi puse pe distracţii, cu haina deschisă astfel încât să i se vadă patul sidefat al Luger-ului. Toată lumea ştia în solda cui era şi informatorii poliţiei se fereau să le pricinuiască neplăceri, Senor Juan Etchepare fiind considerat *persona grata*.

— Du-te şi adu maşina, strigă Angel. Nu mai pot să mă mişc.

Enrique Cuevas era într-o dispoziţie poznaşă. Scoţându-şi Coltul automat, nichelat, trase un foc în raftul cu sticle şi închise uşa.

Aerul proaspăt al nopţii îi făcu bine. Merse liniştit până la Ford şi deschise portiera, dar încremeni locului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Cineva era aşezat pe locul şoferului. Câteva secunde avu impresia că greşise maşina. Dar era singura de pe stradă.

— *Que tal*, *cher*? articulă el, vag ameninţător.

Necunoscutul de la volan întoarse capul spre el şi Enrique Cuevas îşi simţi pieptul încleştat ca într-un bloc de gheaţă.

— *Sangre del Christo*, murmură el.

O clipă rămase paralizat, apoi se depărtă de maşină şi o rupse de fugă spre bar atât cât îi permitea burta. Văzându-i mutră, Angel izbucni în râs.

— Ce ţi s-a întâmplat? Trebuie să plăteşti o contravenţie?

Enrique îl fixă cu o expresie rătăcită.

— Vino, zise el.

— Ţi-am spus să aduci maşina.

Enrique Cuevas bătu din picior.

— Vino, când îţi spun, repetă el pe un ton mai imperativ. Cum Angel nu reuşea să se smulgă dintre cele două prostituate, se apropie şi-i şopti la ureche:

— Tipul pe care l-am înecat adineauri, este acolo, la volanul maşinii!

Angel izbucni în râs.

— *Barracho*[25]!

— Vino să vezi cu ochii tăi!

Faţă de expresia colegului său, Angel se lăsă să alunece de pe taburet.

— Le-aş putea ruga pe domniile voastre să mă scuze un moment, li se adresă el târfelor, amicul meu are halucinaţii.

Ieşiră amândoi din bar şi merseră până la Ford în tăcere.

Maşina era goală. Angel ridică din umeri cu îngăduinţă.

— Nu trebuia să bei atâta coniac, îi reproşă el cu bunăvoinţă. Când un tip cade în apă cu douăzeci şi cinci de kile la picioare, nu se mai ridică niciodată… Vamo*s.*

— Depinde, articulă o voce în spatele lor.

Cei doi *pistoleros* se întoarseră dintr-un foc. Bărbatul blond, *gringo* pe care-l înecaseră, zvelt, într-un costum negru, cu părul îngrijit pieptănat, stătea în faţa lor pe trotuarul pustiu.

— *Madre de Dios*! se bâlbâi Angel Albano.

Înşfacă febril crosa de sidef a revolverului. Dar bărbatul blond îl şi luase la ochi cu un pistol lung, negru. Cel confiscat de pistolari şi lăsat sub bancheta vechiului Ford. Se auziră trei focuri de armă înăbuşite, amortizate, imperceptibile, apoi, gemând, Angel se prăbuşi înainte, vărsând sânge, cu inima spulberată. Pistolul lui greu făcu un zgomot puternic căzând în rigolă.

Enrique, încremenit de spaimă, holba ochii. Nu era cu putinţă. Ăsta nu putea fi omul pe care-l văzuse dispărând în apele golfului. Era o fantomă. Totul părea imposibil, până la acel pistol cu amortizor. Buzele i se căscaseră într-o rugăciune. Căzu în genunchi pe trotuar în faţa acelei vedenii. Fără să mai încerce să pună mâna pe Coltul lui nichelat.

Omul care-i ucisese prietenul se apropie, proptindu-i ţeava pistolului lung şi negru în frunte.

---

25 Beţivanule!

Enrique Cuevas nu reacţionă, paralizat.

— *Tien pleda*, îngăimă el. *Tien compassion*[26].

Nu mai auzi detunătura care-l ucise. Glonţul blindat îi azvârli capul pe spate şi totul i se înceţoşă înaintea ochilor. Încetase să mai existe.

Malko privi cele două cadavre. Foarte rar i se întâmpla să ucidă cu sânge rece. Dar ăştia doi prea erau mârşavi…

Se îndepărtă pe Calle Guarani. Era pe punctul să dea colţul, când uşa barului se deschise şi una dintre prostituatele cele grase apăru în prag.

— Ce faceţi acolo? strigă ea. N-aţi mai terminat cu prostiile voastre? Veniţi să ne daţi de băut!

Cum nimeni nu-i răspunse, se întoarse înapoi în bar. Malko se întâlni cu Chris şi Milton care-l aşteptau în Fiat-ul 600 al Laurei, împreună cu tânăra femeie.

— Ne-ar fi plăcut să venim şi noi, spuseră ei.

— Asemenea comisioane le îndeplinesc în persoană, le răspunse Malko rece.

Şi urcă la volan. În noaptea aceea avea să doarmă în apartamentul Laurei. Pentru a-şi păstra avantajul surprizei…

— Şi maimuţoiul ălălalt? întrebă Chris.

— Lasă-l mai întâi să moară de frică, răspunse Malko.

Laura Iglesia era aproape apetisantă în rochia ei de casă din dantelă neagră. Îi întinsese lui Malko prima ediţie a ziarului *El Dia*.

— Priviţi!

O fotografie se etala cât pagina de mare. Un Taunus vechi cu portbagajul deschis, înconjurat de poliţişti în uniformă. În interior se distingea vag un corp. Titlul îl făcu pe Malko să sară în sus.

„Trupul Consilierului din Jefatura, Ron Barber, descoperit.”

Parcurse articolul. Poliţia declara că fusese avertizată printr-un telefon misterios din partea rebelilor că Ron Barber fusese executat iar cadavrul lui se afla într-o maşină din faţa parcului Rodo, Luna Parc din Montevideo. Poliţiştii se prezentaseră la locul indicat şi descoperiseră, într-adevăr, cadavrul „consilierului” american.

Urma o declaraţie a şefului Jefaturii, care stigmatiza sălbăticia rebelilor, amintind eforturile depuse de poliţie pentru recuperarea americanului.

---

26 Aveţi milă.

Malko împături ziarul, negru de turbare. Iată pentru ce furaseră ei trupul lui Ron Barber. Bineînţeles, americanii nu puteau fi prostiţi, dar opinia publică uruguayană nu avea să afle adevărul niciodată. Sub ameninţarea de a fi suspendate, ziarele transmiteau versiunea oficială.

Hotărât lucru, venise vremea să-i dea o lecţie Excelenţei Sale, Juan Etchepare.

Paraguay-ul se va vedea nevoit să angajeze un nou diplomat.

Capitolul XXI

Inexorabil, blestematul de clopot îşi răsuna grav bătăile din treizeci în treizeci de secunde, din capela învecinată cu colegiul Stella Maris. Lui Juan Etchepare îi venea să-şi astupe urechile.

Dangătul de îngropăciune îi sfredelea nervii.

Cine ar fi putut să moară în colegiul pustiu pe timpul vacanţei?

Se învârtea ca un animal sălbatic în livingul vilei sale.

Glasvandul mare care dădea în grădină era închis ermetic, în ciuda temperaturii mai mult decât blânde. Uşa de la intrare era şi ea încuiată de două ori. Juan Etchepare aşezase pe canapea o mitralieră, un Thomson vechi, cu o magazie de gloanţe enormă. Dar tot îi era frică; îngrozitor de frică.

Pistolarii lui întârziau pentru prima dată de când îi angajase.

Nici măcar nu telefonaseră.

Fiecare maşină care încetinea în dreptul vilei îl făcea să tresară. Nu putea uita că rebelii îl condamnaseră la moarte.

În grădină răsună uruitul unui motor. Sosise Laura Iglesia cu micul ei Fiat 600, ca în fiecare dimineaţă. Juan Etchepare se grăbi să-i deschidă, bucuros de prezenţa unei persoane cunoscute.

— Să te duci să-i cauţi pe Angel şi Enrique, îi ceru el imediat. La ei la hotel. Trebuie că s-au întrecut aseară cu băutura…

Laura Iglesia clătină din cap cu o expresie ciudată.

— Nu, n-au băut.

Îi întinse ediţia de dimineaţă a ziarului *El Pais*. O fotografie sărea în ochi. Două cadavre răvăşite. O nouă crimă a rebelilor, suna articolul. Niciodată în timpul vieţii lor, Angel Albano şi Enrique Cuevas nu avuseseră parte de atâtea epitete elogioase… Diplomatul lăsă ziarul cu privirea înceţoşată… Cum de se lăsaseră surprinşi cei doi pistolari?

Acum rămăsese singur. Complet singur. Îi adresă Laurei un zâmbet jalnic.

— N-ai ceva prieteni care ar putea lucra pentru mine? întrebă el.

— Nu, Senor, sunteţi prea expus.

Juan Etchepare se hotărî în câteva clipe.

— Du-te la Varig, spuse el şi cumpără-mi un bilet pentru

Asuncion la primul zbor posibil.

Puţin îi păsa de postul lui diplomatic. O s-o scoată el la capăt cu ministrul; o să-i spună adevărul. La Asuncion, Tupamaros nu mai puteau veni să-l caute. Şi nici americanii, ceea ce nu era rău deloc. Câteodată CIA Îţi purta rău sâmbetele.

Laura îşi luă repede geanta şi ieşi. Imediat, Juan începu să-şi pregătească valiza, îndesând în ea, claie peste grămadă, tot ce-i cădea în mână. Puţin mai liniştit, privi patul rotund şi oglinzile care-l înconjurau. Avea să le regrete. Asuncion era un oraş mic de provincie unde-şi putea satisface mai greu capriciile erotice.

Dar, dacă i-au lichidat pistolarii, asta însemna că-i venea şi lui rândul repede. Şi pe urmă, valora mai mult un câine viu decât un leu mort... cum glăsuia un proverb arab.

Zbârnâitul soneriei de la intrare, deşi timid, îl făcu să tresară. Fusese atât de anemic, încât crezu că visase. Nici o maşină nu intrase în curte. Dădu fuga la mitralieră, îi ridică piedică şi apoi îşi lipi ochiul de vizorul uşii.

Zări o voaletă, ceva mai deasă ca de obicei, ciorapi negri, mantoul de şantug...

Era Maria-Isabel.

Diplomatului îi săltă inima în piept. Şovăi, apoi dorinţa de a o revedea învinse. Cu atât mai mult cu cât era pentru ultima oară.

Exact ce-i trebuia pentru a-şi uita provizoriu temerile. Deschise uşa în grabă.

— Intră repede, spuse el.

Tânăra femeie trecu înaintea lui şi o luă direct spre dormitor. Juan Etchepare încuie uşa cu grijă şi o urmă. Îşi încruntă brusc sprâncenele. Maria-Isabel Corso nu lăsase în urma ei dâra de parfum Miss Dior. Era un parfum mai uşor, mai puţin ameţitor.

Privirea lui Juan Etchepare coborî până la picioarele îmbrăcate în ciorapi fumurii, unice.

Cel puţin, avea să se mai folosească pentru ultima oară de patul rotund. Poate va reuşi să facă dragoste cu Maria-Isabel, chiar dacă ar trebui să forţeze puţin nota.

— Mă duc să iau aparatul, îi spuse el.

Conform obiceiului, Maria-Isabel se aşeză pe pat, fără să-şi ridice voaleta, cu poşeta pe genunchi.

Juan răscoli într-un sertar şi scoase Nikon-ul, după care se întoarse spre musafira lui.

Deodată, dangănul clopotului îi răsună din nou în urechi. O vreme nu-i mai dăduse atenţie... Sunetul zvâcnitor şi sinistru îi

distrugea nervii. Mai ales după ce păţiseră pistolarii.

— Dar ce se întâmplă, explodă el, o să mă înnebunească clopotele astea!

— Dangătul lor e pentru tine, Juan Etchepare.

Crezu că nu auzise bine. Cuvintele cumplite porniseră de sub voaletă.

Cercetă mai atent taftaua neagră. Ghici un zâmbet crud. Un zâmbet care nu era al Mariei-Isabel.

— *Dios*!

Fără grabă, cea care fusese luată drept soţia colonelului Corso îşi ridică voaleta. Juan Etchepare nu văzuse în viaţa lui faţa asta pătrată, ochii ăştia mari şi sălbatici, gura mică, mult mai mică decât cea a Mariei-Isabel.

Şi totuşi, purta veşmintele ei, de la mantou la voaletă.

— Cine eşti dumneata? bâigui Juan Etchepare.

Dangătul păru să-i sune şi mai puternic în urechi. Ca şi cum bătăile clopotului s-ar fi apropiat.

— Nu mă recunoşti? întrebă ironic tânăra. Eu sunt Moartea…

Scena căpătase o turnură de prost gust. Oglinzile din plafon şi de pe pereţi îi reflectau în zeci de imagini femeia aşeză pe pat. Picioarele ei erau la fel de frumoase ca cele ale Mariei-Isabel. Juan gândi, brusc, că era vorba de o macabră punere în scenă imaginată de soţia colonelului. Fata asta era probabil una dintre prietenele ei. Poate că la fel de torturată ca şi ea.

Dangătul care continua agasant, insolit şi sfredelitor, îl îngrozi din nou.

— De ce ai venit? întrebă Juan.

Zâmbetul tinerei femei îi îngheţă sângele în vine.

— Să te omor, Juan Etchepare. Aşa cum tu mi-ai omorât mama… Numele meu e Flor Catalina. Acum mă recunoşti?

*

* *

Bătrânul preot irlandez îi aruncă o privire rugătoare tânărului care-l ţinea la respect cu un automat ruginit. Nu-şi mai simţea mâinile. De câte ori urca funia legată de clopotul cel mare, era nevoit să facă un efort ca să n-o scape.

— Trebuie să mă opresc puţin, îl imploră el, nu mai pot.

— Dacă te opreşti, părinte, te omor, răspunse simplu tânărul Tupamaro. Ai să te odihneşti când am să-ţi zic eu.

Privirea preotului bătrân se întoarse spre femeia întinsă pe jos şi legată fedeleş, adusă de rebeli. Nu era acoperită decât cu

câteva bucăţele de dantelă. Părea terorizată.

— Puneţi măcar ceva peste creatura asta nefericită, se rugă el.

Era pe punctul de a păcătui cu gândul. Rebelul îşi coborî ochii spre Maria-Isabel Corso, care-i zâmbi senzual. Nu-i mai era chiar aşa de teamă ca în momentul în care rebelii îi înconjuraseră maşina. Tânărul întoarse capul. Câteodată nu era deloc uşor să nu te abaţi de la îndatoririle revoluţionare.

Cu două ore mai înainte, mai mulţi Tupamaros năvăliseră în colegiul pustiu. Paracliserul era singur. Unul dintre ei, ameninţându-l cu arma, îl silise să tragă clopotele de îngropăciune. Fără oprire. Nu-l maltrataseră şi nu-l ameninţaseră cu altceva. Bătrânul călugăr irlandez nu mai pricepea nimic.

Trăgând întruna de funie cu braţele descărnate, încercă să parlamenteze:

— Spune-mi şi mie, fiule, la ce foloseşte dangătul ăsta?

Băiatul îşi ridică ochii spre cer.

— La ce serveşte dangătul, părinte? Un om e pe cale să moară. Vrem ca el să ştie. Sună, sună, nu te opri!

*

* *

Juan Etchepare se uita la femeia din faţa lui cu groază. Era inutil să-i implore milă…

— Nu eşti surprins, nu-i aşa? îl întrebă ironic Flor Catalina. Noi te-am prevenit. Şi clopotul bate a mort de dimineaţă.

Diplomatul îşi umezi buzele uscate, fără să scape din ochi poşeta neagră aşezată pe genunchii tinerei. Precis că era înarmată. Trebuia să încerce să-şi ia Thomson-ul. Trebuia să câştige timp.

— Eu n-am omorât pe nimeni, articulă el.

Flor Catalina ridică din umeri.

— Să nu ne jucăm cu vorbele.

Îşi băgă mâna în poşetă şi scoase un revolver complet negru, un „38” scurt şi compact. Oglinzile multiplicară chipul îngrozit al lui Juan Etchepare.

Flor întinse braţul drept ochindu-l pe diplomat.

— Adio, Juan Etchepare. Dumnezeu să te ierte.

În momentul în care apăsă pe trăgaci, diplomatul făcu un salt în lături.

Oglinda din spatele lui sări în ţăndări, iar lui i se păru că începuse de pe acum să moară puţin. O sudoare acră i se

prelingea la subsuori. Spaima viscerală îi golise creierul.

În echilibru pe un picior, încerca să urmărească privirea tinerei, pentru a evita următoarea lovitură. Din fericire, pistolul cu ţeava scurtă era puţin precis. Fata nu se grăbea. Dar a doua oară când ea apăsă pe trăgaci, Juan simţi o durere cumplită în cotul stâng. Glonţul îi sfărâmase braţul.

— Fie-ţi milă! urlă el.

Impasibilă, Flor Catalina continua să-l ochească. Nu încerca nici o satisfacţie omorându-l pe acest om. Era ultima execuţie pe care se jurase s-o îndeplinească mai înainte de a se călugări şi a se retrage definitiv dintre oameni. Dar ăstuia trebuia să-i fie frică, trebuia să sufere, să plătească pentru toţi cei care zăceau în butoaie de ciment pe fundul lui Rio de la Plata.

Ţinti atent piciorul stâng şi trase.

Glonţul pătrunse sub rotulă. Din cauza durerii înspăimântătoare, Juan Etchepare se prăbuşi în lungul peretelui, fără să dea drumul aparatului de fotografiat. Leşinase.

Flor se ridică. Travestiul ei o dezgusta. Liniştită, ţinti în cotul stâng şi trase cât paraguayanul mai avea încă ochii închişi. Glonţul rată cotul, dar străpunse muşchii antebraţului. Juan Etchepare gemu, deschise ochii. Camera asta unde gustase atâtea plăceri, era pe cale să-i devină coşciug. Auzi telefonul sunând în încăperea învecinată. Poate că era poliţia, amicul lui, Toledo. Dacă n-o să răspundă, poate vor bănui ceva şi-i vor sări în ajutor. Asta-i mai dădu puţin curaj şi voinţa de a rezista. De a câştiga timp.

O imploră, încercând să uite durerea care-i sfâşia braţul şi piciorul. Dangătul funebru continua.

— Aşteaptă, articulă el, nu mă omorî, aş putea să-ţi ofer ceva în schimbul vieţii mele.

— Ce anume? Aur?

El clătină din cap.

— Mai există un trădător în mişcarea voastră. Ţi-aş putea da numele lui.

Tânăra îi răspunse cu tristeţe:

— Întotdeauna se vor găsi trădători, în orice mişcare. Dacă mi-l denunţi pe ăsta, mâine are să apară altul. Şi chiar dacă i-ai cunoaşte pe toţi cei care vor trăda, tot nu ţi-ai putea răscumpăra viaţa.

Flor nu mai avea curaj să mai tortureze această otreapă. Fără să şovăie, ridică revolverul, ochindu-l în cap. Juan Etchepare

realiză că de data asta fata va trage pentru a-l ucide. Ţinea mereu în mână aparatul de fotografiat. Cu braţul lui intact.

Din toate puterile îl azvârli spre Flor. Aparatul o lovi peste mână în clipa în care apăsase pe trăgaci şi reculă izbindu-i tâmpla dreaptă, în plin parietal.

Strigătul de durere al lui Flor se suprapuse cu detonaţia. Glonţul se înfipse în zid. Tânăra scăpă revolverul care căzu pe jos.

Ca o omidă frântă în două, Juan Etchepare se târî să apuce arma. Pe jumătate năucită, Flor se rostogoli şi înfipse tocul ascuţit în mâna care era gata să înşface arma, încercând la rândul ei s-o ridice. Exact în clipa în care diplomatul ajunsese în dreptul ei.

El se agăţă de fusta fetei, apoi de cordon şi-şi ridică braţul valid spre gâtul ei. Voia s-o sugrume. Brusc, ea se aruncă peste el şi, într-o clipită, apucă revolverul. Juan Etchepare o strânse de încheietură, încercând să schimbe direcţia pistolului, dar nu avea destulă putere. Necruţătoare, ţeava i se apropia de tâmplă. Atunci, ca un animal, o muşcă de mână cât putu de tare, înfigându-şi dinţii între tendoane.

Flor urlă de durere. Îi căzuse pălăria, voaleta, părul îi dădea în ochi.

Degetul ei apăsă pe trăgaci mecanic. Ultimele trei gloanţe din magazia revolverului porniră unul după altul spre oglindă din plafon. Aceasta zbură în ţăndări, care căzură ploaie peste pat şi peste cele două trupuri învălmăşite. Un ciob mare îi tăie adânc fruntea fetei. Orbită de sânge, scăpă revolverul golit, rămas cu chiulasa deschisă şi îşi şterse ochii. Juan Etchepare, care pierdea tot mai mult sânge, făcu un efort disperat să se scuture de cioburile grele de oglindă.

Flor se îndrepta la rândul ei. Încercă să treacă pe deasupra lui pentru a fugi după ajutoare.

Mâna lui Juan Etchepare nimeri între picioarele tinerei. O strânse cu ferocitate, înfigându-şi degetele în ea, fără nici un gând erotic ascuns ci, pur şi simplu, pentru a o arunca înapoi pe pat. Cu o lovitură de cap, îi împinse bărbia şi se ridică la înălţimea ei, în pofida durerii insuportabile din braţul stâng. Fata se zbătea furibundă, iar el simţea că puterile îl părăsesc.

Nu mai scoase o vorbă, păstrându-şi toată energia pentru luptă. Revolverul golit îi nimeri între degete. Îl apucă de ţeava, îl învârti deasupra capului şi cu toată puterea repezi patul armei

peste faţa lui Flor, spărgându-i nasul. Durerea violentă o făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Juan Etchepare continuă s-o piseze mărunt cu toată ura şi cu toată spaima lui. Îi sparse dinţii, îi sfâşie obrazul, îi zdrobi un ochi, după care aruncă arma.

Când încercă să se ridice în picioare, genunchiul îi zvâcni atât de rău încât se prăbuşi pe covor. Frumosul lui dormitor, de care era aşa de mândru, ajunsese ca un câmp de luptă, plin de sânge şi de cioburi.

Diplomatul se târî afară din cameră, până la mitralieră.

În clipa în care întinsese mâna s-o apuce, auzi soneria de la intrare. Imediat făcu legătura cu rebelii. Flor Catalina nu venise doar singură la el. Reuşi să-şi proptească arma sub braţ şi se târî până la uşă. Îşi lipi faţa de vizor. Sângele îi întuneca în aşa hal vederea încât îi trebuiră mai multe secunde până să-şi recunoască amicul, Ricardo Toledo!

Juan Etchepare lăsă mitraliera pentru a răsuci cheia.

Văzându-i faţa însângerată, şeful Jefaturii scoase un strigăt:

— *Dios*! Ce ţi s-a întâmplat?

— În dormitor, ea e în dormitor, bolborosi Etchepare.

— Cine?

Juan Etchepare îşi şterse sângele care i se prelingea pe faţă. Prin uşa deschisă, dangătul de îngropăciune se auzea şi mai tare.

— Cea care l-a răpit pe Barber, americanul! A vrut să mă omoare.

Febril, Ricardo Toledo îşi aruncă şuviţa de păr pe spate. Puse mâna pe Coltul prins de centiron şi-l cuprinse de mijloc pe Juan Etchepare.

— *Vamos a matar la*[27], spuse el.

Cu mitraliera într-o mână, Juan Etchepare făcu un efort supraomenesc să se târască până în dormitor.

Flor Catalina se trezise din leşin. Cu faţa năclăită de sânge, se împleticea în mijlocul încăperii, înaintea celor doi bărbaţi, fără să-i vadă. Cu o strâmbătură de durere, Juan Etchepare ridică ţeava Thomson-ului. De la distanţa aceea, gloanţele de 11,43 aveau s-o transforme în pulbere.

Ricardo Toledo, cu faţa crispată, îşi ridică şi el Coltul.

Diavolul trebuie întotdeauna ucis de două ori.

*

27 Vino s-o omorâm

* *

Printre pleoapele lipite de sânge, Flor Catalina îi zări în cele din urmă pe cei doi bărbaţi. În sinea ei se blestemă că refuzase ajutorul tovarăşilor care o aşteptau la „Stella Maris”. Clopotul, care continua să bată a mort, bătea acum pentru ea. Zări ca prin ceaţă înălţându-se ţeava mitralierei.

Împuşcăturile îi plesniră în urechi, ţăcănind ca o grindină monstruoasă pe un acoperiş de tablă. Păreau să nu se mai oprească niciodată.

Uluită de a nu fi simţit şocul gloanţelor, îşi şterse sângele de pe ochi cu o mişcare reflexă şi descoperi o scenă incredibilă.

Juan Etchepare scăpase din mână mitraliera. Se clătina cu amândouă mâinile crispate pe burtă. Cămaşa lui albă semăna cu o stropitoare, aşa ţâşnea sângele din ea. Căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuşi pe covorul roşu cu capul înainte.

Cât despre Ricardo Toledo, acesta se mai ţinea încă în picioare. Privea prostit la jetul de sânge care-i izvora din artera femurală, împroşcând o oglindă aflată la doi metri. Se mai auzi un singur foc de armă. În aceeaşi clipă, şefului Jefaturii îi apăru o gaură roşie în locul ochiului drept. Alunecă, mort, de-a lungul peretelui.

Flor Catalina se întoarse. Fereastra care dădea în grădină era deschisă. Trei bărbaţi se aflau în cadrul ei. Malko şi cei doi americani. Chris în mână cu Magnumul lui de „38”, Milton cu revolverul lui enorm „45”, iar Malko doar cu pistolul lui extraplat, ca să nu existe nici un risc. Unei asemenea grindine nu i-ar fi rezistat nici o fiinţă omenească.

Malko fusese cel care-l lichidase cu un glonţ în ochi pe Ricardo Toledo, de îndată ce-şi revenise din surpriză. Nu se aşteptase să-i găsească acolo nici pe Flor, nici pe Ricardo Toledo.

Încălecă peste fereastră şi o prinse de braţ pe Tupamara, care părea să sufere cumplit. Faţa îi era de nerecunoscut, cu nasul umflat şi un ochi închis.

Juan Etchepare fu zguduit de câteva spasme şi-şi dădu duhul. Miasma fadă a sângelui se amesteca cu cea acră de cordită.

Flor se agăţă de Malko.

— Luaţi-mă de aici, îl imploră ea. Scoateţi-mă din casa asta.

Malko o sprijini şi, ajutând-o să traverseze livingul, ieşiră prin grădină.

Când avea să fie descoperit cadavrul lui Ricardo Toledo, exista riscul ca Jefatura să se agite.

Flor se prăbuşi în Fiat-ul 600, tamponându-şi sângele de pe faţă.

— La „Stella Maris”, articula ea cu o voce slabă.

Încă nu-i venea să creadă că rămăsese în viaţă, dar suferea în aşa hal încât, ar fi vrut să urle. Clopotul bătea întruna. În trei minute ajunseră la mănăstirea Fraţilor Irlandezi. Sub copaci erau parcate două rable de maşini în dreptul intrării. Văzând-o pe Flor ieşind din Fiat plină de sânge, mai mulţi bărbaţi îşi făcură apariţia, alergând spre ea. Îi calmă cu un gest.

— Ei sunt cei care m-au salvat, murmură ea.

Îşi întoarse capul spre Malko.

— Senor Linge, începu ea, aş vrea să…

Brusc, picioarele i se înmuiară. Unul dintre rebeli o prinse în braţe în ultima clipă. Se întoarse spre Malko:

— *Adios*, noi trebuie să fugim. E periculos…

Grăbiră spre maşini. Una dintre ele demară de îndată. Un Tupas intră alergând în colegiu. Aproape imediat dangătul clopotului încetă.

Malko se instală la volanul Fiat-ului. Laura îl aştepta în apartamentul ei. Misiunea lui la Montevideo se terminase. A doua zi urma să plece cu Scandinavian Airlines pe ruta Copenhaga – Austria. Poate cu o escală la Rio, să se bronzeze puţin. Misiunea fusese ratată, deşi primise felicitări. Nimic nu-l mai putea învia pe Ron Barber. Se gândi la chipul masacrat al lui Flor Catalina. În ciuda ferocităţii ei, era bucuros că-i salvase viaţa tinerei Tupamara. Hotărât lucru, Central Intelligence Agency nu-şi prea alegea bine aliaţii. Senor Juan Etchepare era un gunoi.

În fine, un gunoi defunct, îşi spuse el, luând-o pe Rambla.

Capitolul XXII

În turla catedralei din piaţa Constituţiei, orologiul bătu de şase ori.

Hotelul *Victoria Plaza* era cufundat în tăcere. Omul care muncea ghemuit pe palier şi-ar fi putut auzi bătăile inimii, dacă s-ar fi oprit din jongleria cu firele acelea electrice de toate culorile. Demontase panoul menit să protejeze transformatorul puternic care distribuia curentul pe etajul al şaisprezecelea al hotelului. Electrician de meserie, treaba nu reprezenta pentru el decât un joc de copii.

La acea oră, funcţiona un singur ascensor. Cameristele nu-şi terminaseră încă munca şi recepţionerii din tura de noapte moţăiau la parter. Scoţând un cleşte din geanta de piele, omul ghemuit în genunchi dădu la iveală ţeava unui pistol „Llama” de 9 mm, în capătul căruia era înşurubat un amortizor. Nu tocmai genul de ustensilă pe care un electrician s-o plimbe după el.

Dar el nu era un muncitor obişnuit. De luni de zile lucra pentru Tupamaros. În cazul misiunilor delicate. Cum ar fi, de pildă, branşarea unui cablu de înaltă tensiune la robinetul de apă rece al chiuvetei din camera de baie a apartamentului 1607. Treabă de precizie. Care se executa cu mănuşi izolatoare. Cei care ar atinge robinetul, s-ar prăbuşi electrocutat. Şi cine, oare, nu foloseşte dimineaţa robinetul de apă rece?

Legăturile odată terminate, omul se ridică. Habar n-avea de numele victimei sale. Aspectul nu-l privea. Fixă pe cablu bornele voltmetrului pentru a verifica buna funcţionare şi închise geanta.

Îi mai rămăsese şi lui puţin timp să bea o cafea în *cervezerias* din Plaza Independencia, mai înainte de a-şi începe munca legală.

Fu nevoit să aştepte aproape cinci minute ascensorul de serviciu. Liftierul, somnoros, abia se uita la el. Într-un mare hotel cum era *Victoria Plaza* mereu se efectuau reparaţii.

*

* *

Malko fu trezit de lumina soarelui. Era ultima lui zi în Montevideo. La ora unsprezece urma să asiste la ceremonia ridicării corpului neînsufleţit al lui Ron Barber, după care DC 8 al

companiei Scandinavian Airlines avea să-l ducă până la Rio şi de acolo, în Europa. Alexandra îl aştepta la Copenhaga. Era mai indicat să n-o lase acolo singură prea mult timp…

În camerele alăturate, Chris şi Milton dormeau cu pumnii strânşi. Mai mult ca sigur, moartea şefului poliţiei fusese pusă pe seama rebelilor. Va afla citind ziarul *El Pais*. Nimeni n-avea să-l plângă prea tare pe consulul paraguayan. Poate, cu excepţia focoasei Maria-Isabel. Malko se ridică şi contemplă Plaza Independencia, pustie la acea oră matinală.

Ciudată misiune mai fusese şi asta! Venit să lupte împotriva rebelilor, sfârşise prin a-i ajuta.

În picioare, se întinse de-i trosniră oasele, privindu-şi în oglindă cicatricele rănilor primite cândva în Hong-Kong. O bruscă indispoziţie îi umbri ochii aurii. Într-o bună zi, moartea îi va curma brutal zilele. Bătrânul cuplu teamă-curaj se dizolvă. Obligat să fie mereu în gardă, uneori se simţea năpădit de o imensă oboseală. Se opri în faţa fotografiei panoramice a castelului său, aşezată pe masă. Acesta era Graal-ul lui. Cine mai avea nevoie de un castel cu o sută de încăperi în a doua jumătate a secolului douăzeci? Cu excepţia unui nebun ca el… Şi cu toate astea, ori de câte ori se întorcea la Liezen şi vedea flamura fâlfâind în vârful turnului, simţea o dulce strângere de inimă. Ca atunci când o revezi pe femeia de care eşti îndrăgostit.

Se îndreptă spre baie. În momentul în care era pe punctul de a intra, sună telefonul. Atât de imperceptibil că era mai să nu-l audă.

Şovăi. Cine l-ar fi putut suna la o oră atât de matinală? Exceptând poliţia. Soneria zbârnâia în continuare. Ridică receptorul.

— Senor Linge?

Era o voce de bărbat, şoptită, necunoscută, îngrijorată.

— Da?

Se auzi ca un oftat de uşurare la celălalt capăt al firului, după care necunoscutul spuse:

— Senor, sunt un prieten. Am să viu imediat să vă văd. Dar până atunci, nu faceţi nimic, nu vă mişcaţi şi, mai ales, nu intraţi în baie!

Fără a-i mai lăsa timp lui Malko să-i pună întrebări, închise telefonul. Intrigat, Malko trase pe el un halat de mătase, scoase din teacă revolverul extraplat şi aruncă o privire neîncrezătoare spre baia care părea să nu prezinte nici un pericol. Se gândi la

ochiul de geam. Un trăgător s-ar fi putut aşeza la pândă în imobilul de vizavi…

După zece minute, cineva bătu la uşă. Malko deschise. Un muncitor cu geanta agăţată de umăr apăru în pragul uşii.

— Eu v-am telefonat, spuse el. Pot să intru?

Malko se trase într-o parte, cu mâna pe patul armei.

— Ce mai e şi povestea asta cu baia?

Celălalt zâmbi enigmatic.

— Veniţi să vedeţi, Senor.

Scotoci în geanta lui şi scoase o şurubelniţă lungă. Malko îl urmă până la chiuvetă. Delicat, muncitorul puse în contact şurubelniţa cu cele două robinete. Se produse o scânteie violentă, şurubelniţa fiind aruncată pe jos cu un şuierat de şarpe furios.

Instinctiv, Malko strânse patul revolverului.

— Aveţi aici 6000 de volţi, remarcă, pe gânduri, electricianul.

— Dar…

Băiatul zâmbi binevoitor.

— Eu am aranjat toată treaba în noaptea asta. Dacă nu v-aş fi telefonat, aţi fi fost electrocutat la atingerea robinetului. Dar între timp, am primit alte ordine. Sunt mulţumit că nu am ajuns prea târziu.

Malko începea să înţeleagă.

— Ordine din partea cui? întrebă el.

Muncitorul ridică din umeri.

— Nu pot să vă spun. Trebuie numai să vă transmit o invitaţie. Azi, la ora patru, să fiţi la capela mănăstirii dominicanelor.

Îi întinse lui Malko o bucată de hârtie împăturită şi ridică şurubelniţa.

— Într-un sfert de oră repar totul, spuse el. *Adios*.

Îşi luă geanta şi ieşi.

Malko despături bucăţica de hârtie şi citi conţinutul.

*

* *

Capela mică era înţesată de lume. Mai ales de femei. Malko era singurul străin. La intrare, o călugăriţă bătrână îi ceru numele şi-l tăie cu grijă de pe listă, mai înainte de a-i indica locul sub o boltă. Era privit cu multă curiozitate. Părul lui blond şi ochelarii negri făceau o notă discordantă printre toate acele broaşte de cristelniţă. Bine, cel puţin, că-i lăsase la hotel pe Chris Jones şi Milton Brabeck.

Deodată, o zări pe Flor Catalina. În veşminte de călugăriţă, păşea domol, cu capul plecat, în lungul arcadelor. Ţinea de braţ un bărbat frumos şi distins, care ar fi putut să-i fie tată. Privirea ei se încrucişă cu cea a lui Malko. Acesta din urmă intui subit că bărbatul era Libertad, cel pe care-l căutase Barber atâta vreme. Flor Catalina era de nerecunoscut, plină de hematoame. Nasul îşi triplase volumul. Ochii păreau închişi; atât erau de umflaţi.

Malko înţelese brusc de ce fusese invitat. Flor ieşea pentru ultima oară în lume, înainte de a se călugări.

În pacea capelei, îi venea greu să şi-o imagineze pe Flor cea hăituită de el prin Montevideo, tânăra aceea de foc şi pară, acel înger exterminator.

Malko o privi în ochi. Ea îi susţinu privirea. Dură, îndepărtată, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că rămâneau mereu adversari. Că pentru viaţa ei salvată făcuse un schimb de care, poate că se ruşina puţin. În cazul în care nu fusese prima faptă bună din noua ei viaţă.

Începură cântări bisericeşti. Flor Catalina îşi ascunse faţa rănită în mâini.

Cu multă grijă, el se ridică şi părăsi mica biserică. Afară, soarele scălda într-o lumină crudă bătrâna mănăstire. Trecu un vânzător de ziare şi Malko Linge cumpără un *El Dia*. Pe prima pagină se etala fotografia masacrului.

O nouă crimă a rebelilor, anunţa titlul.

Urcă în Cadillac-ul negru al ambasadei.

— O luăm din loc? întrebă Chris.

— O luăm din loc, răspunse Malko.

Sicriul de plumb cu trupul lui Ron Barber îi aştepta la aeroport. Mergea spre marele cimitir din Arlington să se alăture mulţimii celor care-şi pierduseră viaţa neştiuţi de nimeni şi uneori, complet fără rost, în serviciul Central Intelligence Agency.